

DEN danske STJERNE

Organ for JESU KRISTI KIRKE AF SIDSTE DAGES HELLIGE

Nr. 1 · Marts 1967 · 116 ARG.

INDHOLD

Præstedømmets magt. Af Præsident David O. McKay	1
Fra Missionens Præsidentskab. Af Don L. Christensen	3
Hvorledes vil legemet opstå i opstandelsen? Af Joseph Fielding Smith	4
Opbyg livet til at tjene. Af Richard L. Evans	6
Skakspil med Hjerter. Fantasi af Richard L. Sargent	8

Hjælpeforeningen

Kvindens værdighed. Af Belle S. Spafford	10
--	----

Søndagsskole

Specielt for Mødre	14
Øvelsessang	15
Nadververs	15
Disciplin i klasseværelset. Af A. Lavar Thornock	16

Det første Præsidentskab og de tolv Apostle

Af Joseph Fielding Smith	17
------------------------------------	----

Gensidig Uddannelses Forening

Trin til kundskab	54
Lev og lær. Af Marion D. Hanks	56
-Sådan er drenge«. Af W. Cleon Skousen	57

Børnenes Sider

Lav et kæmpe-påskeæg. Af Evelyn Minshall	60
Den ene var høj. Af Solveig Paulson Russel	61
Han skal dog leve. Af Mabel Jones Gabbott	63
Smart pose til påskeæg. Af Peggie Geissel	64

Genealogi

Hvem er jeg?	66
★ Kirken Går Fremad	68

Udgivet af

Den danske Mission af Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige

De Don L. Christensen, missionspræsident, ansvarshavende redaktør

Nyheder:

Mary Kaiser, redaktør

Coordinator: Jörgen W. Schmidt

Den danske Stjerne udkommer den 1. iell hver måned. Abonnementsprisen (inkl. porto) er i Danmark kr. 13.- pr. halvår, kr. 25.- for et helt år, i udlandet § 3.-, pr. halvår, § 5.- for et helt år. I løssalg kr. 2.50 pr. nummer. Betaling ved check udstedt til Den danske Stjerne, Priorvej 12, København K, eller gennem postgiro 333.38 til Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige.

Tryk:

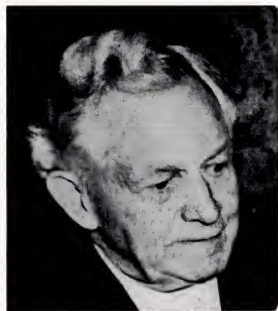
Heinz Steingass, Neu-lsenburg, Deutschland

Layout og illustrationer:

PBO-Layout-Center, Frankfurt

Forsidebillede:

Gethsemane Have

ET INSPIRERENDE BUDSKAB

Påske er en hellig dag, en dag hvor man dryker Gud . . . Det er en anledning til at udtrykke taknemmelighed mod Gud, fordi Han sendte sin Enbårne Søn til verden, så Han kunne blive "vejen, sandheden og livet," der forkyndte den evige sandhed, at " . . . enhver, som tror på Ham, ikke skal fortabes, men have et evigt liv."

Præsident David O. McKay

PRÆSTEDØMMETS MAGT

AF PRÆSIDENT DAVID O. MCKAY

Præstedømmet hører til i Guddommen. Det er myndighed og magt, som har sit udspring ide den Evige Fader og Hans Søn, Jesus Kristus.

Vi taler om visse magter og forrettigheder, som De Forende Staters præsident har, om rettigheder og privilegier som lovmæssigt er sikret kongressen, om den magt som De Forenede Staters Højesteret har; og kilden til en sådan myndighed fatter vi let. Allerefter ligger oprindelsen hos folket som et organiseret samfund. Når vi søger kilden til præstedømmet, kan vi imidlertid ikke opdage nogen ud over Gud selv. I Ham samles det. Fra Ham udstråler det.

Da præstedømmet således er iboende i Faderen, følger deraf, at Han alene kan give det til en anden. Præstedømmet må derfor altid, når mennesket bærer det, være overdraget myndighed. Der har aldrig været et menneskeligt væsen i verden, som har haft ret til at tilrive sig præstedømmets magt og myndighed.

Ligesom en ambassadør for en hvilken som helst regering kun udøver den myndighed, som er givet af hans regering, således kan en mand, som er bemyndiget til at repræsentere Guddommen, kun gøre det i kraft af de magter og rettigheder, der er overdraget ham. Men når en sådan myndighed er givet, medfører det, indenfor sine begrænsninger, de "Fuldmagts"-privilegier, hvormed man er bemyndiget af en anden til at handle i denne andens sted. Alle officielle handlinger, der udføres i overensstemmelse med en sådan fuldmagt, er lige så bindende som om den pågældende selv havde udført den. Præstedømmet er et "kraftprincip". At danne et åndeligt billede af et princip i dets abstrakte form er vanskeligt, om ikke umuligt. Vi kan kun fortolke det således som det giver sig udtryk i menneskelig handling. Et princip er det noget, som er iboende noget,

der bestemmer dets natur. Jeg har allerede sagt, at præstedømmet samles i den Almægtige. Selve dets natur er derfor evig. Således som det giver sig udtryk i livet tilkendegiver det kraft.

Vi kan sammenligne præstedømmets kraft til at være lige så potentielt eksisterende som et indelukket vandreservoir. En sådan kraft bliver kun dynamisk og producerer noget godt, når den frigivne kraft bliver aktiv i dale, haver og lykkelige hjem. På samme måde er præstedømmet, når det drejer sig om menneskeheden, kun et kraftprincip, hvis det bliver aktivt i menneskenes liv og vender deres hjerter og ønsker mod Gud og redbon tjeneste mod deres medmennesker..

Strengt taget er præstedømmet som en overdragen kraft noget personligt. Men efter guddommelig forordning forener de mænd, som er kaldet til at tjene i særlige kald, sig i kvorum'er. På denne måde finder denne kraft udtryk gennem grupper så vel som gennem enkeltpersoner. Kvorum'et er den mulighed, som mænd med samme aspirationer har til at kende, elske og hjælpe hinanden. " At leve er ikke blot at leve for sig selv alene".

Kirkens mandlige medlemmer på tolv år og derover har en plads i kvorum'et — tolv diakoner, fireogtyve lærere, otteogfyretyve præster, seksoghalvfems ældster, halvfjerds halvfjerdser, og højpræster samlet under den gejstlige gruppe i hver stav. Hvor vi ikke har dette antal, har vi grupper. I hvert ward har vi diakoner, lærere og præster, og i stavene ældster, halvfjerdser og højpræster.

Hvert kvorum har sin pligt at udføre. Præsidentskaberne har ansvar for at sidde i råd med kvorum-medlemmerne og lære dem deres pligt — kvorumarbejdet. Det vil sige kvorum'ets pligt — ikke bi-

skoppens, ikke stavspræsidentskabets, med mindre det er et kvorum af præster eller højpræster.

For at et kvorum kan fungere, må der være en organiseret Kirke. I historien om Guds handlemåde med menneskene har enkelte profeter haft Det hellige Præstedømme på tider, hvor der ikke fandtes nogen rigtig organiseret Kirke på jorden, men under sådanne forhold har der aldrig været organiseret et præstedømmekvorum. Kirken er derfor det middel, hvorigennem præstedømmets myndighed på rette måde kan udøves og administreres. Når som helst præstedømmets hele myndighed er på jorden, må der opretholdes en kirke-organisation. På den anden side kan der ikke være nogen sand Kirke uden Det hellige Præstedømmes guddommelige myndighed.

Verden er fuld af organisationer og regeringer af forskellig slags og af kirker af mange trosbekendelser, men kun hvis hver enkelt er i besiddelse af en bestanddel eller bestanddele af den evige sandhed og holder fast ved den sandhed, vil den vedblive at bestå. Menneskelavede organisationer bliver ved at opstå, eksisterer en kort tid og dør så hen. Kun den Kirke, der ejer Det hellige Præstedømmes evige magt og myndighed og holder fast ved den, kan være evigt.

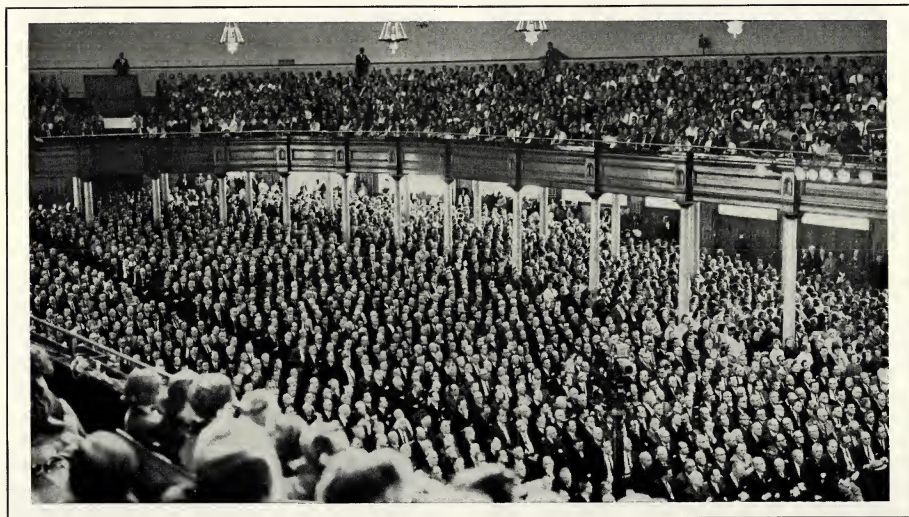
Lige før og efter året 1830 opstod der mange religiøse, belærende og økonomiske organisationer som lægemidler, der blev tilbudt en socialt og religiøst syg verden. De florerede en tid, og forsvandt så. De blev efterfulgt af andre, som også viste sig

ude af stand til at lindre de sygdomme de søgte at kurere.

Men i det samme år genoprettede Gud, gennem en ulærd og ukendt ung mand, en organisation som har holdt ud og vil vedblive at vare for evigt, ganske simpelt på grund af den guddommelige kraft, gennem hvilken Kirken blev organiseret — præste dømmets magt efter Guds Søns orden. På denne Kirke kan vi anvende de ord, som en mand har udtalt, om "Guds sandhed og trofasthed, der er som havet, uhyre stort, bundløst, ophøjet, det samme i sin majestætiske storhed, sin uudtømmelige fylde, i går, i dag og for evigt; det samme i ro og i storm, ved dag og ved nat; uforanderligt, medens årene ruller bort." Der er to betingelser, som altid skal tages under overvejelse, når man skal overdrage præstedømmet. Den første er, om den enkelte er værdig til at modtage det. den anden er den tjeneste han kan yde Kirken og sine medmennesker.

Skaberen er den evige og evigtvarende kilde til præstedømmet; Han alene leder det. Det er et strålende privilegium og en velsignelse for en mand at være i besiddelse af præstedømmet.

En mand, som på denne måde er i forbindelse med sin Gud, vil finde sit liv forsødet, sin evne til at skelne skærpet, så han hurtigt kan afgøre hvad der er rigtigt og forkert, sine følelser blide og kærlige, og dog er hans ånd stærk og tapper, når han skal forsvare det rette; han vil finde, at præstedømmet er en aldrig svigtende kilde til lykke — en kilde med levende vand, der springer op til evigt liv.

Fra Missionens Præsidentskab

I de sidste 115 år har Den danske Mission modtaget stråler af lys fra Den danske Stjerne, missionens tidskrift. Disse stråler af inspiration har været gribende og belærende. I de sidste 20 år har vor kære og trofaste søster Kaiser været en pålidelig støtte til at gøre Stjernen til en levende kilde af opmuntring. Vi udtrykker vor hjerteligste tak til søster Kaiser.

I september, da søster Christensen og jeg deltog i et seminar, der blev afholdt for missionspræsidenter, blev det enstemmigt vedtaget, at der skulle startes et ensrettet europæisk tidskrift, der indeholdt det værdifulde materiale, som findes i Improvement Era, Instructor og Children's Friend. Missionspræsidenterne følte, at der var et stort behov for dette, og de forskellige missionspræsidenter ønskede det sidste nye og det bedste for de hellige i missionerne. Ønsket blev accepteret af generalautoriteterne og siden den tid har et omfattende arbejde været i gang for at gøre dette ønske til virkelighed.

Den danske Stjerne vil fortsat bære sit gamle navn og have det nødvendige antal sider til lokale nyheder. Dette er endnu et skridt fremad af det evigt voksende Guds Rige her på jorden og korrelationsprogrammet i aktivitet.

Hvert år kommer de hellige verden over til at leve nærmere i overensstemmelse med Guds orden. Den fuldendte livsmåde som giver evig glæde. Strålerne fra Den danske Stjerne vil ikke ophøre. De vil føre os til større højder i enhver henseende.

Disse stråler vil hjælpe os til bedre at forstå korrelationsprogrammet, som blev åbenbaret af Herren. Strålerne vil kaste lys over Præstedømmets Udøvende Komité Møde, Velfærdsrådet og det meget nødvendige Grens Råds Møde.

Disse møder er til for at fuldkomngøre de hellige, forenede præstedømmets medlemmer og koordinere arbejdet med søstre. For at hjælpe os alle til at få et varigt vidnesbyrd gennem arbejdet med at udvikle vore søskende.

Disse "Stjernestråler" vil oplyse vort sind og gennemtrænge vort hjerte med kærlighedens glæde, det evige princip som er blevet kaldt og bevist at være den "største lov". En lov, som ikke er ny i himlene, men snarere er blevet evigt gyldig. Loven der forudsætter vort evige liv. Det er en åbenbaret sandhed, at ingen kan arve en celestiel herlighed uden at han overvinder kødet, betvinger hadet og har fred i sit hjerte. Dette nås ved at leve i lydighed mod alle de bud, der udgår fra Guds mund. For Gud giver os intet, uden at det er til bedste for menneskene. Og samtidig kræver det kærlighed, en overflod af ønsker om at efterleve de principper, der fører til ophøjelse og evigt liv med vore guddommelige forældre.

"Stjernestrålerne" skinner stærkere end lys. Fra dette lys kommer varme og fred i sindet. Sådan varme kommer fra at overvære vore møder, hvori vi nyder velsignelsen at kunne deltage i Herrens nadver, der hjælper os til daglig at huske, at han beredvilligt

gav sit liv på korset, blødende fra hver pore, for at muliggøre for os at modtage tilgivelse gennem omvendelse og også glæde os over opstandelsen som en bevist virkelighed. Dette er et vidnesbyrd, som vi ikke vover at fornægte, for vi ved, at Gud lever og at profeten Joseph Smith virkelig så Ham sidde på sin trone med den opstandne Frelser ved sin højre side. Hvor vidunderligt og varmt er ikke det vidnesbyrd. Denne kundskab om sandhed. Han lever. Jeg ved Han lever.

Disse "Stjernestråler", der oplyser vort sind og giver os forståelse og får os til at ønske, at vi helt kunne iføre os Guds rustning, styrkende os selv ved at afgive løfte om at holde tiende- og fasteloven.

Om at støtte Grenens budgetfond, så det kan gøre det muligt for os at glæde os over de fysiske muligheder for at dyrke Gud i varme og rene lokaler.

Om at holde os selv moralsk rene og åndeligt vægne.

Om at prædike ved vort eksempel nødvendigheden af at bede — en forholdsregel, der bringer os nærmere til vor Skaber.

Det er i sandhed tilfredsstillende at vide at Kirken går fremad, og at Den danske Stjerne spiller en betydningsfuld rolle heri måned efter måned. Vi hilser den nye udvidede Stjerne velkommen og beder for enighed og fortsat fremgang i vort dejlige land Danmark.

DON L. CHRISTENSEN, MISSIONSPRÆSIDENT

JOSEPH FIELDING SMITH

af de Tolvs Råd

Hvorledes vil legemet opstå i opstandelsen?

Spørgsmål:

I præstedømmets klasse diskuterede vi opstandelsen og på hvilken måde legemet vil komme frem af graven. Nogle af klassens medlemmer havde den opfattelse, at når legemet kommer frem, vil det være nøjagtigt som det var, da det blev lagt ned i graven. Det vil sige, at hvis en arm eller ben manglede, eller den pågældende på anden måde var lemlæstet, ville legemet komme frem således som det var blevet lagt ned, og genoprettelsen af eventuelle manglende dele ville foregå senere. Andre mente, at det ville komme frem i fysisk og mental fuldkommenhed. Vi har sandelig brug for den rigtige instruktion angående dette spørgsmål.

Svar:

Heldigvis har Herren åbenbart meget angående opstandelsen og har ladet os vide, at den vil være altomfattende. Det er en almindelig opfattelse i verden, at opstandelsen af de døde vil være begrænset til den menneskelige familie, og selv da kun til en del af denne familie, Herrens åbenbaringer er imidlertid overordentlig tydelige, og den kendsgerning er fastslået, at opstandelsen vil være altomfattende. Det vil sige, at hver eneste skabning, som har liv, skal opstå til evigt liv. Dette er klart udtrykt i en åbenbaring til Profeten Joseph Smith i september 1830 med følgende ord:

“Og da skal enden komme, og himlen og jorden skal fortæres og forgå, og der skal blive en ny himmel og en ny jord.

Thi alt det gamle skal forgå, og alting skal blive nyt, selv himlen og jorden og deres hele fylde, både mennesker og dyr, fuglene i luften og fiskene i havet. Og ikke et hår eller mindste smule skal gå tabt, thi det er mine handers værk.” (L. & P. 29:23—25)

Jakobs tale til nephiterne

Jakob, Nephis broder, sagde i en tale til nephiterne: “O, hvor stor er ikke Guds godhed, som bereder en udvej til vor flugt fra dette frygtelige uhyres magt! Ja, dette uhyre, døden og helvede, som jeg kalder legemets død og ligeså åndens død.

Og på grund af vor Gud, den Israels Helliges vej til

befrielse, skal denne død, den timelige død, som jeg har talt om, opgive sine døde, hvilken død er graven. Og den død, som jeg har talt om, som er den åndelige død, skal opgive sine døde, og denne åndelige død er helvede; altså døden og helvede skal opgive sine fangne ånder, og graven skal give sine fanger legemer, og menneskenes legemer og ånder skal forenes igen, og det sker ved den Israels Helliges opstandelses kraft. (2 Nephi 9:10—12)

Undres ikke herover! thi den time kommer, da alle de, som er i gravene, skal høre hans røst.

Og de skal gå frem: de, som har gjort det gode, for at opstå til liv, men de, som har øvet det onde, for at opstå til dom.” (Johs. 5:28—29)

Opstandelsen vil blive altomfattende

Vi lærer således, at opstandelsen vil blive altomfattende. Ikke alene vil denne velsignelse komme til den menneskelige familie, men til enhver anden skabning. Ydermere skal jorden selv, som tog del i faldet, genoprettes og modtage sin ophøjelse.

Hundreder af år før vor Frelasers komme havde Profeten Ezekiel i et syn vist ham de dødes opstandelse. Han beskriver dette med følgende ord:

“Herrens ånd kom over mig, og han førte mig i ånden ud og satte mig midt i dalen. Den var fuld af ben;

og han førte mig rundt omkring dem, og se, de lå i store mængder ud over dalen, og se, de var aldeles tørre.

Derpå sagde han til mig: ‘Menneskesøn! Kan disse ben blive levende?’ Jeg svarede: ‘Herre, Herre, du ved det!’

Så sagde han til mig: ‘Profetér over disse ben og sig til dem: I tørre ben, hør Herrens ord!’

Så siger den Herre Herren til disse ben: Se, bringer ånd i eder, så I bliver levende.

Jeg lægger sener om eder, lader kød vokse frem på eder, overtrækker eder med hud og indgiver eder ånd, så I bliver levende; og I skal kende, at jeg er Herren.’ Så profeterede jeg, som mig var pålagt, og der høstes en lyd, da jeg profeterede, og se, der høstes en raslen, og benene nærmede sig hverandre. Og jeg skuede, og se, der kom sener på dem, kød voksede frem, og de blev overtrukket med hud, men der var ingen ånd i dem.

Så sagde han til mig: ‘Profetér og tal til ånden, profetér du menneskesøn, og sig til den: Så siger den Herre Herren: Ånd, kom fra de fire verdenshjørner, og blæs på disse dræbte, at de må blive levende!’ Da profeterede jeg, som han bød mig, og ånden kom i dem, og de blev levende og rejste sig på deres fødder, en såre stor hær.

Derpå sagde han til mig: ‘Menneskesøn! Disse ben

er alt Israels hus. Se, de siger: Vore ben er tørre, vort håb er svundet, det er ude med os!

Profetér derfor og sig til dem: Så siger den Herre Herren: Se, jeg åbner eders grave og fører eder ud af dem, mit folk, og bringer eder til Israels land; og I skal kende, at jeg er Herren, når jeg åbner eders grave og fører eder ud af dem, mit folk." (Ezekiel 37:1—13)

Det er sædvane i dele af den såkaldte kristne verden, at videnskabsmændene fortolker dette skriftsted som figurlig tale, der ikke har nogen som helst betydning med hensyn til den almindelige opstandelse af Israels hus. Der er imidlertid mange skriftsteder, herunder udtalelser af Frelseren selv, angående hele menneskehedens almindelige opstandelse. Et af disse er følgende:

Thi ligesom Faderen har liv i sig selv, således har Han også givet Sønnen at have liv i sig selv.

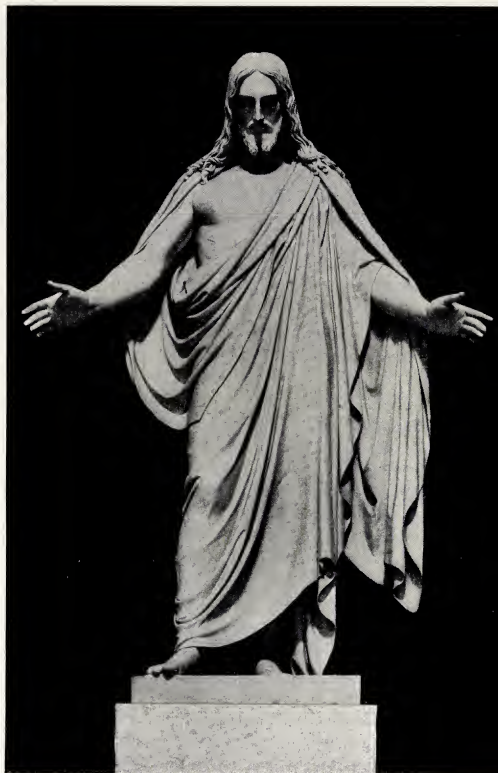
Og Han har givet Ham magt til at holde dom, fordi Han er menneskesøn.

Undres ikke herover! thi den time kommer, da alle de, som er i gravene, skal høre Hans røst, og de skal gå frem: de, som har gjort det gode, for at opstå til liv, men de, som har øvet det onde, for at opstå til dom. (Johs. 5:26—29)

Materie kan ikke ødelægges

De opdagelser, som mennesket har gjort i vore tider, beviser, at materie ikke kan ødelægges. Et legeme kan blive brændt i ovnen eller på bålet; det kan blive ædt af hajer i havet, eller på anden måde blive fortæret; men vi har den forsikring gennem vor Forløseres lærdomme, at opstandelsen vil være atomfattende, og ikke en eneste sjæl blive glemt og hans legeme blive efterladt i graven. Det er blevet forsikret os, at partiklerne, alt det som er nødvendigt til legemet, vil blive ført tilbage igen til deres rette plads, og det store syn, som blev vist Ezekiel, vil ganske afgjort gå i opfyldelse. Ydermere vil hukkommelsen på samme måde blive opretholdt, og vi har fået at vide, at de onde vil have en klar erindring om al deres skyld. Jakob, Nephis broder, sagde dette i det tidligere citerede skriftsted, da han belærte nephiterne.

Der ville ikke være noget som helst formål med, at noget menneskes legeme skulle komme frem fra de døde nøjagtigt som det er lagt ned, med virkningerne af sygdom som skulle fjernes efter opstandelsen. En eller anden kritisk person vil måske rejse sig efter at have læst dette og sige: "Hvis det De har skrevet er sandt, og legemet ikke vil komme frem med sine ufuldkommenheder, hvorfor havde Frelseren da, da han stod foran sine disciple efter sin opstandelse, sårene i sine hænder, fødder og side, thi

han bad dem 'føle på sig' og se, at det virkelig var ham selv, de så? Og for at overbevise dem, bad Han ydermere om noget at spise."

Svar på spørgsmålet

Svaret på dette spørgsmål er, at det blev gjort for at overbevise dem om, at de ikke så en ånd, for en ånd havde ikke kød og ben som Han havde. Med det guddommelige formål at bære vidne viste Frelseren, da Han viste sig for nephiterne, dem sine hænder og fødder. Ud fra dette hævder vi, at disse sår vedblev at vise sig for at overbevise nephiterne, så de kunne blive vidner til Hans korsfæstelse. Af Profeten Zakarias får vi at vide, at når Frelseren viser sig for jøderne ved sit andet komme, vil han vise sig for dem nøjagtigt som Han viste sig for sine disciple efter sin opstandelse. Jøderne vil stille det samme spørgsmål: "Hvad er det for sår på dit bryst?" Og Frelseren vil svare: "Dem fik jeg i mine boleres hus." (Zakarias 13:6)

RICHARD L. EVANS

af de Tolvs Råd

Opbyg livet til at tjene

Præsident McKay og mine søskende —

Glædeligvis har jeg lært menneskers værdi at kende over hele verden, og jeg finder det ikke nødvendigt at bruge nogen anden hilsen end — mine søskende — som kan bruges om alle mennesker.

Idet jeg idag tager fat på en række forskellige og dog beslægtede emner, rinder der mig en sætning i hu, som jeg har citeret mange gange mange steder, siden jeg læste den første gang for nogle måneder siden. Den stammer fra Albert Camus, som sagde: "Da jeg er klar over, at jeg ikke kan skille mig ud fra den tid, jeg lever i, har jeg besluttet mig at blive en del af den."

Vor tids kendsgerninger skal ses lige i øjnene. De er både ansporende og afskrækkende. De omfatter meget af det bedste, verden nogensinde har kendt, og problemer så komplicerede, at de er i stand til at afskrække alle, der har et ansvarsbevidst kendskab til dem.

Og alligevel, vi er her på jorden med den himmel-sendte livets gave, med chance til at leve her og nu, ikke på nogen anden tid end netop nu, sammen med disse mennesker, med disse problemer, med store formål, store muligheder, stort ansvar.

Og med alle problemer, med alle uvishederne, alle tabene of de moralske grundsætninger, al den forenkling af principperne, al den tvivl, der udtales om formålet med livet, vil jeg gerne begynde med en simpel erklæring: Hvis vi efterlever Evangeliet, hvis vi holder vore standarder, hvis vi overholder befalingerne, hvis vi forbereder os selv, hvis vi i vore bønner holder os tæt til vor himmelske Fader og til Hans kirke, så kan vi leve i verden, og tjene og gå fremad. Og Gud Herren har aldrig haft til hensigt, at vi skulle gøre andet end gå fremad. Det er derfor, Han har sendt os hemed; det er Hans værk og Hans herlighed, som det er enhver faders angående sine børn, at de skal være lykkelige, dygtige og retfærdige og have fremgang.

Og jeg vil gerne nævne nogle specielle ting, som er væsentlige for at få fremgang.

En ting har med forberedelse at gøre, og det angår i særlig grad unge mennesker. Unge mennesker ta-

ber let modet. De ser afstanden mellem, hvor de er og der, hvor de gerne ville være. De ser på de mange lange års forberedelse eller uddannelse, og sommetider giver de op for let. Det er en kendsgerning, at menneskets forstand er uendelig, og enhver, der gør mindre end at uddanne sig solidt til en nyttig og betydningsfuld tjeneste er yderst kortsynet og ødsel på den mest sørgelige måde.

Fra en af Kirkens velfærdsbulletiner for nogle år tilbage (bulletin 112, juni 1961) mindes jeg dette råd, der er så klogt og nødvendigt i dag som nogensinde, eller måske endnu mere:

1. Sørg for tilstrækkelig uddannelse og oplæring til at kvalificere dig til stillinger, som vil give dig en passende indtægt.
2. Lev inden for rammerne af indtægten og foretag opsparinger.
3. Undgå at stifte overdreven gæld.

For at opsummere vil dette sige:

Forbered dig godt, spar noget op, undgå gældens slaveri (og også alle andre former for slaveri, hvoraf der findes en ubegrænset mængde.)

Med hensyn til det første af disse punkter: "Sørg for tilstrækkelig uddannelse og oplæring til at kvalificere dig til stillinger, som vil give dig en passende indtægt." Nutildags er der flere måder at erhverve sig en passende uddannelse på, end der nogensinde har været før, og de som har besluttet sig til at gøre det, kan sædvanligvis finde en eller anden måde, hvorpå de kan erhverve sig en sådan uddannelse, som de har ønske om. Det kan måske være svært, det kan måske tage længere tid, men der er udveje og midler, og de som ønsker at forberede sig og gøre fremskridt, kan forberede sig og gøre fremskridt.

Behovet er stort, mulighederne er grænseløse, og den menneskelige hjerne er i stand til at gøre meget mere, end vi nogensinde før har brugt den til. Vi tror, at Guds herlighed er intelligens. Vi tror, at det bogstaveligt er umuligt at blive frelst i uvidenhed. Vi tror, at uddannelse er en pligt.

Emerson sagde: "Fremtiden tilhører dem, som forbereder sig till den." Vore familier, Kirken, samfundet, nationen, Guds Rige er bedst tjent med de bedst uddannede mennesker. Uddannelse og viden sammen med tro er uendelig meget bedre end blot tro alene. Og de, som falder fra af ubetydelige grunde, de, som holder op med at lære, de, som ikke fortsætter med at prøve på at udvide deres kvalifikationer, forsømmer, tror jeg, at gøre deres fulde pligt.

Jeg vil gerne opfordre unge mænd og kvinder til at stræbe fremad. Jeg ser ikke nogen dyd i middelmådighed. Gud Herren gav mennesket jorden og befalede ham at gøre sig til herre over den, og det er

ikke sandsynligt, at han vil blive herre over den med et sløvt redskab. Jeg vil gerne sige til denne generation, gammel og ung: Uddan jer i tro og retfærdighed og stræb fremad for at tjene. Og jeg taler ikke kun om teoretisk eller akademisk viden. Sørg for at opnå færdigheder, at udvikle talenter, at forøge kvalifikationer på de nyttige områder, som I er bedst egnet for. Stræb fremad og arbejd med hjerne og hjerte. Jeres familier vil blive bedre, verden vil blive bedre, jert land og Guds Rige vil blive bedre på grund af, at I gør det. Dette er ikke tiden til at være uforberedt. Sløve redskaber er der ikke megen efterspørgsel efter. Vi burde sørge for at blive skarpere. Og med hensyn til at spare noget op, og spørgsmålet om gæld og imødegåelse af forpligtelser: Gammeltdags, som det kan synes; der er megen selvrespekt og sikkerhed i at spare noget op, i at få noget sat til side. Det er ikke klogt, og det har det aldrig været, at give alting ud eller at leve over evne eller at pantsætte fremtiden, bortset fra meget nødvendige fornødenheder. Der er intet menneske, som ikke har sandsynlighed for at komme ud for en uventet begivenhed. Opsparing, noget i reserve giver selvrespekt og tryghed. Og det at betale forpligtelser er naturligvis et spørgsmål om simpel ærlighed. Jeg vil også gerne sige, at vi burde være i stand til ganske roligt at kunne se vor himmelske Fader i øjnene i spørgsmålet om at betale vor tiende og fasteoffer. Jeg kan måske ikke bevise det matematisk, men jeg kan bevise det gennem mine egne iagttagelser og erfaring, at den fulde og ærlige tiendebetaling og imødegåelse af forpligtelser over for Kirken og over for Gud bringer velsignelser og fred og tryghed — både materiel og åndelig tryghed, som ikke på anden måde kan redegøres for.

Og lad mig i den forbindelse sige, at budene ikke er blevet ophævet, ikke dem, som angår at elske Herren din Gud eller misbruge Hans navn eller elske vor næste; ikke dem, som angår at holde sabbatten hellig; ikke dem, som angår forældre og børn og den ære, de skylder hinanden; ikke dem, som angår at slå ihjel; ikke dem, som angår at stjæle eller begære eller bære falsk vidnesbyrd; ikke dem, som angår moral og ægteskabsbrud og personlig renhed. "... lad dyd bestandig pryde dine tanker," har Herren sagt til os, "da skal du have større frimodighed for Guds åsyn . . ." (L. & P. 121:45) Hvor hjerteskerende ville det ikke være at føle skam for Hans åsyn. Hvor vidunderligt at føle frimodighed for Hans åsyn eller over for os selv eller over for vore kære og andre, at leve med en følelse af ærlighed og retfærdighed, at leve uden følelse af skam.

Til trods for al kynismen og såkaldte fordrejninger er budene og befalingerne stadig i kraft. Der er år-

sag og virkning i alle ting, og der er kun een acceptabel måde at leve på: og det er i tro og ærlighed at holde budene og befalingerne, at efterleve principperne, at arbejde alvorligt og ærligt, at være værdig til tillid, ikke at være bedragende, ikke at være kortsynet — men at forberede sig og uddanne sig, at gøre fremskridt og blive stadigt bedre kvalificeret, i ærlighed og med hæder. Vi har fået meget. Vi har et tyngende ansvar. Vi må være et lys for verden. Hvis vi ikke er det, vil vort mørke blive tættere.

En anden ting, som jeg gerne vil fremføre, er at vi burde blive mere ivrigt aktive i offentlige anliggender. Jeg mener ikke i politik alene, men jeg vil ikke udelukke politik. Vi burde gøre os klart, hvorledes verden regeres, på hvilke måder love, bestemmelser og politiske foranstaltninger føres ud i livet, og gennem hvilke vore forhold er betinget; og vi burde tage ærefuld og virksomhedsfuld del i disse sager, og være mænd mellem mænd. Vi må være en del af vor egen tid. Vi kan ikke dædle andre end os selv for ugunstige resultater, hvis vi ikke er underrettet og aktive og virksomhedsfulde, hvis vi er lige glade og selvtilfredse i offentlige og private sager. Jeg tror, det var Edward Burke, der sagde: "Alt, hvad der er nødvendigt, for at det onde kan triumfere, er, at gode mennesker ikke gør noget." Og i alt dette er det nødvendigt, at vi er underrettet, at vi har kendskab til

Skakspil med Hjerter

FANTASI AF RICHARD L. SARGENT

Idet Paul Marston trådte ind i sin lille lejlighed, ringede telefonen. Han kastede sine bøger fra sig på sofaen og tog røret. Han var en kraftig, ung mand, høj og bredskuldret. Han bevægede sig tøvende, forsigtigt; fordi det så ofte var blevet sagt om ham, at han var klodset, troede han selv på det. Inden han overhovedet fik sagt noget, var der en pigestemme, som sagde: "Hej . . . hvor har du været henne i så mange måneder? Skakbrættet står her og samler støv. Skammer du dig ikke?"

Paul smilede. "Det lyder som en vidunderlig invitation, men . . ."

"Åh — det er jo ikke John . . . det må De virkelig meget undskylde . . ."

"Men det er jeg da virkelig meget ked af", sagde han.

"Det skal De da ikke være. John Whitcomb er oppe i tresserne."

"Han er i hvert fald heldig, at han kender Dem."

"Nå-eh? Hvad får Dem til, at tro det?" "Deres stemme — den kan kun tilhøre en meget yndig pige."

Hun lo. "Det beviser netop, hvor be- drageriske stemmer er. Jeg er for- færdelig ked af, at jeg forstyrrede Dem — jeg må have drejet forkert nummer."

Inden hun havde fået lagt røret på, sagde han: "Jamen hør, jeg spiller også skak; hvis De ikke kan få fat i John, vil det glæde mig meget at få lov til at erstatte ham."

Som om det mørede hende, svarede hun: "Nej, jeg er bange for, at det ikke går an."

"Er De gift?"

"Nej . . ."

"Nå, men hvis De ikke vil spille skak med mig, hvad så med at spise sammen en aften?"

"Jeg beklager!"

Lidt fortrydeligt sagde han til hende:

"Hvis De nogen sinde mangler en modspiller til skak, så ring mig op. Mit navn er Paul Marston, og mit nummer er 876-4546."

"Det ved man aldrig", svarede hun hjerteligt, "det kunne godt hælde".

Han ærgrede sig over, at han ikke så meget som havde spurgt, hvad hun hed, inden de brød af.

Han gik hen til dagligstuevinduet og kikkede ned over La Brea Avenue med den tidlige aften trafik. To par gik leende henad fortovet foran huset. Pigerne var lyshårede og smukke, og deres ledsagere var slanke og pæne. De skulle muligvis hen på The Fogcutter, en fin restaurant i den anden ende af gaden. Den pige, han lige havde talt med, skulle muligvis også ud til middag i aften. Hun lod, som om hun kunne være en livlig, strålende pige med mange venner og — naturligvis — en fast ven.

Han gik tilbage til sofaen, satte sig og åbnede sin ingeniør-lærebog. Tegn, symboler, svær logik og teorier om brokonstruktion kunne måske drive tanken om den søde stemme fra hans sind. Der var dog nogen trøst i dette, at han i hvert fald havde truffet en aftale med hende. I almindelighed manglede han mod, eller også blev han fuldstændig stum. Han smilede. Måske var der stadig håb for ham . . .

Han kunne ikke glemme den pige. Flere gange i løbet af de næste aftener, greb han sig selv i at stå og kikke på telefonen og ønske, at han kunne ringe hende op.

Der gik næsten to uger, inden hun ringede igen, og han kunne ikke undgå at mærke, at hun lige så lidt som han kunne glemme deres tilfældige samtale.

"Jeg håber ikke, De vil synes, at jeg er for påtrængende", sagde hun, "men jeg er alene i aften og kedede

mig rigtig dumt, og så . . . ja, så tænkte jeg altså, at jeg ville tage Dem på ordet med hensyn til et parti skak."

"Det var da herligt — giv mig lige Deres adresse, så kommer jeg med det samme."

"Åh, det var ikke sådan, jeg mente; jeg mener pr. telefon."

"Pr. telefon! — Jeg har hørt om skak pr. post, men aldrig pr. telefon." "Så må vi se at finde ud af det."

"Hør nu her — jeg vil være mere end glad for at tage hen til Dem."

"Nå ja, men hvis De hellere slet ikke vil spille, så . . ."

"Okay, vi spiller pr. telefon. Giv mig lige et par minutter til at få brættet stillet frem. Giv mig Deres nummer, så ringer jeg op."

Hun tøvede, som om hun tænkte meget alvorligt over det. "Okay, det er 876-0979."

"Og hvem skal jeg spørge efter?"

"Darlene."

"Sødt navn, men hvad er efternavnet?"

"Det behøver De ikke at få, det er mig, der tager telefonen."

"Okay, hemmelighedsfulde pige, jeg ringer op i løbet af et par minutter." Medens han gjorde skakbrættet klar, bestemte han sig for at ville skrive op og lære alt, hvad han kunne, om hende. Han kendte hendes første navn og ud fra telefonens kaldenummer kunne han forstå, at hun boede i Hollywood-distriktet. Et par oplysninger til, så skulle han nok kunne finde hende.

Medens de spillede, fandt han ud af, at den bedste måde at få nogle oplysninger på ville være selv at give nogle. Han fortalte hende, at han var 22 år, at han arbejdede i en forretning med elektriske artikler, og at han gik på aftenskole og læste til ingeniør. Til gengæld fik han så at vide, at hun

arbejdede i kiosken i en kontorbygning. Men hun ville ikke engang sige, hvor den bygning lå.

"Springer slår løber b6 — skak", sagde han. "Er du blondine eller brunette?"

"En mellemting mellem aske og opvaskervand", svarede hun. "Bonden slår Springeren."

"Tårn slår b6. Jeg gætter på, at De er omkring 21 år."

"Nej-øj, lyder jeg så voksen og oldnorhovedsk? Jeg er 19, det vil sige, det bliver jeg i næste måned. Springer slår Bonde 3."

Han lagde mærke til, at hun overvejede og derefter kneb uden om de fleste af hans spørgsmål. Han fandt dog ud af, at hun ikke gik med nogen bestemt ven, og at hun boede hos sin moder.

Hun vandt spillet og tilbød ham remis lørdag aften, når han var færdig med sit hjemmearbejde.

Han lå vågen i flere timer og tænkte på hende — prøvede at forestille sig, hvordan hun så ud. Hvorfor ville hun overhovedet spille skak med ham, pr. telefon, når hun ikke ville lade ham komme hen til sig? Spillede hun andre spil foruden skak med ham? Og dog — en pige, som inviterede en ældre

mand hen at spille skak med sig, ja, altså, hun kunne altså bestemt ikke være af den slags, som de studiekammerater, han kom sammen med eller rettere ikke kom sammen med, og som var interesserede i veltalende, flotte fyre. Darlene syntes ikke at finde ham kedelig eller pedantisk som de andre piger mente han var. Måske kunne der alligevel blive noget ud af dette . . .

De spillede skak mindst tre gange om ugen. Darlene var altid hjertelig, venlig og meget omhyggelig med ikke at sige noget, der kunne bevirke, at han kunne finde hende.

En aften, da spillet var forbi, sagde han: "Darlene, synes du nu ikke, vi har drevet denne spøg vidt nok? Jeg mener — vi har været venner nu næsten to måneder, og du vil ikke engang fortælle mig, hvad du hedder til efternavn."

"Ja, jeg er en forfærdelig en, ikke sandt", liredede hun.

"Jeg finder det mærkeligt at føle mig tiltrukket af en pige og så ikke engang kende hendes efternavn."

Hun sukede og sagde så: "Paul . . . Paul, sig ikke sådan noget. Det kan aldrig blive til mere end venskab mellem os — sådan som det hele tiden har været."

"Men hvorfor? Du er ikke gift — du har ikke engang en fast ven."

"Der er grunde dertil, Paul, meget gyldige grunde."

"Så fortæl mig dem. Du behandler mig ikke fair."

"Nej, det gør jeg vist ikke", indrømmede hun. "Paul, måske må vi hellere droppe det hele. Jeg vil aldrig kunne komme sammen med dig."

"Lad nu være med at være så barnagtig. Har nu her, jeg vil så gerne træffe dig, tage dig med ud en aften." Hun kunne næsten ikke tale for gråd, da hun sagde: "Paul, vi har været så glade for at spille skak sammen, kan vi ikke bare fortsætte, som vi har gjort hele tiden?"

"Nej, jeg kan i hvert fald ikke. Det er ikke nok, Darlene. Ikke, når vi kan have det så meget bedre. Er du ikke klar over, at hver gang jeg hører din stemme, ønsker jeg at være hos dig?"

"Det gør mig ondt, Paul, jeg burde have vidst, at det før eller senere måt-

te ende på denne måde. Farvel. Det har været så morsomt, og jeg vil ofte tænke på dig."

"Men, Darlene, det behøver ikke at være forbi . . ."

Hun havde lagt røret.

Han prøvede at ringe hende op, men der var optaget. Der blev ved med at være optaget den ene time efter den anden. Den følgende dag blev han stillet ind til en plade, der sagde, at telefonen var blevet afbrudt. Uden at håbe på held ringede han til oplysningen og fik der at vide, at nummeret var blevet ændret til "hemmeligt nummer".

Der var dog en sidste udvej. Paul betragtede den massive Los Angeles telefonbog — og slog op i den. Han lod fingeren løbe ned langs talrækkerne og standsede et øjeblik ved hver af dem, der havde kaldenummeret 876. Han smilede ved tanken om, at hvis hendes efternavn begyndte med "Z" kunne det tage ham flere måneder at finde det.

Det stod under "E". Hendes telefonnummer hørte til navnet "Mrs. Shirley Evans"; det var utvivlsomt Darlenes moder. Adressen var kun nogle få gader fra hans.

Paul parkerede bilen for enden af husblokken og gik ned ad gaden, eller rettere alleen, idet han så efter nr. 1627. Det var et hvidt hus med stukatur og med en bred indgang.

En blond pige sad i gyngen på den åbne veranda. Selv om hun havde solbriller på, kunne han se, at hun var omkring 19 år . . . og meget smuk.

Inde fra huset lød en kvindes stemme kaldende: "Darlene . . ."

"Ja, Mor", svarede pigen, idet hun rejste sig og gik hen til døren.

"Jeg skal i byen nu. Er der noget særligt, du kunne tænke dig til middag?"

"Nej tak, Mor", svarede hun og gik ind. "Jo, måske en af disse grillstegte kyllinger . . ." Paul spadserede forbi huset til enden af gaden. Billedet af den høje, slanke pige i den hvide nederdel og den ternede bluse stod hele tiden for ham.

Han satte sig på en lav stensætning og prøvede at få rede på sine tanker. Han havde tænkt sig sådanne muligheder som at hun måske havde to ho-

Forås. på side 65

Kvindens værdighed

(Tale af Præsidentinde Belle S. Spaford under Hjælpeforeningens årlige generalkonference, den 28. september 1966.)

I marts 1840 var ældste Parley P. Pratt så overstrømmende glad og taknemmelig over de sandheder, der på ny var blevet åbenbaret gennem det gen-
givne Evangelium, at hans følelse gav sig udslag i poetiske ord, der blev offentliggjort på den første side af det første nummer af Millennial Star og senere sat i musik. Eftersom også vi har glædet os over den kundskab og de velsignelser, der er kommet til os gennem ny åbenbaring, har vi med dyb følelse sunget de samme ord, der blev skrevet af ældste Pratt:

Nu dagen gry'r og mørkets magt skal vige fra den ganske jord.

Nu stråler lyset i sin pragt og herlighed fra Herren stor.

Og sandelig: Kvinderne bør glæde sig over den strålende dag, som gryede for dem med gengivelsen. Efterhånden som Evangeliets stråler sendte deres lys ud over jorden, blev den ophøjede stilling, der var tiltænkt kvinden i Evangeliets plan, og betydningen af hendes guddommelige ordnede jordiske mission, gjort ganske tydelig, og nye udsigter til udvikling og formålstjenlig livsførelse blev fremstillet for hendes indre blik.

I begyndelsen af det 19. århundrede ser det ikke ud til, at man har tænkt særlig meget over kvindens guddommelige natur og bestemmelse, og livet for hende omfattede kun nogle få af de muligheder og fordele, som Evangeliets plan tilsigtede. Lad os ganske kort gennemgå hendes stilling og forhold. Det er ganske vist svært

at danne sig et nøjagtigt, tydeligt billede, som kan anvendes på hver eneste kvinde på det tidspunkt. De forskellige økonomiske og sociale omstændigheder, de varierende forhold og kulturmæssige stader i hendes område, den vestlige udvikling i Amerika, som krævede usædvanlig tilpasningsevne til at kunne møde kravene for overlevelse — alt dette berørte en kvindes liv. Vi ved imidlertid så meget, at hendes verden i høj grad var hendes hjem, hendes Kirke og hendes naboer. Livet var for en gennemsnitskvinde vanskeligt, og mange lænker bandt hende i udviklingen af sine talenter og i anvendelsen af sine evner såvel som i udøvelsen af sin af Gud givne handlefrihed.

Der var strenge lovhindringer for ejendomsbesiddelse og formynderskab for børn. De fleste erhverv nægtede at ansætte hende, og de, som gjorde det, tilbød hende kun rutinearbejde med mange timers arbejde for lav løn. Samfundets forbud mod uddannelse og ret til offentligt at udtale sig, sammen med den gængse overtro, der holdt på "den svage, kvindelige hjerne, som ikke var i stand til dybere tænkning . . ." bandt hendes personlige udvikling. Fordelene ved at få en uddannelse var stærkt begrænsede. De højere læreanstalter ville ikke give hende adgang. Ganske vist havde kvinder virket som en slags lærerinder, men de var forberedelseslærerinder, der kun underviste i skrivning, læsning og regning.

De fik en elendig betaling, idet de sædvanligvis boede i en elevs hjem, hvor de fik kost og logi som løn for undervisning. Når undervisningen vovede sig over forberedelsesplanet, var det til fordel for drengene, og så var det arbejde for skolelæreren, ikke for lærerinden.

På religionens område havde hun det privilegium at organisere hjælpeforeninger for kvinder, selv om det var efter et snævert og begrænset mønster. De fleste kirkesamfund har tilsyneladende holdt fast ved deres kvindeforening, hvor kvinderne fik lov til at pynte og passe altrene, mødes til bøn og religiøse samtaler, yd til kirken og betjene de fattige ved hjælp af den fortjeneste, de opnåede gennem salg af egne produkter. Det var imidlertid forbudt at stemme i kirkens sager.

Kvindernes politiske privilegier var lig nul. Der havde været spredte kvindekubber af en slags, naboer, der mødtes til selskabelighed og udveksling af tanker, og nogle grupper, der udførte godgørenhedsarbejde efter tilfældige metoder. Disse klubber var imidlertid dårligt organiseret, og deres anliggender blev i stor udstrækning kontrolleret af medlemmernes mænd. I 1833 var der nogle få modige kvinder, som dannede den første kvindekub med politisk formål: The Philadelphia Female Anti-Slavery Society (Filadelfias kvindelige anti-slaveri Forening). Den furore, denne forening vakte, er beskrevet i bogen "Engle og Amazoner", udgivet af National Coun-

cil of Women of the United States i 1935 (Kvindernes nationale Råd i De forenede Stater). Den siger, at den kvinde, som gjorde sig til et med denne gruppe blev betragtet som i sandhed dristig og uklog; for en respektabel kvinde talte ikke offentligt, og hun meldte sig ikke ind i en organisation til fordel for nogen som helst politisk sag. Ved det første stævne, denne gruppe holdt, stod der en hujende pøbelhob uden for mødestedet, og efter mødet blev bygningen brændt. Under sådanne forhold for kvinderne kom Evangeliets lys og fordrev mørket, uretfærdigheden og hykleriet og ærede kvinden som en elsket datter af vor himmelske Fader med en guddommeligt ordineret mission i Jordelivet. Det oplyste de stier, der førte til udvikling af hendes guddommelige mission. Det åbnede for hende utallige døre til muligheder.

Den gengivne Kirkes lærdomme og belæringer var tydelige med hensyn til kvinden og fjernede for altid den ældgamle strid om kvindens rettigheder kontra mandens.

Afdøde dr. John A. Widsøe fremsætter tydeligt i en artikel, der blev offentliggjort i Relief Society Magazine, nogle af disse lærdomme og belæringer således:

„ . . . hun (kvinden) bærer ansvaret fælles med manden i opbygningen af Guds Rige . . . I Kirken er der sørget for, at mænd og kvinder er ligestillede. De har samme muligheder, privilegier og rettigheder. Bestemmelsen med dem er den samme, og de kan vinde eller miste denne gennem deres egne handlinger på grund af deres handelfrihed . . .

Den (Kirken) har givet hende fuld stemmeret og ejendomsret. Den erkender hendes ligestillethed med manden med hensyn til intelligens og ret til fuldt ud at anvende sine medfødte talenter . . .

Denne ligestillethed ignorerer ikke de naturlige forskelle mellem mand og kvinde. Kvinden er den, der føder børnene og opdrager dem . . . Manden er den, der sørger for familiens fornødenheder og behageligheder. Dette reducerer ikke kvinden til at være en underordnet person . . . Det (familielivet) er . . . et kooperativt foreta-

gende baseret på en guddommeligt ordineret opdeling af arbejdet for dannelse, opretholdelse og beskyttelse af den enhed i samfundet, der kaldes for familien . . .

Familien må nødvendigvis være organiseret. Manden . . . er ved guddommeligt dekret overhoved eller præsiderende embedsmand . . . Det er til ham, Præstedømmet er overdraget . . . men Præstedømmets fordele og velsignelser, der således er manden overdraget, deles af hustruen og af hvert medlem af familien efter behov . . . De højeste velsignelser (der opnås i templet) gives til mand og hustru . . . tilsammen. Ingen kan modtage dem for sig selv.

Hvis hun (kvinden) med glæde tager imod den herlige gave, som moderskabet er, kan hun anvende al den tid og styrke, der er tilbage, til udøvelse af sine talenter.

. . . Det privilegium at kunne udtrykke sig, tilhører hende . . . Hun kan træde ind i erhvervslivet, i undervisningen, blive læge, tandlæge, sagfører — ja, hvilken som helst fornuftig profession, og nyde alles velvilje. ”

Dr. Widsøe fortsætter: ”I hendes varetægt er ifølge guddommeligt vilje de udvalgte ånder, som er kommet til jorden for at få et jordisk legeme, overgivet . . . I hendes hænder ligger slægtens fremtid” (Relief Society Magazine, juni—juli, pp. 372—375).

Dette var en ny lære, der i høj grad var i strid med den opfattelse, der herskede i den første del af det 19. århundrede.

I 1830, da Kirken blev organiseret, skete der en chokerende forandring til fordel for kvinden, idet hun fik stemmeret inden for Kirken. Gennem åbenbaring befalede Herren Profeten, Oliver Cowdery og John Whitmer følgende: ”Og alting i Kirken skal ske ifølge fælles samtykke . . .” (L. & P. 26:2).

Vi vil lige minde hinanden om, at i 1830 var der ingen kvinder og kun få mænd, der havde stemmeret i noget som helst kirkesamfund, og ingen kvinde havde politisk stemmeret.

I 1842 — da kvindernes arbejde med Rigets opbygning var blevet godkendt af Herren, som det bevidnes af Profeten, da han sagde: ”Jeres offergaver

er antaget af Herren,” — fik de fra Herren gennem Profeten en organisation oprettet ifølge himmelens love: Den kvindelige Hjelpeforening i Nauvoo, der nu kendes under navnet: Hjelpeforeningen i Jesu Kriste Kirke af Sidste Dages Hellige. Denne organisation blev det middel, hvorigennem kvinderne kunne udtrykke sig, finde mulighed for personlig udvikling og tjeneste, og hvor de mere effektivt kunne udføre kvindens del af Rigets opbygning.

Under et af foreningens første møder i Nauvoo erklærede profeten Joseph Smith:

”Jeg drejer nu nøglen om for jer i Herrens navn, og denne forening vil glæde og fryde sig; og kundskab og intelligens vil tilflyde jer fra nu af; det er begyndelsen til bedre dage for de fattige og trængende, som skal komme til at glæde og fryde sig og udøse velsignelser over jer” (Profeten Joseph Smiths Lærdomme, side 275).

Ifølge ældste Bruce R. McConkie i en artikel i Relief Society Magazine:

”Ved at dreje nøglen om (til gavn for kvinderne), overdrog Profeten de på rette måde udvalgte funktionærer i den nye organisation en del af Rigets nøgler. Under Præstedømmet var de nu bemyndiget til at vejlede, kontrollere og styre foreningens anliggender . . . Under denne kaldelse ville deres lovlige handlinger blive godkendt af Herren, og Han ville arbejde sammen med dem til Rigets fremme i det område, der var tildelt dem” (Relief Society Magazine, marts 1950, page 151).

Den betydningsfulde udtalelse af Profeten med hensyn til at dreje nøglen om til gavn for kvinderne er den grundvold, hvorpå et udstrakt uddannelsesprogram for kvinder er blevet oprettet og ført frem af Hjelpeforeningen. Programmet indbefatter — som udtalt af præsident Lorenzo Snow ”et studium af de emner, der fører til kvindernes oplyselse og udvikling på alle tankens og handlingens områder.” Denne udtalelse er også grundlaget for Hjelpeforeningens vælgørnehedsaktiviteter.

At vore pionerkvinder fangede synet og forståelsen af alle de privilegier, der blev forelagt kvinden i Evangeliets plan, er overmåde tydeligt. At de

forstod deres ansvar for at udbrede disse sandheder er også klart. Deres pionerblad havde titlen "Woman's Exponent" — idet "exponent" betyder at fremsætte, tolke, at være forkæmper for, at repræsentere. På dette blads forside, direkte under navnet stod som hoved: "Zions Kvinders Rettigheder og Alle Nationers Kvinders Rettigheder."

Organiseringen af Hjælpeforeningen — med den betydningsfulde udtalelse om at dreje nøglen om — skete seks år før kvindernes første, offentlige erklæring, hvori de krævede lige sociale, erhvervsmæssige, uddannelsesmæssige og politiske rettigheder — en erklæring, der blev udstedt ved Seneca Falls Convention (Seneca Falls stævne eller konference), sammenkaldt af en lille men bestemt gruppe kvinder, kendt under navnet: National Woman's Suffrage Association (Landsforening for kvindernes stemmeret).

Denne erklæring betragtes i almindelighed som begyndelsen til den såkaldte kvindebevægelse i De forenede Stater, en bevægelse, der har taget fart for hvert år, indtil vore dage, hvor kvinderne findes på ethvert område af menneskelig stræben, og hvor de i de fleste lande er en magtfaktor, man må regne med i samfundslivet.

I kvindens kamp for frigørelse, har kvindernes stemmeret og ret til at indtage offentlige embeder været de primære mål. Kvinderne i Utah fik tidligt stemmeret. Allerede da Utah endnu var et "territorium", havde de valget. De spillede en fremtrædende rolle i kvindernes nationale valgretskamp i De forenede Stater, som kulminerede i godkendelse af det 19. forslag til Forfatningen i 1920, hvorved der blev givet kvinderne i denne nation fuld valgret.

Kampen for valgret fortsætter stadig i en hel del lande; nogle få af dem har fornylig vundet disse rettigheder.

I maj måned i indeværende år (1966) overværede søster Florence Jacobsen, Præsidentinde for G.U.F. og jeg en konference i Kvindernes internationale Råd som stemmeberettigede delegerede fra De forenede Stater. Konferencen blev holdt i Teheran,

Iran, efter indbydelse fra prinsesse Ashraf, Shahen af Persiens tvillingesøster og præsidentinde for Kvindernes Højråd i Iran. Konferencen blev holdt i Iran som påskønnelse af, at de iranske kvinder havde fået valget i 1963. Det var i 1936, disse kvinder fik lov at lægge støret. Vi fik den forståelse, at Shahen betragter kvindernes frigørelse som et af hovedpunkterne på sit program, gående ud på at udvikle og modernisere denne ældgamle nation og fremme dets indbygges velfærd.

Jeg havde en interessant oplevelse under denne konference. En iransk kvinde, som var medlem af landets parlament, opøgte mig. Hun fortalte mig om sine langvarige, flittige bestræbelser til gavn for de iranske kvinders frigørelse. Hun forklarede, at hun ikke i begyndelsen vidste meget om, hvordan hun skulle bære sig ad med at arbejde frem mod valget, og derfor havde hun foretaget dybtgående studier af bevægelsen i andre lande. Under disse studier lærte hun om den førerstilling, kvinderne i Utah havde indtaget i denne sag. Hun sagde, at hun havde skrevet en bog, hvori hun henviste til deres arbejde. Så gav hun mig sit kort og indbød mig til at korrespondere med hende, "for", sagde hun, "kvinder, der var så fremsynede med hensyn til at opnå valget, som Utah-kvinderne var, må have noget at tilbyde med hensyn til den rette anvendelse af den. Frihed kræver ansvarsbevidst handling."

Hvor har hun dog ret! Det er ikke let at anvende sin frihed på rette måde. Man må følge retfærdige principper og sund vejledning.

Selv om kvindens kamp for frihed har bragt talløse muligheder og fordele til hende, har den dog ikke ladet hende uden problemer. I sin iver for personlig frihed og talefrihed finder vi, at hun alt for ofte udvikler holdninger, udtrykker meninger, lader sig optage af aktiviteter og søger mod mål, der ikke er af interesse for det allerhøjeste gode og heller ikke i harmoni med hendes kvindelige natur eller hendes jordiske mission. Hellere end at stræbe efter virkeliggørelsen af sine mange muligheder som kvinde,

ser vi hende alt for ofte i strid med manden; hun efterbær hans adfærd, hans vaner, ja, selv hans klædedragt og almindelige udsæende. Vi finder hende i nogen grad ufølsom over for sin vigtigste rolle som hans kammerat og medhjælp, vogteren af hans hjem, som vejleder og beskytter for de andre, der er blevet hjemmet betroet. Vi finder hende tilbøjelig til at ignorere hans rolle som husets overhoved i retfærdighed.

Det moderne livs krav binder — om ikke ligefrem tvinger — mange kvinder til aktiviteter uden for deres hjem, særlig på arbejdsmarkedets område. Til at dygtiggøre sig til sådanne aktiviteter og samtidig være kompetente til at møde hjemmets og familiens krav, og til at opretholde en klar balance mellem at opfylde ansvaret i livet, til at prøve kræfter med deres evner til at dømme og til at organisere, til husførelse, og til fysisk, åndelig og mental styrke. Disse kvinder må ustandselig spørge sig selv, hvilke af alle de mangfoldige ansvar, der har første krav på os?

En artikel for nylig i et blad, der læses overalt i Staterne, mindede kvinderne om, at menneskelige skabninger er forblevet menneskelige, fordi der var kvinder, hvis pligt det var at sørge for sammenhæng i deres liv, at være der, når de faldt i søvn og når de vågnede, at lette deres smerter, at vise dem medfølelse i deres nederlag og glæde sig over deres sejr, at lytte til sønderknuste hjerters beretninger, at formulde, støtte, opretholde og styrke deres mænd og sønner, når de mødte fortædeligheder fra en hård verden uden for dem selv. Gennem Historien — siger artiklen — har børn haft behov for deres mødre, mænd har trængt til deres hustruer, de unge, de syge, de gamle, de ulykkelige, de sejrtriumferende har haft brug for særlige personer til at dele disse ting med dem og til at have omsorg for dem. De har trængt til kvinder, der ser dette som deres første og vigtigste opgave.

Det er pinligt at lægge mærke til, at kvinders egenskaber, meninger og handlinger i vore dage sommetider er uførenelige eller i strid med de inder-

ligt ønskede og værdige mål, de har. F.eks. var der talere ved den iranske konference, der talte varmt for behovet for at opbygge et stærkere, nyttigere og lykkeligere samfund. Til opnåelse af dette forsvarede de forøget bestræbelse efter samfundsudvikling, der ville give kvinder og børn bedre muligheder, hvilket så til gengæld ville give betydeligere bidrag til et godt samfund. Samtidig foreslog de programmer for samfundets udvikling, der ville fjerne kvinderne mere og mere fra deres hjem og deres børn, hvorved grundlaget for et godt samfund og nyttige, lykkelige borgere, blev svækket.

Må man ikke også tvivle på meninger som den, der blev udtalt af en konferencelederen: "Kvinderne skal lære at betragte den periode, hvor hun føder og opdrager børn, som en midlertidig tilbagetrukkethed fra livet"?

Jeg mener, at den tid er kommet, da kvinden kan have gavn af at vurdere den retning, hendes frigørelse leder hende, takser de værdier, der motiverer hendes synspunkter og handlinger og mere alvorligt bestræbe sig for at finde sandheden med hensyn til den rette anvendelse af hendes af Gud givne frihed.

At stemme op for vildfarelsens tidevand, at ændre forvildet tankegang og begrænse fejlagtige handlinger fra kvindernes side vil kræve stærk og intelligent ledelse. På hvem hviler byrden af dette ansvar? Sikker på dem, til hvem Herren har åbenbaret sin plan og hensigt med kvinderne. Efter min mening hviler den på Sidste Dages Helliges kvinders skuldre.

Kan Sidste Dages Helliges kvinder tage dette ansvar? Naturligvis kan de det! De har sandheden, profeterens daglige vejledning og Hjelpeforeningen som det middel, de kan virke igennem. De kan gøre det ved deres livs eksempel, ved at nægte at ligge under for tidens tryk og moder. De kan gøre det gennem deres undervisning. Det er i almindelighed ikke nødvendigt — og heller ikke tilrådeligt — at slå modstanderen helt ud, men ved tydelig og målbevidst tænkning, ved modig og tålmodig belæ-

ring, gennem eksempel og overtalelse, kan man vise vejen. Søster Jacobsen gjorde dette med tydelig indflydelse på den iranske konference i den afdeling, der hed "Ungdommen og Familielivet".

Jeg mærkede også indflydelsen af den indstilling, jeg havde, i harmoni med Kirkens lærdomme, i afdelingen om "Moral og Socialt Vælfærd." Jeg har set søstre i Kirkens stave og missioner have den rette indflydelse på handlinger på grund af deres vidnesbyrds styrke og deres følsomhed over

for de mange ansvar de har som Sidste Dages Hellige kvinder.

Verden er fuld af gode kvinder, der søger den rette vej, rede til at modtage sandheden, når den bliver vist for dem med tydelighed og overbevisning, uden kritik, og når vore egne handlinger giver tiltro til vore ord.

Må Herren give Kirkens kvinder i vor tid det syn at kunne se sig selv som repræsentant for alle kvinder, indviet til at anvende al sin frihed i overensstemmelse med guddommelig befaling.

SØNDAGSSKOLE

Specielt for Mødre

Forslag til programmer for Moders Dag,
søndag den 14. maj 1967

For Senior-søndagsskolen

De programmer, der forelægges junior- og senior-søndagsskolen her, gives kun som forslag. Man kan tilpasse dem efter de lokale forhold. De sædvanlige 2½-minutstaler og sangøvelsen, ialt 15 minutter, er udeladt. Man kan anvende denne periode til specielle numre.

Præludium

Åbningsang: "Om glæder end betegned", nr. 214.

Bøn

Nadversang: "Vi råber til Dig, Herre stor", nr. 162.

Nadversers.

Administration af nadveren.

Indledning ved søndagsskoleforstanderen. (Følgende tanker kan evt. fremføres: I dag vil vi ganske særligt hylde vore mødre og byde dem vel-

kommen. Jeres tilstedeværelse her gør dagen i dag endnu dejligere, og vi er overbevist om, at I også selv vil føle jer ekstra glade ved at være her. Vor himmelske Fader har befaleet os at ære vore fædre og mødre hver dag, men denne dag er en særlig påmindelse om dette bud. Moders Dag blev første gang fejret på et forslag af Ann Jarvis i Filadelfia i 1842, gående ud på at en bestemt dag skulle reserveres til at ære vore mødre. Vort korte program her til morgen er beregnet på ganske enkelt at vise vor taknemmelighed og kærlighed til vore mødre. Vore talere vil fortælle os, hvordan vi kan være "en levende hyldest" til vore mødre.)

Børn fra junior-søndagsskolen kommer ind og synger tre sange, passende til Moders Dag. Tre børn kan læse

hver et af de tre vers af "Der er skønhed her på jord," nr. 107. (Læs kun til omkvædet.) Organisten spiller "Der er skønhed her på jord", når børnene går tilbage til junior-søndagsskolen. 2-minutters-tale af en diakon: "Mors indflydelse gennem vort familiehjemmeaftensprogram."

2-minutters-tale af en pige: "Min moder i vort familie-hjemmeaftensprogram."

4-minutters-tale af en fader: "Hvad en familie kan gøre for at vise sin kærlighed til moder."

Klasseundervisning og afslutning som sædvanlig.

For Junior-søndagsskolen

Præludium

Åbningsang: "Jeg takker Dig, Fader," — nr. 1 i Børnene Synger.

Bøn

Velkomst ved den præsiderende embedsmand. (Se "Indledning" under senior-søndagsskolens program.)

Nadversang

Administration af nadveren.

Børnene synger de sange, de senere skal synges i senior-søndagsskolen. tre børn læser hvert et vers af "Der er skønhed her på jord." — kun indtil omkvædet.

Kortere digte fremsiges af et medlem fra hver klasse. (Find i lektiehæftet nogle passende digte.)

Børnene går til senior-søndagsskolen for at synges og læse som anvist ovenfor. De går derefter tilbage til junior-søndagsskolen.

Klasseundervisning.

Slutningsang: 1. vers af "Der er skønhed her på jord."

Bøn.

Øvelsessang

Sang: "En stakkels, sorgbetyngt mand", tekst: James Montgomery; musik: ukendt komponist; nr. 80 i den blå sangbog.

Denne sang er meget nær forbundet med den mest tragiske hændelse i mormonerens historie: mordet på profeten Joseph Smith og hans broder Hyrum i Carthage-fængslet den 27. juni 1844.

John Taylor og Willard Richards, som var fortrolige venner med Profeten og Patriarken, var sammen med Joseph og Hyrum i fængslet i Carthage. John Taylor gav sig til at synge for at opmuntre de fire mænd. Denne scene ligner noget den , der foregik for lange tider siden, da Jesus sang sammen med sine disciple natten før Han blev forrådt. Den sang, som Jesus og Hans disciple sang, er gået tabt, men den, som John Taylor sang, var "En stakkels, sorgbetyngt mand", og vi anbefaler den her til Deres eftertanke og øvelse.

Vi synger ikke denne sang ret tit, hvis vi da nogensinde synger den. Jeg tror nok, vi kan finde årsagen dertil, og jeg vil prøve at råde bond derpå. For det første er versene meget lange, idet de er dobbelt så lange som sædvanlige salmer. Og der er ikke færre end syv vers, hvoraf det sidste skal anvendes for at løse problemet med, hvem den "Stakkels, sorgbetyngede mand" kan være.

Det er tydeligt nok, at denne salme

eller sang har den form for fortællende sang, man i almindelighed regner med at høre fra en solist, en visesanger. Denne egenskab ved sangen gjorde, at den var ideel for John Taylor at synge. Men ak! hvad gør vi nu med de syv lange vers, når forsamlingen skal synge dem? Vi vil anbefale den fremgangsmåde, som følges for alle sange med ti, tolv eller tyve vers (sådanne findes virkelig). Når denne sang er blevet annonceret af den præsiderende embedsmand, bør han tydeligt forklare, at der synges tre vers: det første, og så det andet, som han selv har valgt blandt de følgende, og så til slut det sidste vers. På denne måde kan man synge sangen i fem forskellige versioner, afhængig af hvilket mellemvers, man vælger.

Dette råd er ikke min opfindelse. Der er mange nummertavler i mange kirker, hvor ikke blot sangnummeret men også versnumrene angives. Hermed er den første hindring for at synge denne sang oftere fjernet, og vi kan tiere ære de to martyrer med den. For det andet: Lad os prøve at synge denne sang i balladestil, altså slet ikke rytmefast, men "glidende", fortællende. Det betyder, at sanglederen skal anvende de bedste, tekniske midler for at få os allesammen til at begynde på én gang på de to første noder. Sæt ikke vognen igang og regn med, at folk springer på, når den er

begyndt at køre. (Vi ved godt, at folk sommetider prøver at springe på sporgvogn eller tog efter at de er sat igang.) Teknikken er naturligvis et effektivt, stort forberedelsestaktslag, som vi mange gange har beskrevet og fremhævet for sanglederne under denne rubrik. (Nye sangledere: spørg G. U. F.'s Hovedbestyrelse)

Giv også lidt ekstra, vilkårlig tid ved enden af hver 4-takters-linie. Herved giver man sangerne anledning til at "trække vejr" samtidig med at melodien fremføres på sin egen, let-fortællende måde. Sanglederen skal passe på ikke at blive diktator. Vær hellere en sympatisk leder, både af hensyn til denne sangs specielle stil og til dem der synger.

Lad folk synge, som de vil, især i denne sang, hvor hjemmelavede metoder er mere passende end de systematiserede metoder, man lærer på et konservatorium. Der er ikke noget som helst kunstigt ved den sang. Endvidere er der mennesker, som tror, de synger tenor eller bas, men som i virkeligheden kun har én tone i livet, eller også ikke gider anstrenge sig for at synge melodien sammen med resten af forsamlingen.

Dette minder mig om en klog, gammel sangleder, som ved en vis lejlighed, da han blev spurgt, hvordan han kunne holde ud at høre på gamle broder Stanton (som var byens bedste grovsmed), skralde så falsk, som han gjorde ved alle møderne. Den kloge, gamle leder svarede: "Broder Stanton er en af vore frommeste mødedel-

Forts. på side 65

Nadververs for maj

Senior-søndagsskolen:

"Og ældsten eller præsten skal vel-signe det . . ." L. & P. 20:76

Junior-søndagsskolen:

"Jesus sagde: Fred efterlader jeg jer . . ." Joh. 14:27

KOR-RECITATION DEN 7. MAJ 1967

Kursus 9 — Mark. 1:4.

Kursus 15 — Joh. Ab. 14:6

Orgelmusik til nadververset for maj

TRACY Y. CANNON

**Præsident McKay har sagt:
„Intet medlem af klassen
har ret til at
forstyrre en anden elev...“**

Disciplin i klasseværelset

AF A. LAVAR THORNOCK
Leder af
Snake River Valley District Kurser

Erfaring har lært os, at de fleste lærere begynder deres undervisningskarriere med en så overfladisk opfattelse af disciplin, at den er af ringe, om overhovedet nogen værdi, når det virkelig gælder. De har brugt for lidt tid til at udvikle en personlig opfattelse af disciplin. Og dog har forfatteren gennem de ti år han har undervist og tilrettelagt kurser, fundet, at næsten hver eneste lærer, der har undervisningsvanskeligheder, i hvert fald delvis har dem, fordi han har været ude af stand til at oparbejde sund disciplin i klasseværelset. Kommunikationen mellem lærer og studerende har lejlighedsvis været så anspændt, at det

ødelægger klimaet for effektiv tilegnelse.

Præsident David O. McKay har sagt: "Vore klasseværelser er undertiden fyldt med støj. Her er det vi trænger til gode lærere. En lærer, der kan give en lektie så den interesserer, vil have god orden, og når han eller hun bemærker elever, der er rebelske, rasler med papir, er uopmærksomme, puffer og skubber til hinanden, må han eller hun gøre sig klar, at lektion ikke er ordentlig ledet. Måske var den endda ikke ordentlig forberedt."

Profeten fortsætter imidlertid med at sige: "Intet medlem af klassen har ret til at forstyrre en anden elev ved at skubbe eller komme med overfladige, letsindige bemærkninger. Jeg mener, at i Kirken, i præstedømmets kvorum og klasser og i hjælpeorganisationerne, bør lærere og ledere ikke tillade det." ("Ærbødighed, et tegn på adel og styrke." The Instructor, Januar 1966.)

Et af de stærkeste midler nogen lærer kan have, er en god forståelse af dem, han underviser, så han kan forberede lektier der dækker deres behov. Det vil fjerne mange af de negative disciplinære problemer.

Den usædvanlige lærer kan træde ind til en klasse og give en regel, som sædvanligvis vil løse alle hans disciplinære problemer før de opstår. En sådan meddelelse som: "Der er ingen regler i denne klasse, indtil en af dem er brudt," vil være nok for en sådan lærer. Men mange lærere er ikke mestre i faget. Som følge heraf må vi have en mere hensigtsmæssig speciel forståelse af disciplin, hvis vi ønsker at have klasserne under kontrol og dog have en afslappet men forretningsmæssig villig atmosfære.

Den bedste disciplin er indre selvdisciplin. Men en ny lærer vil snart opdage, at nogle elever i næsten hver klasse ikke har den indre selvdisciplin, fordi den ikke er erhvervet hjemmefra. Mod disse få elever, som af en eller anden grund ikke interesserer sig for lektion og gennem negativ opførsel er tilbøjelig til at afbryde eller forstyrre klassen, anbefales denne forholdsregel:

De forenede Staters militær har udviklet utallige våben til brug under

særlige krigssituationer. Den første gruppe våben, forfatteren fik forevist, da han kom ind i hæren blev kaldt "de lettere håndvåben", som brugtes hvor svag ildkraft er nødvendig for at kontrollere en situation. Hæren har også et våben som, skønt det var en betydelig del af "de lettere håndvåben", var ekstra effektiv når lidt kraftigere ild var nødvendig end den der kan leveres af riflen eller lignende geværer: Den automatiske Browning.

Under kamptræning blev vi præsenteret for et langt tungere våben, som krævede en hel gruppes nære samarbejde at betjene. Hæren kaldte det for Howitzeren eller mere almindeligt "kanonen". Andre våben, endnu mere frygtelige og ødelæggende, er blevet konstrueret, sådanne våben som Atombomben.

Skønt krigens våben bliver brugt til at beherske nationer og almindeligvis i vor bevidsthed er forbundet med ødelæggelse, har de også været uundværlige i vore dage, fordi der er dem, der ikke respekterer andres rettigheder.

Gennem erfaring har vi lært, at lærere trænger til nogle få redskaber eller våben for at styre de elever, der ikke respekterer andres rettigheder. Vi vil gerne sammenligne nogle af de våben, der bruges i klasseværelserne med dem, der bruges af militæret. Vort eksempel kan være en episode i G.U.F., men principperne kan anvendes ved ethvert undervisningsforhold i Kirken.

Klassen er lige kommet ind, og broder Long begynder sin lektie med begejstring. Straks begynder Ron, der sidder nederst i klassen, en samtale med en anden elev. Broder Long gør brug af et primitivt våben, stilhed, standser og ser i Rons retning. Ron holder hurtigt op med at tale, og broder Long begynder igen. Hvis Ron begynder at tale igen, vil broder Long gentage nøjagtig, hvad han gjorde før. Vi mener det altid er klogt at tillade eleven at begå to fejltagelser, før De forsøger at bruge et andet våben med lidt mere styrke. Det vil tillade glemsohmhed for elevens vedkommende, såvel som den mulighed for, at hvad han har gjort, "lige var hvad der måtte gøres".

Forts. på side 53

Det første
Præsidentskab
og de tolv Apostle

Joseph Fielding Smith

Da Frelseren indledte sin tjenestegerning, valgte han tolv mænd blandt sine disciple og kaldte dem apostle. (Luk. 6:13). Der står skrevet, at han "gav dem magt over urene ånder, så de kunne uddrive dem og helbrede al slags sygdom og svaghed." (Matt. 10:1). Navnene på disse tolv er velkendte for de fleste af os: "Først Simon, kaldet Peter, og hans broder Andreas, så Jakob, Zebedæus' søn og hans broder Johannes, Filip og Bartolomæus og tolderen Mattæus, Jacob, Alfæus' søn, og Lebbæus, Simon Kananæer og Judas Iskariot . . ." (Matt. 10:2-4).

Selv om skriften ikke siger det, er det tydeligt, at Frelseren gav dem apostelskabet med dets nøgler og myndighed. Senere sagde han til dem: "Sandelig siger jeg Eder, hvad I binder på jorden, det skal være bundet i himmelen; og hvad I løser på jorden, det skal være løst i himmelen". (Matt. 18:18). Der er nogle, som tror, på grund af det som Herren sagde til Peter ved Kæsarea Filippi, at denne myndighed til at binde og løse var en gave til Peter alene. Men dette er ikke tilfældet, for denne opgave blev givet til alle de Tolv. I virkeligheden modtog hver enkelt apostelskabets fylde, så at hver af dem, hvis den tid skulle komme, kunne tjene som den ældste eller Præsident for Kirken efter tur. Kirken i dag er baseret på det samme princip.

Ydermere valgte Herren Peter, Jacob og Johannes og satte dem i spidsen for at virke som et Første Præsidentskab efter hans bortgang. De blev adskilt fra de andre apostle og fik særlig myndighed. Ved adskillige lejligheder tog Frelseren disse tre med sig for at virke ved særlige opgaver. De var med ham på Forklarelsens Bjerg. Ved Peters og Jakobs død var det Johannes, som efter anciennitet blev den præsiderende embedsmand i Kirken. Sidste dages hellige ved, at disse tre udgjorde et præsidentskab; alle tre kom til Profeten Joseph Smith og Oliver Cowdery og ordinerede dem til apostle.

Dette Første Præsidentskab, som bestod af Peter, Jakob og Johannes, var forløberen for det Første Præsidentskab i vore dage. Profeten Joseph Smith holdt to stillinger samtidig, nemlig som Præsident for Kirken og Præsident for det Højere (det melkisedeiske) Præstedømme. Alle andre Præsidenter for Kirken, som er fulgt efter ham, har også disse to stillinger.

Som Præsident for Kirken præsiderer den præsiderende embedsmand over alle Kirkens medlemmer. Som præsident for det Højere Præstedømme præsiderer han over hele Kirkens præstedømme og har myndighed til at styre det; thi han holder dette præstedømmes nøgler.

Gennem åbenbaring har Kirkens Præsident fået rådgivere.

I Lære og Pagter, afsnit 107, vers 78 til 80, læser vi: "Atter sandelig siger jeg jer: Når biskoppernes og dommernes kendelser i Kirkens vigtigste sager og vanskeligste stridsspørgsmål ikke er tilfredsstillende, så kan disse bringes op for kirkens råd og forelægges det højere præstedømmes præsidentskab.

Og præsidentskabet for det højere præstedømme skal kunne tilkalde andre højpræster i et antal af tolv for at tjene som rådgivere. Og således skal præsidentskabet over det højere præstedømme og rådgiverne have magt til at afgøre sagen efter vidneudsagnene og kirkens love.

Og efter denne afgørelse skal det ikke mere ihukkommes for Herren; thi dette er Guds kirkes højeste råd og endelige afgørelse i tvivlsspørgsmål i åndelige sager."

". . . der findes aldrig mere end én på samme tid på jorden, som har fået denne myndighed og dette præstedømmes nøgler," (L. & P. 132:7), og Præsident David O. McKay holder disse nøgler i dag.

Den øverste styrende magt i Kirken er overdraget Præsidenten og hans rådgivere. Det Første Præsidentskab præsiderer over alle råd, alle kvorummer og alle organisationer i Kirken, med den øverste kaldende og udnævrende magt. Denne magt til at kalde, udnævne og præsiderer kan af det Første Præsidentskab overdrages til andre, som de kan vælge, og som folket opretholder til at repræsentere Præsidentskabet ved ledelsen af Kirken. Det Første Præsidentskab er Guds levende orakler og de øverste dommere og fortolkere af Kirkens Lov. De overvåger arbejdet i hele Kirken i alle sager om sædvane, organisation og administration. Ingen del af arbejdet i Kirken ligger uden for deres myndighed.

Ordet apostel betyder "en, der er sendt ud". Det er det navn, vor Herre gav de tolv, som han valgte til at være sine ledsagere under sin gerning her på jorden og som han sendte ud til at repræsentere sig, efter at han var faret op til himmelen.

I henhold til Paulus' lærdomme var det hensigten, at når der opstod ledige pladser i de Tolv's Råd, skulle disse ledige pladser fyldes ud, for han erklærede til de hellige i Efesus på den tid, da de drøftede Kirkens enhed:

"Og han gav os nogle som apostle, andre som profeter, andre som evangelister, andre som hyrder og lærere for at gøre de hellige fuldt beredt til deres tjenestegerning, at opbygge Kristi legeme,

indtil vi alle når frem til at være ét i troen på og erkendelsen af Guds Søn, til mands modenhed og det mål af vækst, da vi kan rumme Kristi fylde." (Efes. 4:11-13).

Vi ved, at efter Judas' fald samlede disciplene, og ved Herrens inspiration valgte de Matthias til at udfylde den ledige plads. Vi ved også, at det var kun kort tid efter Herrens død, at Jakob, en af de tre præsiderende apostle, blev dræbt. At Paulus blev kaldet som apostel er tydeligt ud fra mange af hans breve, og Barnabas blev også kaldet. Vi ser, at Jakob, som skrev brevet, og Judas også blev apostle. I vore dage er mænd, efter Herrens befaling, blevet valgt til at udføre de Tolvs arbejde, hver gang der er opstået ledige pladser. I Mormons Bog læser vi, at dette var sædvane blandt nephiterne. Det har aldrig været meningen, at der skulle være mere end tolv mænd kaldet til dette kvorum af apostle, når ledige pladser opstod.

En af de første betydninger af, at der skulle udvælges tolv apostle i denne uddeling, findes i åbenbaringen, givet i Fayette, New York, i juni 1829, hvor de tre vidner blev udvalgt til at udsøge de Tolv, seks år før de Tolv blev kaldet. (L. & P. 18). De brødre, der blev valgt til denne vigtige kaldelse, var mænd, som havde bevist deres troskab i Zions Lejr. Den 14. februar 1835 kaldte Profeten en forsamling af brødre, som var rejst til Missouri i Zions Lejr, sammen. Han udtalte, at formålet med mødet var at vælge mænd til vigtige stillinger i gerningen. Han havde af Herren fået befaling om at kalde retskafne og trofaste mænd; blandt disse ville være tolv, der skulle ordineres som apostle i Kirken. I henhold til åbenbaringen skulle disse mænd vælges af de tre vidner til Mormons Bog. Efter den sædvanlige åbningsprocedure blev de tre vidner velsignet ved håndspåleggelse af det Første Præsidentskab, så de kunne få inspiration til at foretage udvælgelsen.

Efter udvælgelsen fik de valgte en opgave. Den 12. marts 1835 mødtes de nye apostle i et råd og bønfuldt det Første Præsidentskab om at søge en åbenbaring til dem, som kunne vejlede dem i deres arbejde. Svaret på deres bøn — den store åbenbaring om præstedømmet — kom den 28. marts 1835. Det er vanskeligt at tro, at noget menneske kan læse dette inspirerende dokument og ikke blive absolut overbevist om Profeten Joseph Smiths profetiske magt.

Denne åbenbaring gjorde det klart, at i tilfælde af opløsning eller odelæggelse af Kirkens Første Præsidentskab, skulle de Tolv efterfølge præsidentskabet og handle som sådant, indtil Herren åbenbarer, at det Første Præsidentskab igen skal organiseres. Og når som helst det Første Præsidentskab skulle blive opløst, vil det påhvile de Tolv Apostles Råd at ordne og styre Kirkens sager.

“Og de (de Tolv) danner et kvorum, der har samme myndighed og magt som de tre før omtalte præsidenter.

De halvfjerds er også kaldet til at prædike evangeliet og være særlige vidner for ikke-jøderne og for hele verden. Og heri adskiller de sig i deres kalds pligter fra andre embedsmænd i kirken.

Og de danner et kvorum, der har samme myndighed og magt som de omtalte tolv særlige vidner eller apostle.” (L. & P. 107:24-26).

Det vil sige, at hvis det Første Præsidentskab bliver opløst, bliver de Tolv Apostle Kirkens præsiderende kvorum, indtil Præsidentskabet igen bliver organiseret, og i den tid er de i virkeligheden Kirkens Præsidentskab — det præsiderende kvorum. Hvis på en eller anden måde begge disse kvorummer skulle blive tilintetgjort, ville det påhvile de Halvfjerds at ordne Kirken, og de ville blive det præsiderende kvorum.

Jeg tror det skal siges, at Apostlene ikke kan have samme myndighed som Præsidentskabet, hvis det Første Præsidentskab er fuldstændigt og retmæssigt organiseret. Der kan ikke være to overhoveder — eller tre overhoveder — med lige stor myndighed på samme tid, for noget sådant ville føre til forvirring.

Apostlene er rejsende rådgivere eller særlige vidner, som drager ud i hele verden for at forkynde. De er et rejsende præsiderende højråd og skal ordinere alle andre embedsmænd i Kirken, og Herren sagde, at de skulle “vogte hans får”. De holder myndighedsnøglerne i hele verden.

De er særlige vidner for Jesus Kristus. Det er deres ret at kende sandheden og at have et varigt vidnesbyrd. Dette er en krævende pligt, der påhviler dem, at vide at Jesus Kristus virkelig er Guds Enbårne Søn, verdens Forløser, og Frelser for alle dem, som vil tilstå deres synder, omvende sig og holde hans befalinger.

Det spørgsmål opstår ofte: “Er det nødvendigt for et medlem af de Tolvs Råd at se Frelseren for at kunne blive en apostel?” Det er deres privilegium at se ham, hvis anledningen kræver det, men Herren har lært os, at der findes et stærkere vidnesbyrd end at se en person, ja selv at se Guds Søn i et syn. Jeg ville ønske, at vi kunne gøre dette klart for Kirkens medlemmer. Påvirkninger på sjælen, som kommer fra den Helligånd, er langt mere betydningsfulde end et syn. Når Ånden taler til ånd, er påvirkningen på sjælen langt vanskeligere at viske ud. Ethvert medlem af Kirken skulle have den påvirkning, at Jesus er Guds Søn, uudsletteligt afbildet på sin sjæl gennem den Helligånds vidnesbyrd.

Det er det Første Præsidentskabs og de Tolvs Råds kaldelse at blive vejledt af Frelseren og den Helligånd ved ledelsen af denne Kirke og dens medlemmer. Deres arbejde i vor Frelseres tjeneste er en inspiration til hele menneskeheden. Herren har velsignet os med udvalgte og tapre ledere.

David O. McKAY

Præsident David O. McKay er født i Huntsville, Utah, den 8. september 1873 og har set Kirken vokse bogstaveligt til den verdensomspændende organisation, som det var blevet profeteret, den ville blive.

Under hans præsidentskab, som begyndte den 9. april 1951, er stavene blevet udstrakt til Europa, Latinamerika, Australien og øerne i Stillehavet. Han har fremsagt indvielsesbønnen for fem templer: Schweiz, Los Angeles, New Zealand, London og Oakland. Kirkens uddannelsesprogram er blevet udstrakt til fjerntliggende egne. Der er næppe et område, hvor Kirken ikke har vist en fænomenal udvikling, medens Præsident McKay har stået i spidsen for den. Han har også rejst længe omkring end nogen anden Profet i den genoprettede Kirkes historie, idet han har besøgt stave og missioner over hele verden.

"Jeg var i min ungdom klar over, at det dyrebareste et menneske kunne opnå i dette liv, var et vidnesbyrd om dette værks guddommelighed. Jeg hungrede efter det. Jeg følte, at hvis jeg kunne få det, ville alt andet virkelig synes ubetydeligt", har han udtalt.

Som ung missionær i Skotland før århundredskiftet lærte han skuffelse at kende, da han blev klar over, at mange vidunderlige mennesker i hans faders land ikke lyttede til evangeliets budskab. Så en dag så han en ufuldendt bygning med et motto hugget ind i muren over en port: "Hvad du end er, så gør dit arbejde godt". Han sagde senere, at dette var vendepunktet i hans mission.

Ved et møde i missionsmarken vendte hans missionspræsident,

James McMurrin, sig en dag til ham og sagde: "Lad mig sige dig, broder David, at Satan har ønsket, at han kunne sige dig som hvede, men Gud tænker på dig." Så tilføjede han: "Hvis du vil bevare troen, vil du komme til at sidde i Kirkens ledende råd."

Efter at have fuldført sin mission, blev David O. McKay viet til sin ungdomsskole fra studenterdagene, Emma Ray Riggs, i Salt Lake Templet den 2. januar 1901. De har fået syv børn, hvoraf et døde som lille.

David O. McKays arbejde i Kirken har været mangfoldigt. Han var rektor ved Weber Akademiet i Ogden, da han blev kaldet til de Tolvs Råd i april 1906. Et halvt år senere blev han medlem af Generalbestyrelsen for Søndagsskolerne og virkede her i mange år, fra 1918 som formand, indtil han blev kaldet som rådgiver til Præsident Heber J. Grant i det Første Præsidentskab i oktober 1934. Som medlem af de Tolvs Råd besøgte han mange af Kirkens stave og missioner. Han foretog en verdensomspændende rejse til missionerne i 1920-21, og præsiderede over Den europæiske Mission i 1922-24. Og i april 1951 blev han Kirkens Præsident.

Præsident McKay er en stor lærer. En ældste, som fornylig blev kaldet til at præsidere over missionen i Brasilien, sagde om sin kaldelse: "Det er en stor ære". Profeten så med sine venlige, men gennemtrængende øjne ind i hans sjæl og svarede: "Nej, ikke en stor ære. Det er en stor tillidspost."

Præsident David O. McKay har altid husket på den store tillidspost han har fået både overfor Herren og overfor de hellige.

Hugh B. BROWN

Hugh B. Brown, første rådgiver i det Første Præsidentskab, ligner Mormon, Moroni og andre militærpersoner, som også var profeter fra Mormons Bog.

I 1910 hjalp Præsident Brown med til at organisere militsen i Cardston, Alberta, Canada, og fire år senere, ved Første Verdenskrigs udbrud, blev denne kavallerienhed kaldt til den canadiske hær med ham som officer, og da krigen endte, blev han sendt hjem med rang af major. Han havde arbejdet sammen med sine mænd og givet dem råd, og under Anden Verdenskrig, da han var forbindelsesofficer for hele Kirken, gav han deres sønner og sønnesønner råd. Efter Anden Verdenskrig virkede han på Brigham Young Universitetet som instruktør i religion og som veteran-koordinator.

Ældste Brown er født den 24. oktober 1883 i Salt Lake City, Utah, og medens han endnu var ung, flyttede de til det sydlige Alberta, hvor han bogstaveligt voksede op sammen med landet ved at arbejde på gårde og rancher og ved bygningen af kanaler og jernbaner. I 1904 blev han kaldet på mission til Storbritannien, det sted, hvor han mere end tre årtier senere skulle vende tilbage for to gange at præsidere over den Britiske Mission.

I 1908 blev han i Salt Lake Templet viet til Zina Y. Card, et barnebarn af Brigham Young, og de vendte efter brylluppet tilbage til Alberta. De har otte børn. I 1912 kom han igen til Salt Lake City for at studere jura og fuldenste dette studium ved universitetet i Alberta. Han har virket som rådgiver i biskoprådet i Cardstone og som højrådsmedlem i Alberta Stav. Da han var 38 år, blev han opretholdt som præsident for den nylig oprettede Lethbridge Stav.

Familien Brown flyttede til Salt Lake City i 1927, hvor han

sluttede sig til sagførerfirmaet Clark (J. Reuben, Jr.), Richards (Preston D.) og Bowen (Albert E.). Efter i kort tid at have virket som 2. rådgiver i Granite Stavspræsidentskabet, blev han opretholdt som stavspræsident i 1938.

Ved oktober-Generalkonferencen i 1953 blev han kaldet som assistent til de Tolvs Råd. På det tidspunkt havde han sagførerforretning i Canada, men han lukkede sin forretning for at give hele sin tid og alle sine talenter til Kirken. Han blev opretholdt som medlem af de Tolvs Råd ved Generalkonferencen i april 1958, og den 21. juni 1961 blev han beskikket som rådgiver i det Første Præsidentskab, og som første rådgiver ved Generalkonferencen i oktober 1963.

Præsident Brown fortæller en historie om en ung gartner, som måtte skære en ribsbusk ned, fordi den voksede, så den blev så stor som et træ, men ikke længere bar frugt. Han fortæller, hvorledes han år senere havde ønsket at blive forfremmet, men ikke var blevet det. Så kom han i tanker om det, som gartneren havde sagt til busken: "Jeg er gartneren her." Det var, som om Herren sagde: "Det var ikke meningen at du skulle være det, du søgte at blive . . . Du ville have svigtet det formål, som jeg plantede dig til, og mine planer med dig ville være slået fejl." Nu siger præsident Brown ofte i sine bønner til sin Himmelske Fader: "Hjælp os alle til at forstå formålet med vort liv og altid være villige til at underkaste os din vilje og ikke insistere på vor egen. Vi husker, at i en anden have ved navn Getsemane blev den mest udvalgte af alle dine sønner herliggjort ved at underkaste sig din vilje."

I alt hvad han gør, husker præsident Brown denne lektie og er altid ivrig for at fremme Mesterens sag her på jorden.

N. Eldon TANNER

Præsident N. Eldon Tanner, anden rådgiver i det Første Præsidentskab, kommer fra de sidste dages helliges kolonier midt i Canadas hvedeland. Hans forældre tog på bryllupsrejse til Canada i en prærievogn, men måtte sælge deres heste for fødevarer. Hans moder vendte tilbage til Salt Lake City for en kort tid for at føde sit første barn, Nathan Eldon, den 9. maj 1898.

Eldon voksede op på landet og styrede ofte en plov bag de tungt arbejdende okser og lærte at elske Guds skabninger, især sine medmennesker. Der var meget ringe mulighed for uddannelse, så efter at han havde gået i underskolen, fandt han ud af, at hvis han kunne overtale fire andre til at tage en klasse til, ville skolens leder undervise dem. Han fandt de fire, men pligterne på gården holdt ham borte fra skolen til efter jul. Han rejste senere bort for at tage undervisning i 2 år for lånte penge, og vendte så tilbage for selv at undervise. Nogle elever ønskede at tage 12. grad, som han aldrig havde taget. Det blev så arrangeret, at Provins-undervisningsdepartementet udarbejdede lektiemateriale, som han og andre elever studerede pr. korrespondance. Det var en usædvanlig klasse, med lærer og elever, som i fællesskab tog eksamen fra 12. grad.

En tidligere 8. klasses elev, nu en kendt læge i Salt Lake-området, husker hvorledes denne lærer, som var klar over tørsten efter kontrolleret fysisk aktivitet, arrangerede at møde drengene kl. 5,30 hver morgen for at de kunne drive sport.

Præsident Tanner blev den 20. december 1919 viet til Sara Isabelle Merrill. De har fem døtre.

Medens han virkede som rådgiver i biskoprådet og som rådgiver for diakonernes kvorum i Cardston 1. Ward, gik han

omkring til hjemmene for at finde ud af, hvorfor nogle af drengene var uaktive. Det viste sig, det var fordi de ikke havde andet at tage på end hverdagstøj. Han opmuntrede drengene til at komme i det de havde, og han selv deltog i møderne i overalls. Det blev et 100% aktivt diakon-kvorum. Senere blev han selv biskop i samme ward.

Han blev valgt ind i Albertas lovgivende forsamling og blev dens ordfører. Han blev valgt som medlem af provinskabinettet og var overhoved for departementet for landvæsen og minedrift. Medens han boede i Edmonton var han også præsident for Edmonton Gren i Kirken.

Der var store muligheder i den voksende olieindustri. Han fik tilbudt at blive præsident for det store canadiske olielednings-selskab, som strakte sig fra Alberta til Quebec, men i begyndelsen afslog han det, fordi det betød, at han så ikke længere kunne virke som præsident for Calgary Staven. Selskabets kontor flyttede imidlertid til Alberta, hvor han så fik plads i direktionen.

Præsident Tanner blev kaldet som assistent til de Tolvs Råd ved Generalkonferencen i oktober 1960 og kort efter blev han kaldet til at presidere over den Vesteuropæiske Mission. Ved oktober-konferencen 1962 blev han opretholdt som medlem af de Tolvs Råd, og den følgende oktober blev han valgt som 2. rådgiver til Præsident McKay, efter kun at have været medlem af de Tolvs Råd i et år, kortere tid end nogen anden, der er kaldet i denne uddeling.

Som vejleder i sit personlige liv har Præsident Tanner følgende ord: "Der er intet større i denne verden end at være i stand til at påkalde Herren og vide, at han besvarer vore bønner, og at han har givet os livets og frelsens plan."

Joseph Fielding SMITH

Da Joseph Fielding Smith var 20 år gammel, i 1896, fik han en patriarkalsk velsignelse af Kirkens patriark, John Smith. Denne hellige velsignelse sagde blandt andet:

“Det er dit privilegium at leve til en høj alder, og det er Herrens vilje, at du skal blive en mægtig mand i Israel. Derfor siger jeg til dig, tænk ofte på fortiden, nutiden og fremtiden. Hvis du vinder visdom gennem fortidens erfaring, skal du blive klar over, at Herrens hånd har været og er over dig for det gode, og at dit liv er blevet bevaret i en vis hensigt . . . Det skal blive din pligt at sidde i råd med brødrene og at præsidere blandt folket. Det skal også være din pligt at rejse meget hjemme og ude, til lands og til vands, under dit arbejde i gerningen. . . Herrens ånd skal lede dit sind og give dig de ord og den følelse, at du skal gøre de ondes visdom til skamme og tilintetgøre de uretfærdiges råd.” Skønt denne velsignelse blev givet, da Præsident Smith kun var tyve år, med sin missionærgerning og sine ansvarsfulde stillinger endnu foran sig, kan man ved at se tilbage se, at forjættelserne er gået bogstaveligt i opfyldelse.

Joseph Fielding Smith er født den 19. juli 1876 i et pionerhjem i Salt Lake City som søn af Præsident Joseph F. Smith, Kirkens sjette Præsident, og Juliana Lambson. Hans bedstefader var Hyrum Smith, Joseph Smiths broder, som blev myrdet sammen med ham i Carthage Fængsel.

Joseph Fieldings barndom og ungdom blev tilbragt på familiens gård, hvor han lærte at føle stor kærlighed til dyrene og naturen. Som en dybtstående søger af sandhed og visdom tilbragte han mange timer med at diskutere Kirkens skrifter og lærdomme med sin fader.

I 1899 blev han kaldet til den Britiske Mission, og to år senere tog han imod en stilling i Kirkens historieskrivers

kontor. I de næste 9 år havde han mange stillinger i Kirken, blandt andet som hjemmissionær, medlem af G.U.F.s stavsbestyrelse og senere af G.U.F.s Generalbestyrelse, præsident for Halvfjerdsernes kvorum, medlem af højrådet etc., og mange af disse stillinger havde han samtidig.

Ved Generalkonferencen i april 1910 blev han opretholdt som medlem af de Tolvs Råd, og 41 år senere, i april 1951, blev han præsident for dette råd. I oktober 1965 blev han også udnævnt til rådgiver i det Første Præsidentskab, og han er den eneste mand i denne uddeling, som har virket samtidig i disse to stillinger. Det ville fylde mange sider at nævne alt, hvad Præsident Joseph Fielding Smith har udført i sit lange liv, men vi nævner følgende: Kirkens historiskriver siden 1921, præsident for Salt Lake Templet, redaktør og senere præsident for Genealogical Society of Utah, forfatter til utallige artikler og bøger, 23. bog udkom i juli i år, medlem af bestyrelsen for mange forretningsforetagender etc. Han har modtaget en æresgrad fra Brigham Young Universitetet. Han er også en hengiven mand, fader og bedstefader. Hans efterkommere indbefatter elleve børn, tres børnebørn og mere end fyrre oldebørn.

Virkningen af præsident Smiths dybe og skarpe indsigt i evangeliet mærkes over hele Kirken. Når man ser tilbage på den profetiske patriarkalske velsignelse, som blev givet for mange år siden, kan man se, at han har rejst langt, “hjemme og ude, til lands og til vands, under arbejdet i gerningen”, og har altid forkyndt evangeliet untrætteligt og frygtløst. Han har “gjort de ondes visdom til skamme og tilintetgjort de uretfærdiges råd”. Han er i sandhed blevet en mægtig mand i Israel.”

Thorpe B. ISAACSON

Præsident Thorpe B. Isaacson, rådgiver i det Første Præsidentskab, er en mand, som har haft held med sig på mange områder — som pædagog, som forretningsmand, i offentlige stillinger og som kirkeleder.

Præsident Isaacson er født den 6. september 1898 i Ephraim, et fredeligt lille landsbysamfund i det centrale Utah. Gennem sine forældre, Martin og Mary Beal Isaacson, nedstammer han fra pionererne. Evangeliets lys blev modtaget af hans bedsteforældre, Isaacson's i Danmark og Beals i England. I sin skoletid var han bl.a. dygtig til gymnastik. Han fik sin uddannelse på Snow Academy, Brigham Young University, Utah Agricultural College (nu Utah State University) og University of California i Berkeley.

Som ung mand var han lærer og skoleleder i det nordlige Utah, og her mødte han Lulu Maugham Jones, til hvem han blev viet i Salt Lake Templet den 16. juni 1920. Samtidig med at han studerede i Logan og Ephraim underviste han sine elever fra forelæsningsbøger, og opmuntrede dem gennem konkurrencesport. Han førte ved mange lejligheder vinderhold frem ved turneer til forskellige stater.

Efter at have forladt sin stilling som lærer flyttede han med sin familie til Salt Lake City, hvor han gik ind i livsforsikringsbranchen, hvor han i løbet af få år af sit selskab blev valgt som den dygtigste livsforsikringsmand i Amerika, og hans navn er indgraveret i selskabets hovedkontor i Fort Mayne, Indiana.

Medens Præsident Isaacson virkede som første rådgiver i Yale Ward Biskopråd i Salt Lake City, blev han kaldet som anden rådgiver til den Præsiderende Bishop, LeGrand Richards, i december 1946. Han tjente som første rådgiver

til den Præsiderende Bishop Joseph L. Wirthlin fra april 1952, og i oktober 1961 blev han opretholdt som assistent til de Tolvs Råd, og den 29. oktober 1965 kom kaldet til at blive rådgiver i det Første Præsidentskab.

Præsident Isaacsons borgerlige og kirkelige arbejde spænder over mange forskellige interesser. Han er formand for Kirkens komité for historiske steder, og medlem af komiteen for Tempelpladsen, vicepræsident for bestyrelsen for Brigham Young University og for Kirkens bestyrelse for uddannelse og har mange andre hverv. I tolv år var han i bestyrelsen for Utah State University og blev syv gange valgt til præsident for denne bestyrelse. Han har også tjent i University of Utah's lærerkollegium.

Han har også utrætteligt påtaget sig mange opgaver for regeringen og har bl.a. inspiceret hjælpeforanstaltningerne i Det nære Østen og andre lande. Han har besøgt Frankrig, Italien, Israel, Libanon, Tyrkiet og Iran. Han blev udnævnt til konsulent for U.S.A.s Uddannelseskommissær i maj 1963, og i 1965 blev han medlem af Utah's Little Hoover Kommission.

Gennem årene har præsident Isaacson udtalt sig med stor styrke om bønnens kraft, når de hellige har været forsamlet til generalkonferencer og ved andre møder. Når han har besøgt stavskonferencer, først som medlem af det præsiderende Biskopråd og derefter som assistent til de Tolvs Råd, har han kraftigt og magtfulds belært om, hvorledes man skal organisere arbejdet i alle Herrens udvalgte vingårde, "så åget både for lederne og medlemmerne kan blive let, byrderne lette og kaldelserne og udvælgelserne sikre."

Harold B. LEE

"Jeg kom til en nat for nogle år siden, da jeg i min seng blev klar over, at før jeg kunne blive værdig til den høje stilling, hvortil jeg var blevet kaldet, måtte jeg elske og tilgive hver eneste sjæl, som vandrer på jorden, og den gang lærte jeg en fred og ledetråd, en trøst og en inspiration at kende, som fortalte mig om kommende ting og gav mig indtryk, som jeg vidste kom fra en guddommelig kilde."

På denne måde beskriver Harold B. Lee en af de ydmyge åndelige oplevelser, som har hjulpet ham til at blive, hvad en af hans medapostle har kaldt "en magtfuld mand i det moderne Israel".

Nøglen til ældste Lees karakter ligger i hans ydmyghed for Gud og hans frygtløshed overfor mennesker. Mange gange har hans medarbejdere undret sig over omfanget af hans syn, dybden af hans forståelse, hans overnaturlige evne til at komme direkte til sandheden.

Harold B. Lee er født den 28. marts 1899 i Clifton, Idaho som søn af Samuel M. og Louise Bingham Lee. Han og hans søskende voksede op på familiens farm, "hvor vi", som han senere fortalte Kirkens ungdom, "begyndte at udføre det 'huslige arbejde' kort efter daggry, så vi kunne 'starte' dagens arbejde ved solopgang. Når dagens arbejde var til ende, måtte vi udføre vort aftenlige 'husarbejde', som regel ved hjælp af en lygte."

Som ung var han aktiv i diskussioner, i basketball og i musik. Efter at have gået i skole i Idaho, underviste han i en skole med kun ét lokale omkring 25 elever og 28 klasser om dagen. Han var skoleleder i Oxford, Idaho, da han fik en kaldelse til missionen i de vestlige stater i 1920. Efter at være blevet afløst og have studeret på University of Utah, blev han leder

for Granite-Skoledistrikt, og derefter direktør for Foundation-trykkeriet. I 1932 blev han udnævnt til kommissær i Salt Lake City og blev senere valgt for en arbejdsperiode.

Samtidig med alt dette havde han tjent trofast i Kirken, og i 1930 blev han kaldet som præsidet for Pioneer Staven. Under hans ledelse var dette i sandhed en pionerstav, idet den indførte et velfærdsprogram, som blev et mønsterprogram for hele Kirken, og i 1936 bad det Første Præsidentskab ham om at blive direktør for hele Kirkens velfærdsprogram. Denne stilling havde han, da han i 1941 blev kaldet til de Tolvs Råd. Som apostel har han lige fra begyndelsen vist evne og styrke som en stor leder, altid med en tung byrde af ansvar.

Ældste Lee har længe været en trofast forkæmper og talsmand for de unge. I 1945 holdt han en serie radiotaler, som senere blev udgivet som Youth and the Church (Ungdommen og Kirken). Meget af hans forståelse for ungdommen og dens problemer stammer fra personlig erfaring.

I 1923 ægtede han Fern Lucinda Tanner, og de fik to døtre. Hun døde i 1962, og i 1963 ægtede han Freda Joan Jensen. I 1953 skrev ældste Marion C. Romney af de Tolvs Råd en hyldelse til ældste Lee, og den sammenfatter kraftigt den agtelse, som man har for ham over hele Kirken: "Sådan er Harold B. Lee, som nu står, ikke ved slutningen af sin karriere, men på tærskelen til den. Han kender sin kurs, er anerkendt for det han er, og er på vej. Bag ham ligger store resultater. Foran ham 'titter høje frem over høje, og alpetop på alpetop hæver sig.' Støttet af den overbevisning, at han lever i den Almægtiges skgyge vil han ikke vakle. Fremtiden må regne med Harold B. Lee."

Spencer W. KIMBALL

Da Spencer W. Kimball var en ung mand, sagde hans fader engang til en nabo: "Broder, den Spencer er en usædvanlig dreng. Han er altid omhyggelig med at gøre hvad som helst jeg beder ham om. Jeg har viet ham til at blive et af Herrens taleror — om Herren vil. Du vil en dag se ham som en stor leder. Jeg har indviet ham til Guds tjeneste, og han vil blive en mægtig mand i Kirken."

Denne faders profeti var ikke tomt pral, for selv som barn viste Spencer Kimball stor tro og karakterstyrke. En rig arv var hans fødselsret: hans bedstefader på fædrene side var Heber C. Kimball, apostel, profet, missionær og rådgiver til Brigham Young. Edwin Woolley, hans bedstefader på mødrene side, tjente i 40 år som biskop i Salt Lake City.

Spencer Woolley Kimball er født den 28. marts 1895 i Salt Lake City som søn af Andrew og Olive Woolley Kimball. I 1898 blev hans fader af det Første Præsidentskab kaldet som præsident for St. Joseph Stav i Arizona.

I skolen var han dygtig både til de boglige fag og til sport. Efter en mission til Midtstaterne, hvor han var præsident for Missouri-distriktet, studerede han på University of Arizona. I 1917 ægtede han Camilla Eyring, og de har fire børn.

Som foretællingsmand i Arizona — først ved bankvæsenet og derefter som ejer og leder for et forsikringselskab og ejendomsrådgivningsvirksomhed — havde Spencer Kimball mange ansvarsfulde stillinger i samfundslivet og i forretningsverdenen, herunder indenfor spejdvæsenet, handelskammeret og i Rotary.

Men for Spencer W. Kimball er Herrens værk altid kommet først. Som 22-årig var han stavssekretær i St. Joseph Stav; seks år senere blev han rådgiver i Stavspræsidentskabet. I 1938 blev han kaldet som den første præsident for den nyligt

oprettede Mt. Graham Stav. Og den 30 juli 1943 kom så kaldet til at tjene som medlem af de Tolvs Råd.

I sin første tale ved en Generalkonference fortalte han, at akkurat ligesom Jakob kæmpede hele natten "lige til dagen brød frem" for at få en velsignelse, gjorde han det samme i 85 nætter, "bad til Herren om at hjælpe mig og styrke mig og gøre mig skikket til det store ansvar, som jeg har fået." At Herren har styrket ham gennem hele hans liv, trods en række sorger, som kunne få mindre stærke mænd til at bryde sammen, har været et vidnesbyrd, såvel for ham som for alle, der kender ham. Da han var syv år, var han lige ved at drukne. Da han var ti år, led han af en ansigtslammelse. Da han var 12 år, døde hans moder. Som 12-årig fik han tyfus. Da han blev voksen, fik han et alvorligt hjerteanfald, og i 1957 undergik han en operation for en alvorlig strubelidelse, og lægerne måtte fjerne hans ene stemmebånd og en del af det andet. Tvunget til at genoptræne sin taleevne, taler han i dag med en dyb, langsom stemme. Men ved at overvinde alle disse handicaps har han fundet en dyb og varig tro på sin Himselfaders magt og hensigter.

En af hans medapostle har sagt: "Han er en mand, der har styrke og værdighed, er præsentabel og har overtalelsesevne — og tro. Han tror, at det umulige er muligt ved Guds hjælp. Han ved, hvor betydningsfuldt hans kald er, og hengiver sig til det med en form for hengivenhed, som er sjælden blandt mennesker."

Hans faders profeti er i sandhed gået i opfyldelse, for gennem sin hengivne tjenestegerning, sin kærlighed til sine medmennesker og det dybe og stærke vidnesbyrd som han har, er Spencer W. Kimball blevet en mægtig mand i Kirken!

Ezra Taft BENSON

Scenen var Commodore Hotel i New York City, hvor den nyligt valgte Præsident skulle mødes med sit nye ministerium. Få øjeblikke før mødet antydede den nye landbrugsminister, Ezra Taft Benson, at det ville være passende at begynde med bøn. General Dwight D. Eisenhower svarede ikke straks, men efter at have indledt mødet bad han minister Benson om at åbne med bøn.

Den overraskede minister Benson var velforberedt til denne usædvanlige opgave; spontan bøn var en indgroet vane. Med en blanding af ydmyghed og tillid bad han en brændende bøn, takkede Gud for friheden, for Forfatningen, for landets gavmildhed. Derefter bad han om en guddommelig vejledning, om evnen til at kunne skelne, og om enighed og opofrelse for folkets velfærd.

At Ezra Taft Benson for det første kom med et sådant forslag til General Eisenhower og derefter var beredt til at holde en improviseret bøn, kom ikke som nogen overraskelse for hans venner og medarbejdere, for ældste Bensons religion er altid kommet først i hans liv; han har aldrig ladet nogen stilling eller æresbevisning kolliderede med sine kirkelige aktiviteter, sine standarder, eller sin religiøse levemåde.

Han er født den 4. august 1899 på en farm i nærheden af Whitney, Idaho. Han var den ældste af elleve børn, og da han var fjorten år, måtte han, da hans fader blev kaldet på en mission, sammen med sine brødre påtage sig driften af farmen. Senere gik han på Utah State Agricultural College, Brigham Young University (hvorfra han tog embedseksamen) og Iowa State University (hvor han tog sin magistergrad). Han udførte også en mission til de Britiske Øer.

Han havde ægtet sin studenterkammerat, Flora Asmussen, og de fik to sønner og fire døtre. Ezra Bensons lederevne førte ham snart ind i mange samfundstillinger indenfor det landbrugsfaglige.

Han har også haft mange stillinger indenfor Kirken, bl.a. som præsident for Boise Stav, og han var præsident for Washington Stav, da han den 26. juli 1943 af Præsident Heber J. Grant fik at vide: "Du er valgt som den yngste apostel i Kirken."

Ældste Benson opgav hurtigt sit arbejde i Washington og kastede sig med hele sit hjerte ud i Herrens arbejde, det arbejde han sætter over alt andet. Men andre pligter ventede ham. I 1952 bad General Eisenhower ham om at blive landbrugsminister. Han kom med mange indvendinger og sagde til Præsident Eisenhower, at han aldrig ville kunne gå på akkord med sine principper og sin religiøse tro. Præsident Eisenhower svarede: "De ved sikkert, at vi har et stort ansvar for at genoprette tillid i vort folks sind til deres egen regering — at vi må tage os af åndelige sager". Så Ezra Taft Benson sagde ja og tjente otte år i Eisenhowers administration. Og altid stod han fast på sin overbevisning og vandt nationens respekt og beundring.

Ældste Benson er nu, efter at være vendt tilbage til sin plads i De Tolvs Råd, en fremragende talsmand for evangeliet og De Forenede Staters Forfatning. "Det er min faste tro", har han sagt, "at himlens Gud oprejste de grundlæggende fædre og inspirerede dem til at oprette dette lands Forfatning. Frihed er et evigt, af Gud givet, princip, en arv, der er mere dyrebar end livet selv," hvilket vidnesbyrd han bærer til medlemmer og ikke-medlemmer over hele verden.

Mark E. PETERSEN

Mark E. Petersen har tilbragt hele sit liv med at arbejde med ord — talte ord og skrevne ord, men altid med ord. Ord i hans hænder bliver levende. De synes at betyde mere, at få større vægt, mere klart at kunne tydeliggøre et emne, end de ellers ville kunne.

Blot at lytte til eller læse Mark E. Petersens ord synes at fortælle én, hvilken slags mand han er. Hans kraftfulde barytonrøst, kontrolleret af en fejlfri distinkt diktion, røber en naturlig veltalende og en umådelig energi. En oprigtig, fordringsløs kvalitet inspirerer tillid og giver et fingerpeg om hans strålende og varme personlighed.

Meget at det Mark E. Petersen er, genspejler hans tidlige journalistiske karriere. Han og hans tvillingsøster er født den 7. november i Salt Lake City, forældrene var danskerne Christian og Christine Andersen Petersen, som var blevet omvendt til Kirken. Som ung mand blev Mark avidreng for Deseret News for at hjælpe til at tjene til det daglige brød. Om lørdagen og i sommertiden hjalp han sin fader i dennes lille byggevirksomhed. Det bibragte ham en kærlighed til arbejdet med træ, som han har bevaret den dag i dag.

Efter sin mission til Nova Scotia sluttede den 23-årige Mark sig til Deseret News som journalistelev. Få stillinger kræver kompetence på samme måde som avisarbejde gør det. Dagligt, næsten hver time, træffer en journalist afgørelser, som påvirker mange mennesker. Det er ikke et sted, hvor man kan nære personlige interesser på bekostning af offentlighedens interesser. Det er et liv med hårdt, hurtigt, intensivt, krævende og nøjagtigt arbejde — altid under trykket af daglige tidsfrister.

Mark E. Petersens medfødte evner og ærlige karakter blomstrede i sådanne omgivelser, og i løbet af få år havde hans lederevner ført ham gennem stillingerne nyhedsredaktør, administrerende direktør, ansvarshavende redaktør, direktør, til

den stilling, som han fornylig er blevet udnævnt til — præsident for Deseret News Publishing Company.

Året før Mark E. Petersen begyndte sin journalistkarriere ægtede han Emma Marr McDonald; de har to døtre. Han traf sin hustru, da han som nyt medlem i wardet blev opfordret til at være korleder, og hun var organist. Deres kærlighed til musik har ofte fået dem til at opmuntre andre Sidste Dages Hellige til at dyrke musik.

Nogle få år senere blev ældste Petersen bedt om at virke i Generalbestyrelsen for Søndagsskolerne. Inden han blev administrerende direktør havde han også arbejdet i to højråd, havde været anden rådgiver i ét stavspræsidentskab og første rådgiver i et andet, og han havde rejst meget rundt i Kirken, hvor han præsiderede ved konferencer som direktør for Genealogical Society.

I 1944, i en alder af 43 år, blev han kaldet som apostel og gik ind i en ny karriere, nemlig den at bære vidnesbyrd til hele verden om sandheden om Jesus Kristus.

Hans træning med ord skulle nu til at så sin sæd. Han har forfattet utallige skrifter, traktater, hæfter, bøger og redaktionelle artikler for Kirken og er en usædvanlig talentfuld taler. Hans daglige øvelse i at behandle store problemer — især at komme ind til roden af et problem — skulle nu finde livsvarig anvendelse i Herrens tjeneste.

Ligeegyldigt hvilken retning hans karriere havde taget, ville Mark E. Petersen altid have stået et hoved højere og et stykke borte fra sine medmennesker. Efter at have hørt ham tale, sagde en regeringsemdsmand fra et andet land: "Den mand har en indre autoritet — af en art som jeg aldrig før har set. Hvis jeg var kristen, ville jeg sige at Gud bevarede ham til et særligt tidspunkt og et særligt arbejde i denne verdens historie." Og det gjorde Han.

Delbert L. STAPLEY

“Man er ikke helt klar over nogen bestemt af Delbert Stapleys store egenskaber”, siger en af hans apostelkolleger, “for de fremkommer som et komplet hele, og ingen af dem er fremherskende for de andre. De er så godt afbalanceret, at man bliver imponeret bare ved storheden, hans velproportionerede storhed.”

Storhed er en passende beskrivelse af den 185 cm høje Delbert Stapley. Han har majestætisk storhed i alle de mandlige egenskaber: storhed i sjæl, i hjerte, i kompetence, i intelligens, men især i tro.

“Når han beder”, siger en ven, “bliver hans stemme blid. Der er bønfoldelse i hans toner. Han taler med en, som han synes at være godt kendt med, til hvem han har stor tillid. Hans bønners intensitet er uden tvivl forklaringen på de utallige mennesker, som er blevet helbredt af Herren gennem hans hænder.”

Bekendte har ofte sammenlignet ham med den majestætiske storhed hos Peter, som gik omkring blandt de første hellige og helbredte og velsignede dem.

Delbert Stapley voksede til denne storhed i Mesa, Arizona, hvor han blev født den 11. december 1896 som søn af Orley Seymour og Polly May Hunsaker Stapley. Han husker sin ungdom i vendinger som “at passe gården, malke køer, og se efter frugten i haven.” . . .

Da han var 18 år — han var på det tidspunkt en løfterig gymnast — sagde han nej til at spille i Baseball-ligaen for at tage imod et kald til missionen i de sydlige stater. Undervejs fik han en patriarkalsk velsignelse, som blandt mange andre ting gav løfte om meget ansvar og mange rejser for evangeliets skyld.

I de næste 35 år skulle Delbert Stapley foretage meget få rejser. Kort efter sin mission ægtede han sit sværmeri fra skoledagene, Ethel Davis; de har en søn og to døtre.

Som 25-årig var han medlem af Mesa Citys byråd, og i de kommende år bidrog han til Arizonas vækst og udvikling. Han deltog i og var formand for mange borgerlige hverv. Han var med til at starte spejderarbejdet i sin egn og blev snart præsident for familiens isenkram- og værktøjsforretning.

Hans tjeneste i Kirken markeredes ved langvarige opgaver. Når Delbert Stapley først havde fået et arbejde, og hans dygtighed havde vist sig, var der ingen, som ønskede ham fjernet. Som 22-årig var han assisterende stavs-G.U.F.-formand. Sytten år senere var han stadig i stavens G.U.F. — som formand. Samtidig havde han været hojrådsmedlem i 12 år. Ungdommen elskede ham, de unge gik på mission, fordi Delbert Stapley havde været på mission. Han blev kaldt “Mr. G.U.F.”, “Mr. Ansvar”, “Mr. Pålidelig” af beundrende medarbejdere.

Han virkede i 12 år som første rådgiver i stavspræsidentskabet, før han blev kaldet som præsident for Phoenix Stav i 1947.

Tre år senere, da han var i Salt Lake City for at overvære Generalkonferencen, traf han Præsident George Albert Smith, da han kom ud af en hotelevator, og Præsident Smith sagde: “Du er lige den mand, jeg ser efter”. Der, i hotellets hall, blev han underrettet om sit kald som apostel.

Delbert Stapleys tid til at “foretage mange rejser for evangeliets skyld” var kommet! Den fuldstændig velafbalancerede mand, som har storhed i sin egen “indre godhed, varme personlighed, organisationstalant, vedvarende, konstante trofasthed”, velsigner nu hele Kirken. Nu er der andre end et familiefirma, en by eller endog en stat, der beder om hans råd. Et helt rige søger hans råd. Herren ved, at Delbert Stapley er stor nok til de arbejder, der ligger for hånden.

Marion G. ROMNEY

"Jeg var ved at læse Mormons Bog sammen med en af mine sønner", sagde Marion G. Romney i en tale til de hellige. "Jeg lå i den nederste køje, han i den øverste. Jeg hørte hans stemme slå over, som om han var forkølet, men han fortsatte til slutningen af kapitlet. Da vi var færdige, sagde han: 'Far, græder du nogensinde, når du læser Mormons Bog?'"

'Ja, min søn', svarede jeg. 'Sommetider bærer Herrens Ånd så store vidnesbyrd til min sjæl om, at Mormons Bog er sand, at jeg virkelig græder'."

Enhver, der har hørt Marion G. Romney bære vidnesbyrd, ved, at Herrens Ånd virker igennem ham. Ikke alene kan ældste Romney blive bevæget, men mange, som hører hans stemme, bliver også bevæget. Herren bruger på den mest inspirerende måde den rene, ærlige ånd som Marion G. Romney har.

De, som kender ham, siger, som Jesus sagde om Natanael: "Se, det er en israelit, i hvem der ikke er svig."

"Kun få, hvis overhovedet nogen, har en sundere opfattelse af lærdommene om evangeliets sandheder", sagde en af hans medapostle.

Denne skoling i sunde principper er erhvervet gennem en lang og temmelig usædvanlig karriere. Hindringer var både årsag til en forsinkelse af Marion G. Romneys skæbne og en forbedrelse af ham til den.

Han er født den 19. september 1897 i de Sidste Dages Helliges koloni, Colonia Juarez, Mexico, som søn af George S. og Artemesia Redd Romney. I 1912 brød den mexikanske revolution ud. Oprørshære drog omkring, og kolonisterne var tvunget til at forlade Mexico. Marions fader overlod det til ham at få familien sikkert til El Paso, men undervejs, medens Marion styrede hestene og vognen ned ad vejen, standsede nogle medlemmer af oprørshæren dem og tog alt hvad de ejede af penge.

"Så vendte de sig om, trak deres geværer, og jeg så lige ind i riffeløbet, som så meget stort ud for mig. Jeg ventede, at de skulle skyde, men af en eller grund gjorde de det ikke, og jeg er i live, så jeg kan fortælle denne historie", sagde ældste Romney.

Familien, der var berøvet alt hvad de ejede, flyttede fra Texas til Californien og derfra til Idaho, hvor Marions fader, en højt respekteret skolelærer, blev præsident for Ricks Junior College.

At få en uddannelse var en langsom proces. Men ind imellem en mission til Australien, vielse til Ida Jensen i 1924 (de har to sønner) og perioder med arbejde for at ernære familien, bestemte han sig til at fortsætte sin uddannelse. Som 23-årig tog han eksamen fra Ricks Normal College (hvor han var fodbold- og basketball-stjerne), og som 28-årig fra University of Utah. Som 34-årig fuldenkte han sin juridiske uddannelse med en doktorgrad.

Han var biskop og derefter stavspræsident for Bonneville (Salt Lake) Stav; i det civile liv var han assisterende amts-, distrikts-, og stadsadvokat og statslovgiver. En tidligere embedsmand sagde om ham: "Politiske partimedlemmer beundrede snart hans stærke loyalitet overfor samvittigheden. Han gik aldrig på akkord med sine idealer."

Menneskene så i ham det, som Herren allerede kendte. I 1941 blev han kaldet til at være assistent til de Tolvs Råd, og i 1951 blev han kaldet som apostel, hvor "hans usædvanlige indsigt har stemplet ham som en klog rådgiver", især under hans mangeårige ledelse af velfærdsplänen.

En af ældste Romneys opgaver har været at lede den mexikanske, den mellemamerikanske og de spansk-talende missioner i De forenede Stater. Hans kærlighed til de spansk-talende folkeslag, hvis mennesker han kendte så godt og elskede i sin barndom, gør ham nu titlen "klog rådgiver" for dem.

LeGrand RICHARDS

Ingen som har hørt LeGrand Richards tale, kan nogensinde glemme ham. Hans taler, fulde af personlige oplevelser fra en næsten utroelig baggrund af missionærarbejde og kirkearbejde, og holdt på en karakteristisk hurtig og flydende måde, har vundet alle deres hengivenhed, som har hørt dem. At høre ham tale er en af de vidunderligste og mest inspirerende oplevelser man kan få og bevidner til fulde, at Herrens Ånd er over ham.

Kun lidt vidste hans forældre (George F. og Alice A. Robinson Richards) om den skæbne, der ventede deres LeGrand da han blev født den 6. februar 1886 i Farmington, Utah. Men unge medarbejdere i Tooele, Utah, hvor han voksede op på sin faders farm, vidste, at LeGrand virkelig var under Herrens beskyttelse: to gange undslap han døden, første gang da et slag fra en økse kunne have taget hans liv, og så, da nogle vognhjul gik over hans hoved, da han var faldet ned fra en vogn.

Efter at have taget eksamen fra gymnasiet indlogerede LeGrand sig med en ældre broder i Salt Lake City, hvor han på 12 måneder fuldendte et 18-måneders forretningskursus, foruden at han var hjemmelærer i et distrikt, der var så stort, at det krævede to afteners besøg hver uge.

Da han var 19 år, sagde han nej til et tiltrækkende tilbud fra et fremragende firma for at gå på mission til Holland — den første af hans fire missioner — og han sagde om denne mission: "Jeg havde så vidunderlige oplevelser, at det til tider næsten syntes, som om jeg vandrede og talte med Herren." Efter at være kommet hjem, reviderede han rapporter for det Præsiderende Biskopråds Kontor og tog så imod en stilling i Portland, Oregon. Samme år, 1909, ægtede han Ina Jan Ashton; de har otte børn.

Medens han var i Oregon, var han grenspræsident, og i en

alder af 27 år tog han imod en kaldelse til at lede den hollandske mission.

Senere var han tre gange biskop og to gange højrådsmedlem. I 1931 bad Præsident Heber J. Grant ham om at sælge sin forretning og flytte til Californien for at blive præsident for Hollywood Stav. At ofre var noget der altid havde været indgroet i den 45 år gamle LeGrand Richards og hans familie. Fem år tidligere havde han løftet sin hånd ved en general-konference som svar på en anmodning fra Præsident Grant om 1000 Korttidsmissionærer og havde forladt sin forretning, sin hustru; og sine børn for at arbejde i de østlige stater.

Medens han var stavspræsident, tog han imod en kaldelse som præsident for missionen i sydstaterne. Fire år senere og medens han endnu var missionspræsident, drømte han, at han traf Præsident Grant, som sagde at han havde en speciel velsignelse til ham. Da han vågnede, kunne han ikke huske velsignelsen, men han huskede hvor betaget han var. Inden der var gået et år blev han kaldet til at være Kirkens Præsiderende Biskop.

Fire år senere fik han et alvorligt hjerteanfald. Men ældste Harold B. Lee, som var blevet kaldt til ham for at salve ham, bevidnede, da han lagde sine hænder på ældste Richards's hoved, at han vidste, at Herren ville bevare ham til yderligere arbejde.

Ti år senere, i 1952, blev ældste Richards kaldet til de Tolvs Råd, hvad der gjorde ham til den tredje apostel i direkte linie i familien Richards. Både hans fader, George F., og hans bedstefader, Franklin D. Richards, tjente som præsident for dette Råd, en yderst bemærkelsesværdig familierekord.

Måske er den mest passende hyldelse til LeGrand Richards at kalde ham "Et stort og forunderligt værk" — titlen på hans populære bog om Kirken. Ingen fortjener bedre en sådan beskrivelse.

Richard L. EVANS

Richard L. Evans er en mand, som kender fornemmelsen af et ord og dets lyd, dets magt og skønhed, den kloge brug og den varme formulering af det, sandheden af det.

Hans bedstefader vidste det. David W. Evans var grammatiker, avisredaktør og stenografreporter ved Brigham Youngs taler i Tabernaklet.

Hans fader vidste det. John Allridge Evans var også stenografreporter og ved sin død generaldirektør for Deseret News. Den enestående og talentfulde brug af ord hjalp med til at danne Richard L. Evans's fremtid.

Han blev født i en familie, der var rig på pionertro, musikalsk og litterært begavet, og velsignet ved Herrens godhed. Hans fader, John A. Evans, døde, da Richard var ti uger gammel, og hans moder, Florence Neslen Evans, opbyggede en stærk familieenhed med kærlighed og flid.

Richard, der er født den 23. marts 1906, fik tidligt et første-hånds kendskab til livets realiteter. Han måtte arbejde med mange forskellige jobs, hvad der bekræftede, hvad han sagde senere i livet: "Chancerne er ubegrænsede".

Et legat for fremragende bidrag ved skoledebatter hjalp ham gennem to år ved University of Utah. I 1926 var han på mission til Storbritannien, hvor han arbejdede i Norwich Distriktet og blev medredaktør af Millennial Star og senere var sekretær for den Europæiske Mission. Ældste Evans arbejdede under to fremragende åndelige ledere, dr. James E. Talmage og dr. John A. Widtsoe, og under dem blev han samvittighedsfuldt trænet til sit fremtidige livsarbejde. Han fortæller, at han engang måtte skrive en redaktionel artikel om ni gange, for dr. Talmage ville anerkende den!

Richard Evans vendte tilbage fra Europa i 1929 for at fortsætte sine studier. Han har magistergraden med hovedfag engelsk og økonomi. Han sluttede sig til KSL radiostationen som speaker, havde mange store opgaver foran mikrofonen og blev snart tekstforfatter, producer og administrerende leder. "Music and the Spoken Word" under hans ledelse er det ældste fortløbende radioprogram i Amerika og transmitterer hver uge hans klassiske trosfremmende små prædikener fra Tempelpladsen i Salt Lake City. I mere end en halv snes bøger og mange artikler i ledende tidsskrifter fører hans ord, hans tro og filosofi ud over verden.

Ældste Evans ægtede i 1933 Alice Thornley, og de har fire sønner, som fryder sig ved deres faders humor og vid og sætter pris på hans snarrådighed.

Richard L. Evans's talenter, evner og ord har altid virket i Kirkens tjeneste. I 1935 blev han medlem af G.U.F.'s Generalbestyrelse, og i 1936 blev han kaldet til at være medredaktør af The Improvement Era. Han har været hovedredaktør siden 1950. Ved oktober-konferencen i 1938 blev han opretholdt som medlem af de Halvfjerds's Første Råd. "Han kommer til Rådet," sagde John A. Widtsoe, "med et intelligent syn på Kirkens fremtid, og med ungdommens håb og tro og kraft." I oktober 1953 blev han kaldet til at tjene som medlem af de Tolvs Råd. Hans ord på det tidspunkt var et kort sammendrag af hans mangeårige tjenestegerning: "Jeg sætter alt, hvad der er godt eller nyttigt i mig, i pant."

For nogle måneder siden blev ældste Evans udnævnt til verdenspræsident for Rotary. I dag går hans udfordring ud over hele jorden: "Problemerne i vore samfund og nøden i verden er ubegrænsede. Det er vore chancer også."

Howard W. HUNTER

"Ikke mange af jer kender mig, så måske vil I tillade mig at være bare en lille smule personlig i eftermiddag."

Taleren var ældste Howard W. Hunter; stedet: Salt Lake Tabernaklet på Tempelpladsen; tiden: Generalkonferencen i oktober 1959. Howard W. Hunter var blevet opretholdt den dag som medlem af de Tolv Råd. Hans tilhørere var imponerede over den begejstring for livet, som udstråler fra denne mand, og som er blevet en sådan del af hans fremgang. "Jeg har levet det meste af mit liv i Californien", sagde han, "jeg er født i Boise, Idaho, den 14. november 1907". Hans forældre er John William Hunter og Nellie M. Rasmussen Hunter.

Som ung viste Howard sin kærlighed til livet i sin store taknemmelighed overfor sine forældre, sin kærlighed til dyr og til alle andre levende ting (han kom altid hjem med omstrejfende kæledyr), og sin loyalitet overfor venner. Han fik let venner, og skønt mange af hans kammerater ikke var medlemmer af Kirken, gjorde han sig fortjent til deres respekt og beundring på grund af sin fine karakter og sine lederevner. Tidligt i livet lærte han at arbejde — han solgte aviser, gik ud med telegrammer og arbejdede på et aviskontor. Han udmærkede sig i skolen og var den anden dreng fra Idaho, som blev ørnespejder. Han havde et naturligt talent for musik og organiserede et 5-mands orkester medens han gik i skole.

Efter at have taget eksamen fra skolen, indskrev Howard sig ved University of Washington, og i 1927 rejste han til det sydlige Californien, hvor han fik arbejde som bankassistent. Ved et M-Mand Gleanerbal i Huntington Park traf han en ung pige ved navn Clara May Jeffs, og de blev viet i Salt Lake Templet i 1931.

Medens han avancerede i banken til hjælpkasserer og derefter til revisor for California State Bankdepartment, studerede han om aftenen jura ved Southwestern University i Los Angeles. Han tog sin juridiske embedseksamen med udmærkelse i 1939 og tog sin eksamen som procederende sagfører samme efterår.

"Før jeg tog min juridiske eksamen, havde vi fået tre sønner", fortsatte ældste Hunter sin historie, "Jeg er taknemmelig mod Kirken for det den har betydet for os i vort liv."

Ældste Hunters kærlighed til Kirken viser sig tydeligt gennem et helt livs tjenestegerning og aktivitet. Som diakon i Boise Ward var den unge Hunter den første, som forpligtede sig til at yde 25 dollars til bygningen af en ny kirke. Efter at han var flyttet til Californien blev han spejderleder og avancerede efterhånden til en af de højeste ledende stillinger inden for spejderbevægelsen.

Han underviste i en junior genealogisk klasse, hvor alle seksten medlemmer senere blev viet i templet.

I september 1941 blev ældste Hunter kaldet som biskop til El Sereno Ward, Pasadena Stav, og i 1948 blev han kaldet til Pasadena Stavs Højråd, og i 1950 blev han præsident for Pasadena Stav. Og i 1959 kom så kaldet til de Tolv Råd.

Clara May Jeffs Hunter, som roligt og villigt har tjent ved hans side, har undervist og opdraget deres to sønner. (En tredje søn døde som spæd.) De to sønner har arbejdet som missionærer i Australien og har udmærket sig som ørnespejdere.

"Jeg er villig til at vie hele mit liv og alt hvad jeg har til denne kirke", siger ældste Hunter af de Tolv Råd. "Må vi være Herrens disciple åbent, frygtløst og med hengivenhed."

Gordon B. HINCKLEY

Det var i 1933. Gordon Bitner Hinckley havde taget eksamen fra University of Utah året før og havde arbejdet for at skaffe penge til yderligere studier i Columbia. Depressionen, som gik hen over landet, havde ikke sparet hjemmet i Salt Lake City, hvor Gordon var født den 23. juni 1910 som søn af Bryant S. og Ada Bitner Hinckley. Det var knapt med penge og relativt få unge mænd sagde ja til missionærkaldelser. Gordon sagde ja til et kald til at forkynde evangeliet i Storbritannien; det var begyndelsen til et livs arbejde i kærlighed og tjenestegerning.

Senere sagde han: "Jeg vil gerne udtrykke min taknemmelighed overfor min vidunderlige og trofaste moder. Hun døde tre år før jeg rejste på mission, men vi fandt ud af, at hun havde sparet nogle af sine småpenge op og oprettet et fond, så hendes sønner kunne gå på mission, uanset hvilken økonomisk katastrofe der måtte ramme familien."

Ældste Hinckley arbejdede først i Preston i det nordlige England. Han bar sit vidnesbyrd i Londons Hyde Park og arbejdede som assistent til ældste Joseph F. Merrill af de Tolvs Råd, som dengang præsiderede over den Europæiske Mission.

Gordon havde planlagt at besøge det Hellige Land efter sin afsløsning, men Præsident Merrill sagde: "Gordon, aflæg rapport til Salt Lake så hurtigt du kan og forklar det Første Præsidentskab missionernes problemer med hensyn til litteratur." Så han vendte tilbage til Utah. Og få dage efter sit interview med det Første Præsidentskab havde han et skrivebord, et nyt arbejde og senere en kaldelse til at blive udøvende sekretær for Kirkens komité for radio, reklame og missionslitteratur. Ældste Hinckleys nye missionærarbejde drejede sig om at producere films, skrifter, traktater og bøger, optagelser og radioprogrammer, Kirkens udstilling ved San

Francisco Verdensudstillingen og oversættelse af Mormons Bog og andre bøger til mange tungemål.

Den 29. april 1937 blev Gordon viet til sin barndoms elskede, Majorie Pay, i Salt Lake Templet. Deres hjem er blevet velsignet med fem børn. Han blev vicepræsident og leder af Recording Arts Inc., og han er også direktør for Radio Service Corporation of Utah. I 1937 blev han kaldet til Generalbestyrelsen for Søndagsskolerne, til hvilken han forfattede lektiehæfter om det Gamle Testamente og Mormons Bog.

I 1951 blev han gjort til sekretær for generalkomiteen for missionærerne, hvor han arbejdede med missionspræsidenter, missionærtræning og missionsrapporter. I 1953 blev han kaldet til at lede produktionen af tempelmateriale på tretten forskellige sprog og deltog senere i indvielsen af og begyndelsen af ordinarcearbejdet i templerne i Schweiz, New Zealand og London. Han arbejdede som præsident for East Mill Creek Stav, da han i 1958 blev kaldet som assistent til de Tolvs Apostle, og i 1961 blev han opretholdt som medlem af de Tolvs Råd.

Som generalautoritet har ældste Gordon Hinckley lært missionærerne og deres problemer at kende i Det fjerne Østen, i Japan og i Korea så vel som i alle andre missioner i Kirken. Missionærerne har altid følt en varm sympati for ham og er kommet ham venligt i møde, for hvor han end er, er han selv en missionær. Han opmuntrer andre til også at være det. "Det er så enkelt," siger han. "Hav blot tro til at prøve."

"Jeg vil altid være taknemmelig mod den biskop, som anbefalede mig til en mission," tilføjer han. "Jeg kender intet andet arbejde, hvor Herren har givet en så stor forjættelse om glæde til dem, som påtager sig det."

Thomas S. MONSON

"Du har det melkisedekske præstedømme, Tom. Vil du ikke give mig en velsignelse?" På San Diego Flådestation knælede Thomas S. Monson ved siden af sin lidende skibskammerat og hørte på hans bøn. Tom var blevet ordineret til ældste da han var 18 år lige før han rejste for at tjene sit land i flåden under 2. verdenskrig. I stor ydmyghed lagde han sine hænder på den unge mands hoved, og med to hundrede søvndrukne rekrutters øjne hvilende på sig gav han ham en velsignelse. Næste dag var den unge mand i stand til at udføre sine normale pligter.

Thomas S. Monsons ydmyghed og hans tro og magt den mindeværdige nat, viste sig ved Generalkonferencen den 4. oktober 1963, da han bad om Kirkens medlemmers støtte, da han modtog kaldelsen til at tjene som medlem af de Tolvs Råd. Han sagde bl.a.: "Fra ydmyghedens dyb og en overvældende følelse af utilstrækkelighed beder jeg om jeres bønner for mig."

Beskeden, men dygtig, villig til arbejde og stærk i troen viste Thomas S. Monson tidligt i sit liv bemærkelsesværdige lederevner. Han er født den 21. august 1927 som et af de seks børn, der velsignede G. Spencer og Gladys Condie Monsons hjem i Salt Lake City, Utah.

Han gik i West High School og tjente derefter i de Forenede Staters flåde. I 1948 tog han eksamen fra University of Utah i forretningsadministration. Efter sin eksamen blev han viet til Frances Beverly Johnson den 7. oktober 1948 i Salt Lake Templet. Han begyndte sin forretningskarriere på Deseret News og arbejdede derpå som direktør for annonceafdelingen i en sammenslutning af aviser og senere som leder af Deseret News trykkeriet.

I en alder af 22 år blev han kaldet som biskop for det gamle 6.-7. Ward i Temple View Staven, og efter fem år som biskop blev han kaldet som rådgiver i Temple View Stavspræsidentskab.

Så kom en kaldelse fra Præsident David O. McKay til at præsidere over den Canadiske Mission. Ældste og søster Monson tog deres søn, Thomas Lee, og deres datter Francis, med sig til Canada, og endnu en søn, Clark Spencer, blev født, medens de var i missionsmarken.

Ældste Monsons umådelige tro på bønnens magt og hans energiske arbejde, når Mesteren kaldte på ham, gav sig udtryk i mange rørende oplevelser i missionsmarken. En dag talte han på sit kontor med en nylig ankommet missionær, som sørgede over, at hans fader ikke var medlem af Kirken. Uden tøven og tilskyndet af en magt, der var højere end menneskets, sagde ældste Monson til den unge mand: "Ældste, hvis du ærligt og flittigt vil tjene Gud og forkynde Hans budskab, vil din fader slutte sig til Kirken, før du er færdig med din mission." Dagene blev til uger og ugerne til måneder; og så, lige før Ældste Monson blev afløst, kom der et brev fra den unge mands fader. Han var blevet døbt som medlem af Kirken og var sportsleder i G.U.F.

Ældste Monson taler med sikker kundskab, når han siger: "Jeg ved, at Gud lever . . . at dette er hans værk, og jeg ved, at den vidunderligste oplevelse i hele dette liv er at føle hans tilskyndelser, når han vejleder os til at føre sit værk fremad." Ældste Monson er den yngste, der er kaldet til de Tolvs Råd i mange år, og hans erfaring med Kirkens ungdom, hans tilpasningsevne og villighed og hans tillidsfulde, bejestrrede måde at tale på påkalder de helliges hengivenhed for ham overalt.

Ikke I har udvalgt mig, men jeg har udvalgt jer og sat jer...

(Johannes 15,16)

Disciplin i klasseværelset

Fort. fra side 16

Forestil Dem, at broder Long allerede to gange har holdt inde med sin lektie, og Ron forstyrrer stadigvæk. Læreren bør nu forlade det lettere våben og gå over til noget med lidt mere slagkraft. Det næste våben i klasseværelset er at gå hen mod Ron eller nævne ham ved navn eller begge dele. Denne fremgangsmåde bør dog ikke bruges mere end to gange i en enkelt undervisningstime.

Hvis De er konsekvent med disse to våben, vil De sjældent være nødt til at gå endnu videre. Elever vil udvikle en følelse af sikkerhed, fordi de ved hvad der sker hver gang negativ opførsel begynder.

Har De ikke held med at bruge denne fremgangsmåde ved adskillige lektieperioder, hvad vil De så gøre? Måske Ron nu prøver på at finde ud af, hvad De vil gøre, dersom han ikke adlyder. Hvad er tredje skridt? Det tredje våben, der tages i brug i rækken af vore disciplinære aktioner, er hvad vi kan kalde vort "hemmelige våben". For eksempel møder De Ron, når han er ved at forlade værelset og spørger: "Ron, hvornår kan jeg træffe dine forældre hjemme?" eller "De kan sigе bestemt: "Ron, jeg tror det er bedst, du fra nu af er opmærksom!"

Ron ved ikke helt bestemt, hvad lærerens hensigt er. Vil han tale med min fader? Vil han foretage sig noget drastisk? Vil han slå mig ud? Mange gange vil truslen alene løse problemet uden yderlig forklaring eller handling. Lad os formode at truslen om at tale med forældrene ikke virker, og Ron fortsætter med dårlig opførsel. Den negative holdning må standses, for at De kan opfylde Deres pligt mod de andre elever i klassen. Det er bydende nødvendigt, at det bliver gjort klart for den urolige elev, at hans opførsel ikke længere vil blive tolereret. Den fjerde fremgangsmåde, eller "våben" er derfor at bede eleven forlade klassen og møde Dem udenfor. Det må gøres øjeblikkelig og uden postyr. Læreren bør bede klassen fortsætte med sit arbejde (måske overgive ledelsen til en klassefunktionær). Han følger så med Ron ud af klasseværelset og tager ham med til et medlem

af forstanderskabet og vender så hurtigst som muligt tilbage til klasseværelset.

Fortsætter disciplinærproblemet uden at eleven gør fremskridt, bør læreren anstrenge sig for at lære drengens forældres baggrund og synspunkter. Hvert tilfælde er forskelligt, og læren må derfor ansvarsbevidst fastslå nøjagtigt, på hvilket tidspunkt forældrene skal have besked om situationen. Nogle elever ville føle, at De mistror dem og ikke giver dem en chance, hvis De opsøger deres forældre så snart De mærker de første tegn på negativ opførsel. Andre forældre kunne finde på at øve grusomt og uretfærdigt pres for at få deres barn til at lystre. Andre vil måske holde med eleven og støtte ham i hans uantagelige opførsel. Derfor er det umuligt at give en fast og bestemt regel for, hvornår forældrene skal bringes ind i billedet.

Uden tvivl har De allerede regnet ud, hvad det næste "våben" er i vores række af stadig kraftigere "ildkraft". Når disciplinærproblemet er blevet for alvorligt til længere at kunne tolereres, lader vi "bomben" springe. Det indebærer, at eleven vil blive udvist af klassen for et stykke tid. Da dette er en vigtig afgørelse, bør en lærer have forsøgt ethvert middel, der er til rådighed og være helt sikker på, at hans afgørelse er til alle parter bedste. Det betyder, at han har overvejet, hvad det vil betyde for eleven såvel som hvordan det vil påvirke forældrene. Forstanderen eller den hjælpeorganisations præsident, der er impliceret, bør også have været rådspurgt.

Nogle lærere føler måske at en elev aldrig børde bortvises. Den som skriver dette, synes oprigtigt, at det var et udslag af kærlighed, da vor himmelske Fader udelukkede en trediedel af himlens hærskere fra sin nærværelse i vor forudtilværelse. De er i en lignende situation, og hvis De tager hensyn til Deres elever og deres velfærd og tænker på den tid, De må tilbringe med hver elev, når De undertiden det punkt, hvor De ikke har andet valg end at bortvise eleven. Vi vil lige sigе en ting mere — hvis De bortviser ham — glem ham ikke.

Det er vigtigt at fortsætte! Præsident David O. McKay har sagt: "De kan ikke føre vildfarende unge tilbage med mindre De lader dem vide, at De er interesseret i dem. Lad dem føle det er en hjertesag. Kun et varmt hjerte kan varme et andet. Lunefulde drenge og piger er undertiden mistænkelige overfor mennesker omkring dem. Andre får den ide, at de er uønskede. Den venlige hånd eller den kærlige arm fjerner mistanke og vækker tillid. Deres egen erfaring bærer vidnesbyrd om værdien af personligt kammeratskab."

Når en elev begynder at forstyrre i et klasseværelse, bør læreren med det samme forsøge at finde ud af, hvad hans interesse er og få tid at besøge ham og lade ham tale om sig selv, om hvad han kan lide, og hvad han ikke bryder sig om. Der er mange måder, hvorpå en lærer kan vise sin ægte interesse, bekymring for og kærlighed til eleven, og den lærer som ønsker at have held med sig vil ikke give op, før han har prøvet mange fremgangsmåder.

Som et resume er her rækken af måder at løse disciplinærproblemer på:

1. De mindre håndvåben: Læreren standser op og ser på eleven, der skaber forstyrrelse.
2. Den automatiske Browning: Læreren går hen til eleven eller kalder på ham ved at nævne hans navn eller begge dele.
3. Det hemmelige våben: Læreren truer med at opsøge elevens forældre.
4. Kanonen eller Howitzeren: Læreren viser eleven ud af klassen. Råder ham til at gøre sig stillingen klar, oplyser ham om, at hans negative holdning ikke vil blive tålt længere.
5. A-Bomben: Bortvisning fra klassen indtil fuldstændig omvendelse.

Herren har givet sin Kirke rettesnorer for al disciplin. Den er specielt anvendelig for dem, der omgås hans børn i klasseværelset. Han siger: "Ingen magt eller indflydelse kan eller bør udøves i kraft af præstedømmet uden gennem overbevisning, langmodighed, mildhed, sagtomdighed og uskramt kærlighed; gennem venlighed og sand

Fort. på 3 dækkelse

Trin til kundskab

LÆS

"Læsning gør en mand fuldkommen," siger en gammel talemåde. Og det kan den godt gøre, hvis man læser godt, klogt og omfattende af "de bedste bøger." Der er så mange vidunderlige bøger. Læs! Begynd nu!

TÆNK

Koncentrer dig. Vi sagen hele din opmærksomhed. Tænk dybt, overvej, fortæl, anvend. Brug din fantasi til at skyde grænserne for din forståelse til side. Fornøj dig med at vende og dreje den hele idé.

Herren har alvorligt advaret imod den selvoptagethed og hovmod, falsk stolthed og oprørskhed, der sommetider følger med kundskab. At vinde og anvende kundskab med intelligens — "sandhedens lys" — og med ydmyghed, er absolut nødvendigt for vor lykke og ophøjelse.

"... O, hvor stor er ikke menneskenes forfængelighed, skrøbelighed og dårskab! Når de er lærde, tror de, at de er vise, og de lytter ikke til Guds råd, men de tilsidesætter det; thi de mener, at de ved det af sig selv, af hvilken grund deres visdom er dårskab, og den gavner dem intet. Og de skal forgå.

Men det er godt at være lærd, når man lytter til Guds råd." (2 Nephi 9: 28—29)

SÆT MÆRKER

Læs (ellert lyt) med en blyant i hånden. Kommentér, stil spørgsmål i marginen, skriv henvisninger, skriv et ord af betydning. Sæt nogle mærker således, at du, når du læser dette igen (og det vil du, hvis det var værd at læse første gang!), er fortrolig med området.

ORGANISER

Læs tilstrækkeligt og tænk dybt nok til at få en god forståelse af pointet eller princippet i det læste. Hvis det er Skrifterne, du studerer, så forføl emnet i alle standardværkerne. Det kan være et spændende eventyr.

LYT

Ah! her er noget, der sjældent bringes i anvendelse! Herren sagde: "... lad én tale ad gangen og de andre lytte til ham..." (L. & P. 88:122) Vær ikke som den elev, der ikke kunne forklare det, han lige havde læst højt for klassen, fordi han "ikke havde hørt efter!" Luk ørerne op, vær stille og lyt!

GENNEMARBEJD DET — FORDØJ DET

Blæs avnerne væk; tyg på kornet. Optag dets kraft i dine blodårer. Anvend den, del den med andre, lev med den. Dette tager tid, et helt liv, hele evigheden, men, åh! den glæde! At lære og leve, leve og lære i al evighed. "Den bedste gave i verden af i dag er kærlighed til selve det: at lære."

LÆSNING — TÆNKING — FORSKNING

På det tidspunkt var jeg inde i en religiøs krise. Var Mormonismen det, den gav sig ud for at være? Var det virkelig sandheden, Joseph Smith fortalte? Jeg læste, jeg lyttede, sammenlignede, tænkte og bad. Det var virkelig en forskning efter sandheden. Resultatet af dette var den sikre kundskab, at det gengivne Evangelium er sandt, og at Joseph Smith virkelig var en profet og gengiver af det enkle, sande Jesu Kristi Evangelium. Der har aldrig hersket nogen tvivl om det hos mig siden den tid, jeg tilbragte med dybtgående studium og bøn.

Hvilket arbejde skæbnen end har påtvunget mig, har jeg sørget for at udvikle det åndelige liv. Læsning, tænkning, higen efter forbindelse med den usynlige verden, både i fantasien og gennem åbenbaring, har givet mig forandring fra det daglige livs rutine og har hver dag givet mig fred. Jeg takker Gud for, at der er mænd, som har skrevet bøger. Man kan leve sammen med de store gennem deres skrifter.

— John A. Widtsoe

“Det, man ved i ungdommen, er ikke af stor betydning; de, som ved, hvorledes man tilegner sig kundskab, ved tilstrækkeligt.”

— Henry Adams

UDDANNELSE

Enden på al kundskab er at kende Gud og ud derfra at elske og efterligne Ham. — Milton.

Det er godt at være lærd, når man lytter til Guds råd. (2. Nephi 9:29)

UDDANNELSE

Jeg vil ikke holde op med at lære noget, medens jeg lever, heller ikke, når jeg kommer til den åndelige verden; men der vil jeg lære med langt større lethed; og når jeg igen modtager mit legeme, skal jeg lære tusind gange mere på tusind gange mindre tid; og så har jeg ikke i sinde at holde op med at lære, men jeg vil stadig fortsætte mine forskninger.

— Brigham Young

UDDANNELSE — SKØNHED

Det bør være det højeste mål for uddannelse at give et menneske den dannelse, der tilskynder ham til at nyde skønheden i verden.

— Ruskin

Den forstand, som i sandhed er oplyst, vil lidt efter lidt have en vidunderlig indflydelse på hjertets renelse; og det hjerte, som virkelig er påvirket af gothed, vil bidrage meget til vejledning af forstanden.

— Sprat

UDDANNELSE SLUTTER ALDRIG

Uddan ikke dig selv blot for dette liv men for evigheden; den sidste er vigtigst. Når vi derfor er kommet til afslutningen af dette livs studier og påbegynder optagelsesceremonierne til det store herefter, så vil vi opdage at vores arbejde ikke er fuldendt men kun begyndt. Vi kan sige med digteren,

Glem det, sig ikke at dit arbejde er gjort,
Aldrig ophører behovet for kærlighed og gothed,
Men mangedobles i menneskelivets storhed,
Sig, at det blot er begyndt, dit arbejde er stort.

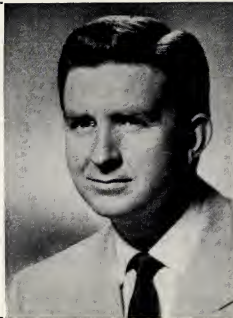
Joseph F. Smith

“FORSTANDSMENNESKER” — “NUTIDSMENNESKER”

Det er en paradoks, at mennesker med glæde vil hellige hver dag i mange år til studium af en videnskab eller kunst, og dog forventer, at de kan få kundskab om Evangeliet, som omfatter alle videnskaber og kunstarter, ved overfladisk “kiggen” i bøger eller lejlighedsvis lytten til prædikener. Evangeliet bør studeres mere intenst end noget skolefag. De, som udtaler deres mening om Evangeliet, uden at have studeret det grundigt og omhyggeligt, elsker ikke sandheden, og deres meninger er uden værdi. — John A. Widtsoe

Lev og lær

AF MARION D. HANKS

Blandt de store værdier, der har stillet Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige i et gunstigt lys hos interesserede undersøgere, er dens indstilling over for tilegnelse af kundskab. Utah, som er Mormonismens centrum, står øverst på listen over de amerikanske stater, hvad uddannelsesbestræbelser og -resultater angår og med hensyn til antallet af ledende videnskabsmænd og deres resultater. Andre områder med et stort antal Sidste Dages Hellige har lignende resultater af fremvise.

Hvilken baggrund er der for denne rekord?

For Kirkens medlemmer er opnåelse af kundskab og udvikling af intelligens, principper for religiøs tro og gerning. Tænk på, hvad Skrifterne lærer os om disse principper:

At lære noget er en befaling fra Gud og velbehagelig for Ham.

"... studer og lær..." (L. & P. 90:15)
"... søg visdom i de allerbedste bøger, søg kundskab..." (Ibid. 88:118)
"Guds herlighed er intelligens..." (Ibid. 93:36)

Kundskab og intelligens er nødvendige til frelse.

"Det er umuligt for et menneske at blive frelst i uvidenhed." (Ibid. 131:6)
"Alt, hvad vi i dette liv opnår på intelligensens område, skal følge med os i opstandelsen.

Og om et menneske i dette liv ved flid og lydighed vinder mere kundskab og intelligens end en anden, så vil fordelene i samme forhold være på

hans side i det tilkommende liv." (Ibid. 130:18—19)

"... det er min vilje, at I skynder jer med at erhverve kundskab i historie, om lande og riger, om Guds og menneskers love, og alt dette for Zions frelse." (Ibid. 93:53)

Omfattende viden kvalificerer til tjeneste for Herren.

I L. & P. 88:76—79 får man et glimt af det omspændende kundskabsområde, Herren har anvist os, og derefter følger forklaringen om hensigten dermed:

"... så I kan være forberedt på alt, når jeg udsender jer for at hærdne det kald, hvortil jeg har kaldet jer, og den mission, jeg har betroet jer.

Se, jeg sender jer ud for at vidne og advare folket, og det tilkommer enhver, der er blevet advaret, at advare sin næste." (Ibid. 88:80—81)

Tilegnelsen af lærdom bør være omspændende og dybtgående og bør indbefatte alle ting, som tilhører Guds Rige.

"Og jeg befaler, at I skal undervise hinanden i rigets lære. ... så I kan blive mere fuldkomment undervist i evangeliets teori, principper, lære og lov og i alle ting, som tilhører Guds Rige og er nyttigt for jer at forstå.

Både om det, der er i himlen, på jorden og under jorden, det, som har været, det, som er, og det, som skal ske, det, som er hjemme, og det, som er ude; nationernes krige og forviklinger og de straffedomme, der skal

komme over landet og kundskab om lande og riger..." (Ibid. 88:77—78)

"... og blive bekendt med alle gode bøger, sprog, tungemål og folk." (Ibid. 90:15)

"... erhverve kundskab i historie og om... Guds og menneskers love..."

Kundskab kan opnås gennem søgen, studium, flid, lydighed, og gennem tro og bøn.

"... søg med flid... søg efter kundskab ved læsning og ved tro." (Ibid. 88:118)

"... Og om et menneske i dette liv ved lydighed og flid vinder mere kundskab og intelligens... så vil fordelene i samme forhold være på hans side i det tilkommende liv..." (Ibid. 130:19)

Den skal demonstrere sin værdi i, at man bliver rettænkende, rethandlende, og drives til lydighed mod Guds bud.

"... det er godt at være lærd, når man lytter til Guds råd." (2. Nephi 9: 29)

"... Lad nu derfor hver mand lære sin pligt og med al flid passe det embe, hvortil han er blevet kaldet." (L. & P. 107:99)

Kundskab pålægger os den forpligtelse at dele med andre og tjene dem.

"... undervise hinanden efter det embe, hvortil jeg har beskikket jer: ... visdom, ... rigets lære." (Ibid. 38: 23, 88:118; 88:77)

"... dersom I nu tror alle disse ting, se til, at I gør dem." (Mosiah 4:10)

(Fortsættelse af artikelserien)

»Sådan er drenge«

Den varme og kolde periode
af W. CLEON SKOUSEN
Adfærdsmønstre
og problemer, alderen 7—12 år

Som vi allerede har nævnt, former udviklingen imellem 7 og 11 år sig i kortvarige bølgebevægelser, mens tidevandsmønstret i det store og hele gleder temmelig roligt uden de store udsving. Det er ikke noget under, at forældre bliver overrumplet, når junior i alderen mellem 11 og 12 år helt uden varsel begynder at opføre sig som en vertabelt vildmand. I denne periode viser den »varme og kolde periode« for alvor sine vulkanske tendenser.

Det, der er så vanskeligt for junior og hans forældre at forstå, er den kendsgerning, at han netop nu er nået nærskolen til ungdomsårene. Porten til manddommen er ved at åbne sig for ham, og det, han ser indenfor, er sensationelt og spændende. Som regel bringer det en dreng i den alder helt ud af balance og lægger grunden til en altopslugende afstandtagen fra barnommens normale bedrifter. Ganske naturligt tolker juniors forældre denne uventede forvandling som et alvorligt tilbagefald i hans udvikling. Det ser ud, som om han endnu engang er vendt tilbage til baby-stadiet. De går måske til familiens læge for at udøse deres bekymringer: »Vi kan altså ikke forstå den dreng. Her var han lige blevet så fornuftig, rolig og velopdragen. Vi var faktisk helt stolte af ham. Nu ved vi hverken ud eller ind. Han opfører sig som om han var vokset op i en jungle.«

»Hvad gør han då,« spørger lægen.

»Ja, han larmer rundt i huset, holder ikke bordskik mere, skovler maden i sig som en sulten vagabond, skændes med alle, bliver sur og tvær hvis vi retter på ham, smider sine ejendele overalt i huset, gider ikke binde sine snøreband, vasker sig ikke ordentligt, går travlende rundt i evige dagdrømme, og opfører sig i det hele taget som om han var det eneste atom i universet!«

»Jeg kan regne ud, at De føler, Deres opdragelse har været en komplet fiasko?« siger lægen.

»Lige netop,« siger de prøvede forældre.

Derefter forklarer lægen Dem, hvad det er, der er foregået. Junior er midt i en yderst vigtig proces: at bevise overfor sig selv, at alt det, hans forældre har lært ham at gøre, ikke er enegyldigt. Han har opdaget, at han er en fri mand i en fri verden, og der er i virkeligheden ikke noget som helst, han er absolut nødt til at gøre. Dette er en stor menneskelig opdagelse og vil i tidens løb blive grundlaget for velovervejet handlekraft og selvbeherskelse. Det er grunden til, at en 11-årig, der gentagne gange har fået besked om at gøre sådan og sådan, snerrer: »Jeg kan overhovedet ikke indse, hvorfor jeg skulle ... det er vel en fri verden, vi lever i!«

Lægen forklarer også den anbefalelsesværdige fremgangsmåde, som går ud på vedblivende at lægge et let pres på ham, men ellers bare følge med og lade ham bevise overfor sig selv, at han ikke er en slave. Han må ha' lov at finde ud af, at han kan være sjusket, uforakket, tankeløs og sur, hvis han har lyst, men at det vil få folk til at synes dårligt om ham. Det er denne sidste opdagelse, der sædvanligvis får junior til at »komme til sig selv« efter adskillige måneders oprør.

Juniors udbrud af anarki omkring 11-års alderen er også nemmere at forstå, hvis vi er klare over at det er en normal og sund personlighed, der trænger sig frem, idet den genspejler nye magtfulde følelser: selvhævdelse, uafhængighed og videbegær. Hyppigt er han fuldstændig uvidende om, at han er uhofflig, hensynsløs og krigerisk. Han bliver ved med at være uadskende overfor voksne og jævnaldrende for at overbevise sig selv om, at han bliver regnet for noget, at han er deres ligemand. Han kommer med indsigelser, modsætter sig forslag, afbryder, snakker uansetligt, smækker med døre og lader radio og TV drone på grænsen til lydumren. Hans fysiske krav går også til yderligheder, hans mave er en bundløs brønd. Han raserer køleskabet, drikker sodavand og

hvad han ellers kan få fat i, i spandevise og slikker efter en større målestok. Han virker ofte nervøs og rastløs. I kirke eller skole vrider og vender han sig. Hjemme ligger han henslængt i stolene som et bedre slagemenneske. Han har en masse fornemmelser. Først har han det for varmt, et øjeblik efter er han ved at dø af kulde. Han påstår at have energi som en bjergbestiger, men i samme øjeblik, der er noget, der skal gøres, er han så træt.

Men der er et tidspunkt, hvor junior glemmer sine umådelige problemer: Når han er ude!

Forbløffede forældre ser ham pludselig forvandle sig for deres øjne, og fremtræde som »Lille Lord Fauntleroy«, hofflig og hensynsfuld, han tilbyder at løbe ærinder, hjælper ivrigt naboens kone med at slå græsplæne, mens græsset i hans egen have er højt nok til et kohold. Det er altså en vældig opmuntrende, idet det afslører egenskaber, der altså stadig er i live, og en skønne dag vil fortrænge den daglige opførsel og ikke bare være reserveret naboer og venner.

Selvfølgelet kan junior ved straffe og disciplin tvinges tilbage til den gamle form, men vor doktor advarer os imod denne praksis, undtagen i tilfælde, hvor junior bliver fuldkommen ulidelig. Det er i høj grad ønskeligt at junior får noget af galden og oprørstrangen ud af sit system i denne alder, så han kan få en blidere tilpasning i løbet af teenageperioden. Man ser tit en ung mand, der blev tvunget til at opgave sit uafhængighedsprogram da han var 11, i stedet eksplodere når han er 15 eller 16. Og en stor maskulin 16-årig i vild oprørstrang er et langt mere overvældende problem for sin far end en dreng på 11.

Problembarnet

Vi kan ikke forlade »den varme og kolde periode« uden at nævne, at en vis procentdel af drenge ikke vil følge det udviklingsmønster, vi her har beskrevet. Allerede i 8-9-års alderen er der nogle, der vil opføre sig som vilde geder og ryste deres familier med en opførsel, der normalt ikke hører til før i 11-års alderen, som vi lige har beskrevet. Drengen med de mange problemer er almindeligvis karakteriseret ved logne, rapserier, slagsmål, indbrud, skulkeri, vandalisme, sex-leg, driveri og udeblivelse fra kirken, og elendige karakterer i skolen. Løsningen af sådanne

<p>problemer kræver at vi angriber fronten fra mange sider på en gang. Først og fremmest trænger en problem-dreng næsten altid til en tilfredsstillende, varm, forældre-barn kontakt. Sommetider kan det ordnes ved den simple foranstaltning at en udearbejdende moder opgiver sit arbejde, hvis dette er muligt. En dreng på 8 år vil føle sig mere knyttet til en kvinde end til en mand; når en dreng bliver 10-11 år kan den rette mand også hjælpe. Det betyder ikke, at man skal være kammerat med drengen. Et barn harmes over en voksen, der sætter sig fuldstændig på hans eget stade. Han vil gerne have kammeratskab, men han ønsker sig noget mere, en han kan beundre og vokse op og komme til at ligne. Han ønsker at få gode råd, ikke prædikener, og han vil gerne have et lille indblik i de her voksne ting, den mand han beundrer, går og gør. Det er det rette tidspunkt at få denne type dreng til at drive en eller anden form for konkurrencesport. Almindeligvis foretrækker han fysisk udfoldelse fremfor boglig, og det kan være grunden til hans vanskeligheder i skolen. Fodbold er tit favoritsporten, men næsten enhver anden sport vil vække hans interesse, hvis han har den rette leder. En inspireret leder kan tit få ham til ikke blot at udmærke sig i sporten, men også influere på hans opførsel både hjemme og i skolen. Hvis en dreng bliver angrebet af en god form for helte-dyrkelse, er det en god medicin for næsten alle hans lidelser.</p> <p>Skoleproblemerne bør en skolepsykolog tage sig af. Den type drenge er meget ofte ordblinde. Dette vil være et handicap for ham resten af livet, hvis det ikke bliver overvundet. Mange forældre har benyttet spændende eventyrbøger og særlige lættæselige bøger eller tegneserier for at få ham til at komme i gang. Skolen kan foreslå mange forskellige fremgangsmåder. (Her i Danmark findes der på mange skoler særlige læseklasser for læseretarderede børn og desuden flere steder specielle ordblinde skoler. Men ofte må forældrene selv tage initiativet og få børnene under behandling. Det stiller store krav til forældrene, men det er nødvendigt, at sætte alt ind på opgaven).</p> <p>Det er også vigtigt at få problem-barnet undersøgt af lægen, så man kan være sikker på, at alt er i orden. Mangt et barn har klaret sig dårligt i skolen, fordi ingen var klare over, at han kun kunne høre halvdelen af, hvad der blev sagt eller se en brøkdæl af hvad der</p>	<p>foregik. Intelligensprover kunne måske vise, at han var langsom til at lære og vise ting var helt uden interesse for ham. Ethvert menneskeligt væsen skulle behandles efter sine evner og ikke efter sine forældres ambitioner.</p> <p>Og selvom det skulle vise sig, at en dreng har begrænsede evner eller en mindre god fysik, betyder det ikke, at han ikke skulle kunne vokse op og blive en lykkelig, velafbalanceret voksen mand. Hvis han bliver behandlet klogt, kan han måske overgå alle forventninger og fuldstændig overvinde sine oprindelige begrænsninger. For at kunne dette, må en dreng føle sig elsket for det, han er.</p> <p>En problemdreng kræver også meget nøje overvågning, samtidig med at det helst skal foregå så diskret, at han ikke mærker noget. Han kan virke smittende på andre, og kammeraterne må beskyttes imod uovervågede situationer, hvor deres forbindelse med ham kan resultere i, at de også forbrøder sig. Hvis man ikke ser denne fare i øjnene, vil problem-drengen snart stå uden legekammerater, for andre forældre vil ikke tillade deres børn at have noget med ham at gøre.</p> <p>Endelig kan vort problembarn være et offer for komplekser og oplevelser, han har været ude for under sin opvækst, og som hans forældre ikke ved noget om. Nogle få besøg hos en kompetent psykiater skulle kunne afdække ethvert problem i denne retning.</p> <p>Forældre, hvis drenge er ganske normale, må være meget forsigtige med at dømme en nabo med et problembarn. Sådan som livet nu engang er, er nogle børn langt vanskeligere at opdrage end andre, og udmærkede samvittighedsfulde forældre kan måske slås med et besværligt barn, som selv en professionel institution ville have vanskeligt ved at behandle.</p> <p>På den anden side er et problembarn hele nabolagets problem og det sker, at en af naboerne kan fatte interesse for sådant et barn og gøre mere for ham end selv hans forældre formår.</p>	<p>Den 12-årige ved, at han er på vej op til ny spændende højder, han ved også, at der er en hel masse af det, der sker, han ikke forstår et muk af. Så alligevel, selv om han føler en ny indre fred, påtager han sig klatreturens strabadser. Ligesom da han var 3, 5, 7 og 10 år vil gøre han, at alt nok skal gå godt. Han kan godt selv se, at han ikke er nær så oprørsk, kraklisk og arrig som han var sidste år. Han hører sin mor hviske til far: »Jeg tror junior er kommet over det værste«. Til svar grynter eller mumler far bare. Han har set junior komme over »det værste« for i dag. Hvad han gerne vil vide er, hvornår skal familien berede sig på det næste »værste«. Han husker nok fra sin egen tid til at vide, at det var én fortsat rutsjetur.</p> <p>Men som regel har en 12-årig et helt år med stille ebbe foran sig.</p>
	<p>Portræt af en 12-årig</p> <p>Ungdomstiden er som en rutsjebane, og 12-års alderen er den langsomme, rolige klatten op til en høj tinde, for at blive efterfulgt af et pludseligt dyk ned i det åndeløse dyb der er 13-års alderen.</p>	<p>Fysiske træk</p> <p>Fysisk kan en 12-årig udmærket se ud som da han 11. Han er stadig en »lille« dreng på mange måder. Forældre kan ikke forstå, hvad der bliver af alt det brød, mælk, kød, kartofler og dobbelte portioner dessert, han har proppet i sig i det forgangne år. Vil det aldrig kunne ses? Det gør det til sidst. I den sidste del af 12-års alderen kan man begynde at se den vækst og afrunding af bygningen, der indvarsler den gradvise forandring fra barndom til ungdom.</p> <p>Midlertid kræver hurtig vækst så megen kraft, at det mange gange vil konkurrere med hans ambitioner i atletik og andre fysiske aktiviteter. Vi vil opleve at han kaster sig ud i en fodboldkamp med al sin kraft og kommer hjem en besvimmelse nær. Det er ikke skuespil. Det er moder natur's måde at gøre opmærksom på, at junior har nået grænsen og trænger til et hvil. Han kommer sig sædvanligvis langsomt, behøver til flere timer, og hvis han skynder sig tilbage til legen, for han har gendundet sine kræfter, vil han være særlig udsat for forkølelser og andre sygdomme på grund af nedsat modstandskraft.</p> <p>Det er almindeligt, at en 12-årig hyp-pigt beklager sig over sine fødder. Dette må ikke ignoreres. Svaghed på grund af hurtig vækst kan forårsage, at muskulaturen i svangen kan give efter. Sko, der passer dårligt på grund af, at hans fødder vokser så hurtigt, kan blive skyld i problemer senere hen.</p> <p>(fortsættes)</p>

Opbyg livet til at tjene

Forts. fra side 7

tingene, at vi er oprigtige, at vi handler retfærdigt. Og altid har vi nødtigt at være ydmyge. Altid er det nødvendigt at vi undersøger os selv, vore tanker, vore hensigter. Jo mere viden, jo mere fremgang, desto større ydmyghed behøver vi. Ja, der er sandelig meget, som kan holde os ydmyge. Til trods for al lærdom og alle bedrifter og alt det, som mennesket ved, er der stadig det faktum, som nogen har mindet os om, at "alt, hvad der betinger menneskeheden hele eksistens her på jorden, er det seks tommer tykke øverste jordlag og den kendsgerning, at det regner." (Forfatter ukendt). Livet her er muligt på grund af guddommeligt forsyn. Og medens mennesket kan lære at bruge naturlovene, livets love, er vi stadig børn med hensyn til at forstå, børn ved siden af den uendelige og uudgrundelige visdom, som styrer al skabnings livsforløb.

"Vi kan måske gøre meget i retning af at sende mennesket kredsløb i rummet — men hvorfor forundres så dybt," spurgte en iagttager. "Har vi måske ikke været i kredsløb i rummet hele livet på en vidunderlig jord?" (Forfatter ukendt.) Skaberen har stadig magten.

En stor del af mit liv har jeg levet iblandt dem, som ikke har min tro, tiltalende mænd og kvinder, fulde af oprigtighed og velvilje, mennesker, som jeg elsker og respekterer verden over. Jeg er aldrig blevet bragt i vanskeligheder på grund af Kirkens standarder. Men jeg er sikker på, at vi vil miste mange menneskers respekt, ja, alle menneskers, hvis vi ikke er trofaste over for vor egen tro og vore egne overbevisninger. Vi skuffer vore venner, hvis vi afviger fra vore egne principper.

Der er bud og befalinger at holde, standarder at efterleve og evige formål og løfter, som vi kan regne med.

Lær noget, forbered jer, gør fremskridt, arbejde, hold jer rene, bliv kvalificeret, lev i ære og ærlighed; vær ikke ødsel, vær ikke doven, lad jer ikke vildlede; sørg for at have et velafbalanceret liv og stræb efter dets formål, og tab ikke modet unødigt.

Det er ikke alt så let, som det lyder. Alle mennesker har problemer. Vi har allesammen personlige problemer. Der er ikke noget fuldkomment på denne jord, men der er stadig evige sandheder, som vi kan sætte vor lid til, og over for hvilke vi er ansvarlige. "Det afgørende synspunkt er ikke, hvor længe vi kan leve," sagde Præsident Joseph F. Smith, "men hvor godt vi kan livets lektie og udføre vore opgaver og forpligtelser over for Gud og over for hinanden. Et af hovedformålene med vor eksistens er, at vi skal tilpasse os efter billedet og ligheden af Ham, som

tog bolig i kødet uden fejl — ubesmittede, rene og uplettede." (Gosp. Doctrine, s. 270)

Dette er vor dag på jorden. Det er ikke sandsynligt, at vi vil blive i stand til at stille klokken tilbage. Det er ikke sandsynligt, at forholdene her i verden nogensinde igen vil blive akkurat lige som de engang har været. Livet bevæger sig kun i een retning, og vi bevæger os sammen med det; men det er oplivende og betryggende at vide, at der er en over alt herskende plan og mening, og at hver eneste af os har en del at udføre, en evig del i Guds store hensigt.

Og som vore fædre gjorde før os, lad os begynde, hvor vi er, med det vi har, og være det, vi burde være, og begynde at gå, hvor vi burde gå, at udnytte vore muligheder og vor energi, og at gå fremad, at have tro, at bevare troen, at blive en del af tingene, at påtage os offentligt og samfundsmæssigt ansvar, at bevare interesse for regeringen, for alle anliggender og magter, som styrer verden, at blive en skabende og virksom del af det, som styrer verden, at blive en skabende og virksom del af det, som former og udvikler menneskets tilværelse. Det er ikke nok at sidde på langsiden.

"Gud, lad os ikke leve af mangler . . . men af erhvervelse af sandhed og tilegnelsen af denne" (forfatter ukendt) til virkeliggørelsen af de himmelsendte hensigter med livet, og de ting, som har størst betydning.

"Da jeg er klar over, at jeg ikke kan skille mig fra den tid, jeg lever i, har jeg besluttet mig til at blive en del af den." (Tilskrevet Albert Camus, fransk journalist).

Og derfor vil jeg gerne på denne dag appellere til jer, mine kære unge venner af denne generation, og også for os, som er ældre, at I forbereder jer, bliver dygtige, får fremgang, bliver en virksom deltager i det, som former fremtiden foran os, idet I går frem med tro og tillid og ikke afviger fra principperne, men bliver en del af vor egen tid.

Til mine kære venner overalt giver jeg mit vidnesbyrd, at Gud lever, at Han er vor evige Fader, at Han skabte os i sit eget billede, at Han sendte os sin Guddommelige Søn, vor Frelser og Forløser for at lære os og frelse os fra død.

Jeg giver jer mit vidnesbyrd, at Hans arbejde er med os, gengivet til jorden i vor tid, til vor vejledning, til vor tryghed, til vor fremgang, og hvis vi lever og lærer og gør hans vilje og holder hans bud og befalinger, skal vi få evigt liv sammen med vore kære, hvilket er evangeliets største forsikring, den største af Guds gaver.

Må Hans fred og velsignelse og vejledning og beskyttelse være med jer altid. Derom beder jeg i Vor Herres og Frelsers Jesu Kristi navn. Amen.

BØRNE- SIDER

Lav et kæmpe-påskeæg

AF EVELYN MINSHULL

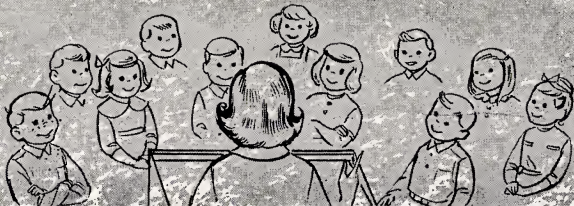
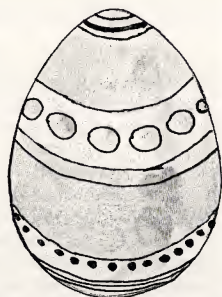
Blæs en ballon op til den ønskede størrelse og bind for den.

Beklæd den med strimler af papirhåndklæder, og smør hver strimmel over med tynd lim efterhånden som den vikles om. Fortsæt på denne måde, indtil alle dele af ballonen, undtagen en lille åbning ved den ene ende der er bundet til, er dækket med fire eller flere lag papir. Smør det hele over med lim. Hæng den op ved den tilbundne ende i en klemme, indtil den er tør.

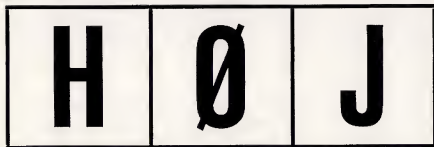
Når den er tør og hård, så stik hul på ballonen gennem åbningen og tag den ud. Dæk åbningen med flere lag papir og lim. Lad den tørre.

Drys den let over med sand.

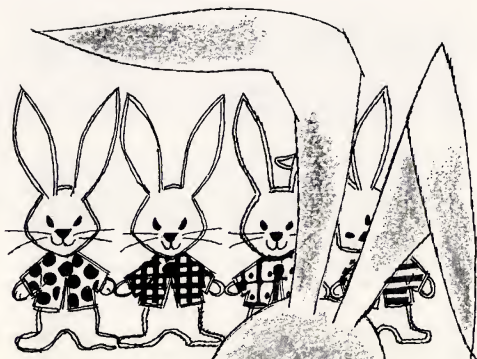
Mal den med plakatmaling. Lad ægget tørre og dekorér så med maling, filtmærker, glimmer, filtknapper, fletværk eller andet materiale.

DEN ENE VAR

AF SOLVEIG PAULSON RUSSELL

Der var engang fem harer, som boede sammen. De fire var almindelige små dunede harer, men den ene var høj — meget høj.

De fem harer gemte sig bag en hæk hver morgen for at se, når hr. Ræv gik forbi. Hver morgen var de fire harer sikkert gemt, men den femte hares ører, den høje hares, stak op over hækken. Hr. Ræv så dem altid, og harerne måtte løbe hurtigt for at komme væk fra ham.

De fem harer havde en hemmelig tunnel gennem brombærkrattet. Det var deres genvej til mange steder. De fire almindelige harer kunne smutte gennem tunnelen i en fart, men den høje havde altid vanskeligheder. Han måtte gå forsigtigt og langsomt gennem tunnelen, helt sammenbøjet, så han ikke skulle rive sig.

Når de fem harer købte nye jakker, var de fire jakker altid den rigtige størrelse til de fire almindelige harer, men den der var så høj, kunne aldrig få en jakke der var lang nok. Hans jakke var altid så kort, at han ofte frøs på den bare mave.

Når den høje hare gik i seng om aftenen, havde han endnu mere besvær. Alle haresenge var lavet til harer af almindelig størrelse. Men den høje hare var ikke almindelig. Hans lange ben stak ud ved fodenden af sengen, og hans fødder var altid kolde, fordi hans dyne ikke kunne nå langt nok ned.

Der var imidlertid et sted, hvor det var nyttigt at være så høj. Det var når de fem harer sad sammen i en kreds for at høre fru Skovskade fortælle historier i historietimen. Fordi den høje hares hoved stak så højt op, kunne han føle den friske brise og høre hvert ord fra fru Skovskade, selv når hun hviskede på særlig spændende steder i historierne.

De fire almindelige harer kunne ikke altid høre hvert eneste ord. Og på varme dage ønskede de, at de var en lille smule højere, så den friske vind kunne afkøle dem lidt bedre.

En dag kom hr. Ræv så tæt ind på harerne, da de løb, at han næsten fangede en af dem. Hvis de ikke var stukket af ned imod brombærtunnelen, ville han sikkert have nappet en af harehalerne. Da var det at en af harerne sagde: "Der må gøres noget! Vi er smarte harer. Vi må tænke på at gøre noget ved den høje."

Så satte alle harerne sig ned og tænkte. De kløede sig i håret med bagpoterne. De rynkede på deres harenæser, og de snoede ørerne. De tænkte meget hårdt.

Da de var færdige med at tænke, smilede hærerne. "Jeg ved, hvad vi skal gøre med hækken og hr. Ræv," sagde den første hare. "Jeg vil grave et hul, hvor den høje kan stå. Så vil hans ører ikke stikke op over hækken, og hr. Ræv vil ikke vide, at vi ser på, at han går forbi." Og afsted gik han for at grave hullet.

"Problemet med den hemmelige tunnel er svært," sagde den anden hare. "Men jeg er sikker på, at hvis jeg lavede en lille slæde af birkebark, kunne den høje ligge på den. Så kunne vi andre trække ham gennem tunnellen i en fart. Jeg vil binde nogle gode stærke snore fast i den, så vi kan trække den med os, når vi løber." Og afsted gik han for at lave slæden.

Den tredje hare hoppede op og ned. "Alt hvad jeg behøver at gøre for at klare den højes kolde mave er at klippe det nederste af en af vore gamle jakker. Jeg vil sætte dette stykke til den nederste kant af den højes jakke. Det vil gøre den rigelig lang." Og afsted løb han for at finde en gammel jakke og nål og tråd.

"Vent på mig!" råbte den fjerde hare og løb efter den tredje. "Jeg vil gerne have ærmerne fra den gamle jakke. Jeg vil klippe dem af og stikke den højes ben ind i dem

om natten, så vil han ikke mere mærke, at dynen ikke er lang nok."

Da de fire almindelige harer var borte, sad den høje lidt for sig selv. Han tænkte også. Han tænkte og tænkte. Han mumlede ved sig selv og han rystede på hovedet. Så kom der et strålende muntert blik i hans hareøjne. Han hoppede op.

Han gik hen til det sted, hvor fru Skovskade altid fortalte sine historier. Han ledte og ledte, indtil han fandt fire høje, flade sten. Så lagde han stenene i en kreds, og lod en tom plads være tilbage til sig selv.

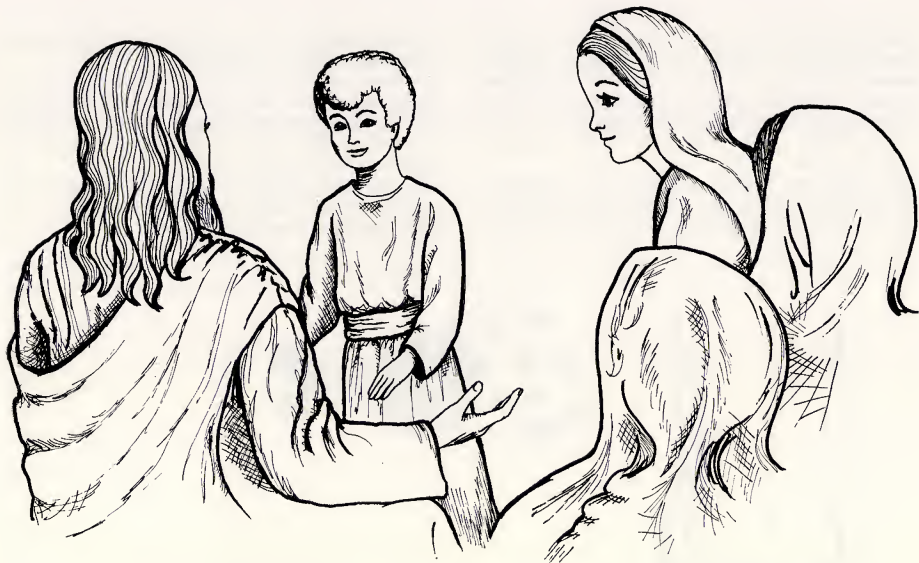
"Se her!" sagde den høje. "Nu kan alle vi harer sidde så højt oppe, at alle kan høre fru Skovskades allersvageste hvisken, og vi kan også allesammen glæde os over den friske vind!"

Nuvel, disse fem harer bor stadig sammen. Nu står den høje i et hul og ser hr. Ræv gå forbi. Han kører på slæde gennem brombærtunnellen. Han har en jakke, der er lang nok til at holde hans mave varm. Om natten tænker han aldrig på, at hans dyne ikke er lang nok, for hans ben holder sig varme i de gamle jakkeærmer. Og når de fem harer hører på fru Skovskades historier, kan de allesammen høre hvert eneste ord.

Glædelig Påske

Han skal dog leve

AF MABEL JONES GABBOTT

Det var forår. Solen skinnede ned fra en klar blå himmel, og duften af blomstrende mandeltræer fyldte luften.

Men Danny sad meget stille og takkefuld, uden at være opmærksom på blomsterne eller solskinet. Han var sulten og træt og snavset. Medens han sad der på højen uden for Jerusalem, tænkte han tilbage på sidste forår. Han havde været lykkelig sammen med sin moder og sin fader i deres lille hjem, hvoraf en del var en smedie. Så var de romerske soldater kommet, Cæsars legioner, og på grund af en eller anden ubetydelig fejl fra hans faders side havde de dræbt ham. Danny forstod ikke hvorfor. Og så døde hans moder nogle få uger senere.

Det blev et bedrøveligt og ensomt forår. Danny havde boet først hos én familie og så hos en anden i landsbyen Kapernaum, og han spurgte hele tiden: "Hvorfor? Skal jeg aldrig se dem igen? Hvor er de nu?"

Han følte sig fortabt og såret og ensom. Danny huskede, hvordan pinen i hans hjerte aldrig syntes at forsvinde — det vil sige indtil Jesus kom.

Det måtte have været sommer huskede Danny, da Jesus kom til Kapernaum, sammen med Peter, Jakob og Johannes og alle de andre disciple. Han havde straks syntes om Peter, og også om Johannes, som talte så kærligt om Jesus.

Og Jesus — alting syntes altid så rigtigt, når Jesus talte. Så Danny var fulgt med dem dag efter dag, og lyttede til Jesus, og følte sig sikker og elsket og god, når han var i nærheden af Ham.

Peter havde taget Danny med til sit hjem, og Peters moder havde givet Danny et bad og indbudt ham til at bo hos sig. Men Danny havde ikke ønsket at gå glip af et eneste ord af Jesu lærdomme, især efter at han havde hørt Ham sige: "Den, som tror på mig, skal leve, om han end dør."

"Jeg tror på Jesus", sagde Danny til sig selv. "Jeg tror, at han er det bedste menneske, der nogensinde har levet." Danny tænkte på sin fader og ønskede, at hans fader havde kendt Jesus, så han kunne have troet på Ham. Hans fader ville have holdt af Jesus, følte Danny sig sikker på. I byen under sig kunne han lige skelne Salome og Maria, som skyndte sig afsted fra olivenlunden. Jesus, tænkte han, er på vej.

Han rejste sig hurtigt for at slutte sig til dem. Så satte han sig tilbage endnu mere mistrøsig end før. Jesus havde talt så meget om opstandelsen. "Jeg er livet," havde Han sagt, "og opstandelsen." Han havde forklaret Danny, at døden ikke var afslutningen, at der var et liv efter døden, og at Jesus var kommet til verden, for at alle kunne have liv og have det i overflod.

Men det var altså sammen forbi nu. Var det en eller to uger siden de romerske soldater havde taget Jesus og korsfæstet Ham? Danny havde ventet i nærheden, indtil det frygtelige tordenvejr og lyn kom. Så var han løbet bort til højene, hvor han havde vandret om lige til nu.

"Alting er forbi nu," hviskede han. "Jeg er mere alene end nogensinde."

Hans skridt blev langsomme, medens han passerede bækken og gik ind i Jerusalem, henimod den gade, hvor han havde set Salome og Maria. Peters moder og Maria,

Jesu moder, og de andre kvinder var sammen i et værelse ovenpå. De bød Danny velkommen.

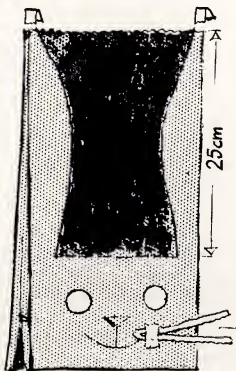
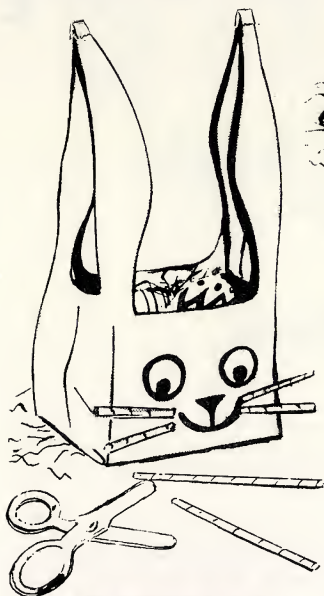
"Luk døren, min søn," sagde de, "og kom og spis med os." Og så pludselig fyldte et lys værelset, og der stod Jesus hos dem og talte til dem, trøstede dem, spiste sammen med dem og sagde: "Kom, føl på mine hænder og se, om det ikke virkelig er Jesus, der er her iblandt jer."

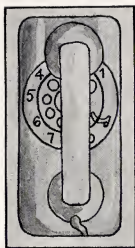
Jesus så længe på Danny og sagde igen: "Det er sandt. Den, som tror på mig, skal leve, om han end dør." Og Danny følte en stor fred i sit hjerte.

PEGGIE GEISSEL

Smart pose til påskeæg

Få allerførst fat i en pæn indkøbspose af papir, ca. 35 cm høj og helst uden tekst. Mål ca. 22 cm ned på posen og træk en let linie tværs hen over posen. Tegn derefter to buede linier fra de øverste hjørner ned til den første linie som vist på tegningen. Tegn omridsene af to store øjne omkring en mønt eller en flaske. En trekant bliver næsen, en kort lige linie og en lang buet linie danner munden. Farv dem, hvis du ønsker det. Med posen lukket klippes langs de linier, der danner ører, og tværs over den linie, der danner det øverste af hovedet. Fjern det stykke der er imellen. Med cellotape samles ørerne foroven, så de holdes sammen, når toppen af hovedet åbnes for at man kan putte strået og æggene i. Til sidst laves kindskæg ved at bøje nogle piberensere halvt sammen. Sæt dem fast med tape i nærheden af næsen. Måske foretrækker du at lave små huller med nål og stikke to eller tre sugerør i som skæg.

Skakspil med Hjerter

Forts. fra side 9

veder, men ingen af de fantastiske forklaringer, han fandt på, havde noget med virkeligheden at gøre. Efter at han havde set hende, faldt alle forestillinger sammen.

Han gik tilbage til huset, ringede på og ventede.

Da hun viste sig i døren, sagde han: "Goddag, Darlene. Det er Paul Mars-ton."

Farven veg fra hendes kinder. "Goddag, Paul", sagde hun — stemmen var lige ved at svigte hende.

"Det tog mig sandelig nogen tid at finde dig, men det var også ulejlighe-den værd."

"Vil du ikke indenfor?", spurgte hun med sagte, bævende stemme. Hun åbnede fluenetsdøren og lod ham ind. Hun gik selv gennem stuen og anbragte sig i en lænestol mens han satte sig i en sofa. "Jeg måtte finde dig . . ."

Hendes hænder greb om armlæne-ne. "Hvorfor? Hvorfor kunne du ikke bare lade det gå som det gik? Hvorfor skulle du absolut komme her og øde-lægge det hele?"

"Hvad er det, der er ødelagt? Ah, jeg ved godt, at jeg muligvis ikke svarer til dine forventninger — jeg er hver-ken smuk eller noget af alt det, men på en eller anden måde forekom det mig, at det ikke gjorde så meget — ikke over for dig."

Hun lo en lille hård, skurrende latter. "Ikke gøre netop mig så meget?"

"Ja," svarede han, grundigt forvirret. Da hun endelig talte igen, var det i en meget behersket hvisken. "Disse telefontopringninger betød en hel del for mig. Jeg glædede mig til dem, jeg nød

dem, og jeg tror endda mere end det: jeg troede, du var interesseret i mig. Ja, det troede jeg mere end alt andet."

"Det er jeg stadig. Endda rigtig me-get."

"At være 'den hemmelighedsfulde pige' i dit liv var det nærmeste . . . det nærmeste, jeg kunne komme det romantiske . . ." Hun virrede med hovedet. "Ah, hvor bliver det hele dog anderledes nu. Paul . . . jeg er blind." Han følte sig chokeret og samtidig mistroisk.

"Sammen med dig", fortsatte hun, "kunne jeg glemme det for en stund. Jeg kunne forestille mig, at jeg var som en hvilken som helst anden pige, der legede en lille, romantisk leg med en interessant, ung mand. Der var et menneske i hele verden, som ikke kunne sige: "Darlene Evans — nå-eh, jo, hende den blinde pige."

Hendes stemme blev skarp, efterhånden som hun fortsatte. "Man regner ikke med, at unge piger er blinde, vel Paul? Det virker chokerende, ikke sandt? Jeg ved det, for jeg arbejder i en bladkiosk, og hver gang, der kommer en ny kunde, der ikke kender mig, er han interesseret i mig og er flink, indtil han opdager, at jeg er blind. Så kan jeg mærke reaktionen — de reagerer, som om jeg var spe-dalsk. De har dårlig samvittighed over det og kommer med medfølende und-skyldninger. Det sårer — åh, hvor det sårer! Jeg frygter det øjeblik; jeg frygter det mest af alt fra dig og prø-vede at undgå det, men, nej, du ville ikke lade være — du ville finde ud af det."

Han tænkte på mange ting, han havde lyst til at sige, men de indeholdt alle-sammen dette: "Det gør mig ondt, at du er blind", og det ville være det værste, han kunne sige.

Meget langsomt sagde han: "Men nu fik vi talt ud om alt det; hvad nu med at tage skakbrættet frem, det er flere dage siden, vi har spillet."

Hun tøvede, men gik så hen til skabet ved væggen og kom tilbage med brættet. "Vil du være så venlig at stille dem op? Som du kan se, er de sorte brikker større, så jeg kan skel-ne, hvilke der er hvilke blot ved at lade hænderne løbe hen over dem."

"Bonde til d4", begyndte han og flyt-tede bonden. "Hvordan gik det til?" "Kongens bonde til d5", svarede hun, idet hendes hånd sikkert tog brikken og flyttede den frem." For ca. et år siden var min fader og jeg ude for et biluheld. Han blev dræbt."

"Kongens bonde til e6. Er det noget vedvarende?"

"Ja. Kongens løber til b3."

"Hvad med at gå ud og spise til mid-dag med mig i morgen aften?"

Hun smilede nervøst. "Jeg er så klod-sæt til at spise med kniv og gaffel, og du bliver nødt til at føre mig og læse spisekortet og . . ."

"Det var ikke alt det, jeg spurgte om, og jeg spurgte kun, om du ville med." Hun smilede. "Ja, åh ja, Paul — hel-lere end gerne."

Øvelsessang

Forts. fra side 15

tagere, og når han synger af fuld hals, er han en storartet musiker. Se blot på hans ansigt, når han synger, og du vil høre alle tiders musik. Lyt ikke så meget til de lyde, han frembringer, for hvis du gør det, går du måske glip af musikken."

Den mest aristokratiske af alle nule-vende musikere, den 90-årige Pablo Casals, blev ved med at sige til mu-sikerne: "De skal ikke bare spille no-derne — lad os høre musikken." Og som Jesus sagde: "Gå du hen og gør ligeså."

— Alexander Schreiner —

*Jern skærpes med
jern, det ene
menneske skærper
det andet.*

Ordsprogenes Bog

Hvem er jeg?

Lad os, som begyndelse til vor serie af genealogiske lektier, indskibe os til en vidunderlig rejse. Det er en rejse for sindet mere end en fysisk rejse, men den vil hjælpe os til at forstå, hvem vi virkelig er, og hvad der er det guddommelige formål med det Jordiske liv.

For at begynde vore rejser beder vi jer stille jer selv dette spørgsmål: HVEM ER JEG? (Salm. 100:3). Er jeg virkelig et Guds barn, således som jeg har lært det gennem den Hellige Skrift og som det understreges af Primary-foreningen i deres lektier? Er der mening og formål med mit liv?

(Salm. 8:6). Har vor Fader i Himmelen evne til at høre min bøn og besvare den? (Job 42:2) (Salm. 44:21—22). Er mit liv af betydning for andre eller er jeg blot en lille bitte plet på livets hav? (2. Tim. 2:19).

I Bibelen læser vi, at "Gud skabte mennesket i sit billede." (1. Mos. 1:27). Da dette var gjort, skal jeg så tro, at dette skulle betyde min skabelse så vel som skabelsen af resten af mine brødre og søstre, som lever i denne verden? (Abraham 3: 22—28). Da Kristus tjente folket i Jerusalem, lærte Han dem at sige: "Vor Fader, du som er i himlene." Dette betyder

at vi er Guds sønner og døtre. At Han virkelig er vor Fader, (Matt. 6:9). At vi er skabt i Hans eget billede og at vi levede sammen med Ham før verdens grundlæggelse. (Ordsp. 8:22 til 31).

Alle vegne i Skriften læser vi denne evige sandhed. I Mormons Bog læste profeterne folket, at vi er Guds børn, og at Han er vor Evige Fader. (2. Nephi 9:4—11) (Mosiah 4:21). I Lære og Pagter er hver åbenbaring præget af den evige sandhed, at Gud er vor Fader og vor ven og er interesseret i velfærd og lykke for hver eneste af os. (L. & P. 1:1) (L. & P. 19:1—3 (L. & P. 93:21—24).

Fordi dette er sådan, forstår vi logikken i den udtalelse, som Herren fremkom med til Moses på Sinaj Bjerg. Der erklærede Herren til Israels store Profet, da de drøftede formålene med skabelsen og grundene til livet: "Thi se, dette er min gerning og herlighed — at tilvejebringe udødelighed og evigt liv for mennesket." (D. k. P. Moses 1:39).

Vor Himmelske Faders formål er derfor, at der fødes Ham børn i ånderverdenen, og i henhold til deres trofasthed, sørger Han derefter for forskellige tidspunkter og steder, hvor de kan blive født, så de kan få mulighed for at påtage sig udødelighed, så de ved at være lydige mod evangeliets sandhed kan arve evigt liv. (2. Nephi 9:20) (Alma 26:35) (L. & P. 38:1—2). Hvor hjertevarmende er det ikke for os at være klar over, at Gud elsker sine børn så meget, at Han vil sørge for en udvej for dem, så de kan arve den samme herlighed og magt, som Han nu har. (L. & P. 76:70). Jesus lærte os den store sandhed, at det var det evige liv at kende Gud og Kristus. (Johs. 17:1—5). Hvorledes kunne vi nogensinde gennemsøge Gud, hvis vi ikke var Hans børn? Vi kender vore fædre i kødet, fordi vi har levet sammen med dem, været lydige mod dem og er blevet elsket af dem. På samme måde er det med alle Guds børn. Vi har boet hos Ham, har været lydige mod Ham og er blevet næret og hjulpet i Hans celestiale rige før vort komme i kødet. (Jeremias 1:5). Det er derfor muligt for børn at elske deres Himmelske Fader af hele deres

hjerter, kraft, sind og styrke. (L. & P. 59:5). Vi er nogle af de mest udvalgte ånder, som er blevet født Gud i ånden. Herren kendte begyndelsen fra enden og vidste, at der ville blive valgt nogle af Hans børn til at komme til jorden ved begyndelsen af jordens liv, nogle senere, nogle under Jesu tjenestegerning og nogle i den periode, som vi kender som tidernes fyldende forvaltning, da al sandhed er blevet samlet ved direkte åbenbaring fra Gud og koncentreret i Hans Kirke, Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige. (Efes. 1:9—10) (L. & P. 112:30). Da vi ved, at vi lever i denne strålende periode af jordens tilværelse, og har gjort os fortjent til sådanne velsignelser, må der være en eller anden forpligtelse fra vor side. At leve nu, hvor evangeliet er blevet gengivet til jorden, hvor der er profeter og apostle til at lede og styre os, fører utvivlsomt med sig forpligtelser, privilegier, rettigheder og muligheder, som kun nydes af så få af Faderens andre børn. (L. & P. 98:11—12).

Nogle af de velsignelser og forpligtelser har vi allerede taget imod og opfyldt. Andre kan måske udføres i den nærmeste fremtid, men de er alle vigtige for vor evige oplyselse. Da vi blev døbt og blev bekræftet som medlem af Kirken, påtog vi os nødvendige ordnanser, som ville hjælpe med til at gøre os kvalificeret til Guds celestiale rige. (L. & P. 76:51—53). Dåben er nødvendig for frelse. (Johs. 3:5). Bekræftelsen og modtagelsen af den Helligånd er nødvendige for at komme ind i Kirken og i Guds Rige her på jorden og også for vor fremgang ind i det celestiale livs rige. (Johs. 3:5). Der er andre vigtige evige ordnanser, som vi har fået til vor velsignelse og vort evige velfærd. For brødrene i Kirken er der overdragelsen af Det hellige melkisedekske Præstedømme. (L. & P. 84:22). For både brødrene og søstrene i Kirken er der muligheden for i Herrens templer at modtage de privilegier og velsignelser, som vil sætte os i stand til at blive begavet med kraft i dette liv, så vi kan overvinde kødets svagheder og give vore ånder evnen til at lede vore fysiske legemer og have indflydelse på dem. (L. & P. 132:7).

Disse guddommelige sandheder er en del af den evige plan, der er givet af Gud til gavn og velsignelse for Hans åndelige afkom, eller med andre ord dem af os, som lever på jorden. Da disse sandheder er guddommelige, betyder det, at de er evige. Gud er evig, og hvad som helst vor Fader giver i evangeliets plan er evigt. (L. & P. 45:7). Alle vor Faders børn har pligt til at holde fast ved de samme sandheder som vi gør. Hvis de skal opnå de samme velsignelser som vi modtager, må de adlyde de samme sandheder. Skriften fortæller os, at Gud er den samme i går, i dag og for evigt. (Heb. 13:8). Sandhed er uforanderlig, derfor forandrør Gud vor Fader sig ikke, thi al sandhed forbliver i Ham. (L. & P. 93:2, 23—24) (L. & P. 1:39). For at vor Himmelske Fader kunne identificere sine børn gav Han dem navn. Fra tidernes begyndelse læser vi, hvordan Gud gav det første af alle mennesker navn, Adam. (D. k. P., Moses 1:34). Den første kvinde kaldte Han Eva. (D. k. P., Moses 4:26). Selv englens fik navne, da de besøgte hellige mænd i forudoms tider. (Luk. 1:19, 26) (Daniel 8:16). Alle vore forfædre fik navne, for at de kunne identificeres blandt andre. Vi er alle blevet døbt med vort navn, er blevet bekræftet i Kirken med vort navn, og for brødrenes vedkommende ordineret til præstedømmet med vort navn. Vort navn betyder noget for os, for det er gennem det, at vi kan identificeres blandt alle andre.

Et af de første skridt indenfor genealogien er at finde vort navn og så nedskrive det, så det er korrekt på enhver måde. Apostlen Paulus sagde, at hele familien i himlen og på jorden har navn. (Efes. 3:14—15).

Når vi har vort eget korrekte navn og navnene på alle vore søskende tillige med navnet på vor fader og vor moder, er vi rede til at begynde på den opgave, som Profeten Joseph Smith beskrev som det største arbejde mennesket nogensinde har modtaget. Endnu engang spørger vi alle hellige hvor som helst: HVEM ER JEG? Svaret gives ikke ved usikre vendinger. Jeg er et Guds barn, og mine optegnelser i Kirken beviser, at jeg er det.

Kirken Går Fremad

TEMPELREJSENE 1967

Som tidligere meddelt, vil tempelrejserne i år finde sted til følgende tider:

Rejse II fra 28.-31. august

Rejse I fra 4.- 7. juli

De nævnte datoer er de datoer, hvor vi går gennem Templet, hertil må så lægges den tid selve rejsen til Schweiz tager.

Som det vil ses, vil sessionerne for Rejse nr. 1.s vedkommende først begynde om tirsdagen den 4. juli, medens vi ellers plejer at begynde om mandagen. Grunden til forandringen er, at G.U.F.-Stævnet »Festinord«, som i år skal afholdes i København, afholdes i dagene umiddelbart før tempelrejsen og først slutter søndag aften den 2. juli. Ved den foretagne forandring af tempelrejsen vil det være muligt også for deltagere i Stævnet at nå til templet, når vore sessioner begynder tirsdag morgen den 4. juli.

Grupperejsen med toget vil som sædvanlig foregå med afgang fra København lørdag middag den 1. juli med an-

komst til Zollkafen søndag morgen. Da vi går igennem Templet om fredagen, den 7. juli, vil den udflugt, som vi plejer at have om fredagen, blive henlagt til mandag den 3. juli, og afrejsen med toget fra Bern vil som sædvanlig foregå lørdag aften, med ankomst til København søndag eftermiddag den 9. juli.

Af hensyn til bestilling af sovevogn etc., er det nødvendigt, at vi **så hurtigt som muligt** får tilmelding om deltagelse i togrejserne, og vi beder derfor indtrængende søskende om at indsende den i sidste nummer af STJERNEN indlagte »Foreløbig tilmelding til tempelrejserne 1967« omgående.

Prisen for grupperejsen med toget vil som tidligere år blive ca. 350 kroner pr persona, incl. sovevogn. Til denne pris kommer rejse-sygeforsikring, ca. 15 kr., og så naturligvis opholdet i Schweiz, som kan gøres for ca. 150 kr. Prisen for børn under 10 år vil være halvdelen af selve togrejsens pris, medens der ikke er rabat på forsikringen. Børn under 4 år kører gratis med toget.

Missionspræsidentskabet.

HAR DE BEGYNDT AT FØRE DERES OPTEGNELSER?

ER ORDINANCERNE ALLEREDE UDFØRT?

ER DERES OPTEGNELSER OPBEVARET I DET HELLIGE ARKIV?

PERSONLIGE NYHEDER

FØDELSSDAGE:

Vi siger i denne måned til lykke til følgende søskende:

VEJLE:

Birgitte Nørskov Rasmussen, 70 år d. 3. marts.

RANDERS:

Thomas Kristian Kristensen, 80 år d. 4. marts.

Evantea Hansen, 65 år den 14. marts.
Mette Kristine Østergaard, 75 år den 17. marts.

KØBENHAVN GREN:

Louise Henriette Amalie Sørensen, 80 år den 4. marts.

Anna Andersen, Askøgade 10, 65 år den 11. marts.

Louis Nielsen, Korsørgade 14, 65 år den 17. marts.

Søren Svend Aage Jensen, Blågårdsgade 4, 65 år den 19. marts.

AALBORG:

Ingeborg Johannesen, 65 år den 11. marts.

ODENSE:

Anne Nielsen Jensen, 80 år den 17. marts.

Svend Holger Sørensen, 65 år d. 26. marts.

ESBJERG:

Hans Jacob Jensen Rauff, Grindsted, 75 år den 23. marts.

Andreas Christian Rohde, Haderslev, 70 år den 30. marts.

HILSEN FRA AMERIKA:

Søster **Agnes Gerlach**, tidligere Aalborg, sender fra sit hjem i Salt Lake City, Utah, de kærligste hilsener til alle i Aalborg med ønsket om et godt nytår.

MEDDELELSER

FRA TEMPLET

Endowment-sessioner finder sted hver lørdag til følgende rækkefølge:

1. lørdag tysk kl. 7.30
fransk kl. 13.30
2. lørdag tysk kl. 7.30
tysk kl. 13.30
3. lørdag engelsk kl. 7.30
tysk kl. 13.30
4. lørdag tysk kl. 7.30
tysk kl. 13.30
5. lørdag Sessioner for Præstedømmet på forskellige sprog, efter tilmelding.

Kun for søskende, som i forvejen har fået deres endowment.

Oversigt over sessioner i 1967:

- 23.-24. marts - tysk
- 28.-31. marts - tysk
- 3.- 6. april - tysk
- 1.- 5. maj - tysk (undtagen 4. maj)
- 16.-19. maj - tysk
- 22.-29. maj - svensk
- 19.-22. juni - hollandsk
- 3.- 7. juli - dansk
- 10.-13. juli - svensk
- 17. juli-3. august - tysk (undtagen fredage)
- 7.-10. august - fransk
- 14.-17. august - svensk
- 21.-24. august - finsk
- 28.-31. august - dansk
- 8. september - tysk
- 11. sept.-6. okt. - Templet lukket
- 9.-20. oktober - tysk

Disciplin i klasseværelset

Forts. fra side 53

kundskab, som uden hykleri og uden svig vil udvikle sjælen meget. Irettesæt skarpt, når den Helligånd driver dertil, og udvis derefter større kærlighed mod ham, som du har irettesat, at han ikke skal betragte dig som sin fjende; men at han må erfare, din trofasthed er stærkere end dødens bånd." (Lære og Pagter 121:41—44)

For ofte finder vi mange, som overhovedet ikke ser nogen vanskelighed i at „irettesætte skarpt“, men som forsømmer at adlyde den anden del af denne befaling: "Når den Helligånd driver dertil, og udvis derefter større kærlighed mod ham, som du har irettesat, at han ikke skal betragte dig som sin fjende."

Der er andre, som mener, at der ikke bør findes skarphed i ægte kærlighed; de mener altså at hvis de kan forstå

og acceptere hver enkelt elev, vil negativ opførsel gradvis forsvinde. Men en nærmere analyse af Herrens kundgørelse hjælper os til at forstå, at ingen af disse opfattelser alene er i fuldkommen harmoni med Herrens anvisninger. Ægte kærlighed under den Helligånds ledelse skulle være vor hovedleder. Hvis vi vil adlyde den, vil vi opnå positive resultater, når tiden er inde for en skærpeelse af vor disciplin.

Hvad betyder påske?

Forts. fra 4 dække side

havde oprindeligt intet at gøre med Kristendommen. Det er med det, som med mange andre skikke, der er kommet ind i den kristne livsførelse: de er en blanding af hedenske skikke og ritualer kombineret med en eller anden kristen begivenhed. Det er ligesom grantræet, der hører julen til, brændeknuden, der efter gammel skik lægges på ilden juleaften — og kristor-nen.

Påske betød forår. Forårsgudinden gav den sit navn. Og hun var opdig-tet.

Efterhånden som den første kristne Kirke lånte mange ting fra den hedenske verden for at få Kristendommen til at virke mere interessant, for at skaffe medlemmer, blev anerkendelsen af påsken mere og mere "kri-sten".

Men idet den gjorde det, bragte den megen strid med sig blandt de første kristne indbyrdes, idet de skændtes om den bestemte dato, den skulle holdes, om den skulle holdes til ære for "Kristi nedstigning til helvede", som de udtrykte det, eller for Hans fremkomst af graven, eller om den skulle sættes i forbindelse med den jødiske fest til erindring om "Dødens engle, der gik deres dør forbi" (under Ægyptens plager).

På grund af denne meningsforskel udelukkede pave Victor af Rom (188 til 198 e. Kr.) alle kirkerne i Lilleasien under en strid, der ikke blev bilagt før ved Kirkemødet i Nikæa i året 325. I historien kaldes denne strid for påskestriden, blot en af de mange bitre stridigheder, der rystede den vaklen-de kirke i selve dens grundvold.

Siden hen blev påsken mere og mere regnet for at være den tid, da man skulle fejre Kristi opstandelse sammen med sørgetiden for den såkaldte "Langfredag". Andre "dage" og "fester" blev føjet til, ligesom til julen og efter som menneskenes fantasi udarbejdede dem.

PÅSKE — ELLER FORÅR — blev også en vigtig tid for moden med deraf følgende mannequinopvisninger; de sidste forårscreationer blev fremvist, samtidig med at man overværede de religiøse møder og holdt offentlige fester af forskellig slags.

Men hvad bør påsken betyde for en Sidste Dages Hellig?

Den germanske forårsgudinde betyder overhovedet ikke noget for os. At overføre fejringen af hende fra en hedensk skik til at være en kristen skik er ikke nogen behagelig tanke, i hvert fald ikke mer end det er at låne hvilket som helst andet hedensk ritual og dreje det, så det bliver kristent. Og selve dagen har heller ikke særlig betydning, for den ændres med månens faser.

Sidste Dages Hellige fejrer påsken fælles med andre på samme måde, som de fejrer julen sammen med verden — hvad tidspunktet og i nogen grad hvad meningen angår. Men den dybe mening, vi lægger i den — således som det er tilfældet med julens store betydning — kan ikke være verdslig, og den kan heller ikke lånes fra nogen som helst bedensk kilde.

Når vi fejrer påske, slutter vi os til de kristne som tror på Kristi bogstavelige opstandelse og på den lære, at Hans opstandelse også vil bringe sejr over graven for alle andre mennesker.

Vi tror, at Kristus blev oprejst fra de døde om foråret, som sandt er, men foråret giver ikke den begivenhed nogen betydning. Datoen og årstiden er derfor ikke vigtige.

DET UROKKELIGE FAKTUM er, at Jesus af Nasaret døde på korset, og på den tredje dag kom frem af graven, nøjagtig som Han var før, således at vi — ligesom Kristus — efter vor opstandelse kan sige: "Rør ved mig og se, for en ånd har ikke kød og ben, som I ser, jeg har."

Påsken skal for de Sidste Dages Hellige betyde en fuldstændig anerkendelse af Kristus som Guds Søn, som Skaberen af himlen og jorden, og som en personlig Frelser for hver eneste af os — alt sammen baseret på Hans Evangeliums principper.

Således som der kun er én Kristus, således er der også kun ét Evangelium, én Herre, én tro (eller religion) og én dåb, der kan frelse. "Der er intet andet navn under himlen givet blandt mennesker, hvorved vi kan blive frelst."

Hedenskabet kan ikke have nogen plads i vor opfattelse af Påsken — kun Kristendommens sande budskab.

Ånden og legemet udgør menneskets sjæl; og opstandelsen fra de døde er sjælens forløsning.

Joseph Smith

Hvad betyder påske?

ER DU nogen sinde standset op for at tænke over, hvad Påsken virkelig betyder for dig, for dine naboer og for verden som helhed? Den har mange betydninger, og måderne at fejre den på er utallige.

Hvorfra stammer navnet f.eks.? Er det en kristen betegnelse? Hører den med til noget af det, Kristus bragte med til os?

Navnet Påske var betegnelsen for oldtidens germanske forårsgudinde og

Forts. på 3 dække side

2 AUG 1967